

STEPHEN KING

CARRIE

Această carte este pentru Tabbz, care m-a atras în ea... și apoi, m-a scos pe cauțiune.

PARTEA ÎNTÂI – Sport cu sânge

Tabletă informativă din săptămânalul „Enterprise”,
19 august 1966, Westover (Me.¹)

SEMNALAREA UNEI PLOI CU PIETRE

Mai multe persoane de încredere au semnalat faptul că o ploaie de pietre a căzut din bun senin pe Carlin Street, în orașul Chamberlain, la data de 17 august. Pietrele au căzut mai ales pe casa D-nei Margaret White, deteriorând în mare măsură acoperișul și avariind două jgheaburi și un burlan, estimate la aproximativ 25\$. D-

¹ (abr) Maine.

na White, văduvă, locuiește cu fetița ei în vârstă de trei ani, Carietta.

Nu s-a putut lua legătura cu D-na White pentru declarații.

Nimeni nu a fost într-adevăr surprins când s-a întâmplat, nu cu adevărat, nu la acel nivel subconștient unde colcăie lucruri sălbatice. Ca reacție exterioară, toate fetele din sala dușurilor au fost șocate, înfiorate, rușinate sau pur și simplu bucuroase că White, căteaua, o luase iarăși peste bot. Unele dintre ele ar fi putut de asemenea simula surpriza dar, firește, pretențiile le erau neîntemeiate. Carrie învățase la aceeași școală cu unele din fete încă din clasa întâi, iar starea începuse să se clădească încă de pe atunci, să se clădească încet și imuabil, în conformitate cu toate legile ce guvernează natura umană, și cu statornicia unei reacții în lanț apropiindu-se de masa critică.

Ceea ce niciuna dintre ele nu știa, bineînțeles, era că acea Carrie White avea puteri telekinezice.

Inscripție scrijelită pe un pupitru din Școala Elementară cu clasele V-VIII, Barker Street, Chamberlain:

Carrie White mănâncă căcat.

Vestiarul era plin de strigăte, ecouri, și sunetul subteran al dușurilor împrôșcând dușumeaua. Fetele jucaseră volei la prima oră, iar sudoarea lor de dimineață era ușoară și înfocată.

Se întindeau și se zgârceau sub apa fierbinte, chiuind, stropindu-se, dând din mână-n mână calupuri de săpun alb. Carrie stătea printre ele apatică, precum

o broască între lebede. Era o fată îndesată, cu coșuri pe ceafă, spinare și fese, părul ud fiindu-i complet lipsit de culoare. I se lipea de față îmbibat în posomorală, iar ea nu făcea decât să stea, cu capul ușor aplecat, lăsând apa să-i biciuiască pielea și să șiroiască pe jos. Arăta a țăp ispășitor, veșnicul cal de bătaie, care crede în cheile franceze pentru mâna stângă, perpetua bătută-n cap, și asta și era. Își dorea cu disperare și consecvență ca Ewen High să fi avut dușuri individuale – și, deci, private –, asemeni liceelor de la Westover și Lewiston. Se zgâiau. Întotdeauna se zgâiau.

Dușuri închizându-se unul câte unul, fete pășind afară, scoțându-și caschete de baie pastelate, frecându-se cu prosoapele, spray-indu-se cu deodorant, uitându-se la ceasul de deasupra ușii. Sutiene fură încopciate, picioare pășiră în chiloți. Aburul stătea suspendat în aer; locul ar fi putut să fie o baie publică egipteană, cu excepția ghiorăitului constant al vârtejului Jacuzzi din colț. Chemări și fluierături ricoșau cu toată vioiciunea și fiorul bilelor de biliard după un carambolaj.

— ... așa că Tommy a zis că *n-o suferă* s-o vadă pe mine și eu...

— ... merg cu soră-mea și bărbată-su. Ăla se scobește-n nas, da' și ea la fel, așa că-s foarte...

— ... duș după școală, și...

— ... prea ieftin ca s-arunci un afurisit de penny și-atuncea Cindi și cu mine...

Miss Desjardin, profesoara lor de educație fizică, subțire și fără sâni, păși înăuntru, lungi scurt gâtul de jur împrejur, și-și pocni o dată palmele, zgomotos.

— Ce-aștepți, Carrie? Judecata de Apoi? În cinci minute se sună!

Șortul îi era orbitor de alb, picioarele nu prea conturate dar frapante, cu musculatura lor discretă. Un fluier de argint, câștigat în facultate la o competiție de tras cu arcul, îi atârna la gât.

Fetele chicotiră iar Carrie ridică privirea, cu ochii grei și încețoșați de căldură și de vuietul constant, ritmic, al apei.

— Ahău?

Era un sunet straniu, brotăcesc, grotesc de nimerit, iar fetele chicotiră iarăși. Sue Snell își smulsese de pe cap prosopul, cu iuțeala unui magician avântându-se spre o ispravă miraculoasă, și începu să se pieptene rapid. Miss Desjardin făcu un gest iritat și capricios spre Carrie și ieși.

Carrie închise dușul. Acesta își dădu duhul picurând și bolborosind.

Abia când intră în vestiar văzură, toate, sângele ce i se prelingea pe picior.

Din *Umbra a explodat: fapte documentate și concluzii concrete extrase din cazul Cariettei White*, de David R. Congress (Tulane University Press: 1981), pag. 34.

Este greu de pus la îndoială faptul că neremarcarea niciunor situații concrete de telekinezie în timpul primilor ani de viață ai tinerei White trebuie atribuită concluziei oferite de către White și Stearns în lucrarea lor „Telekinezia: o însușire obscură reconsiderată” – și anume că posibilitatea de a deplasa obiecte prin efort de voință și nimic altceva iese la iveală numai în

momente de încordare personală extremă. Capacitatea este într-adevăr foarte bine ascunsă; cum altfel ar fi putut rămâne în umbră timp de secole, doar vârful aisbergului arătându-se deasupra unui ocean de șarlatanie?

Nu avem decât probe răzlețe, culese din auzite, pe care să ne putem baza în acest caz, dar chiar și atât este de ajuns pentru a identifica faptul că înlăuntrul numitei Carrie White exista un potențial „TK” de imensă magnitudine. Marea tragedie este că... după război mulți viteji se-arată.

— *Ci-clu!*

Primul strigăt răsună dinspre Chris Hargensen. Izbi pereții de faianță, ricoșă, și lovi din nou. Sue Snell își trase nasul, încetând să mai râdă, și simți un amestec ciudat, ofensiv, de ură, repulsie, exasperare și milă. Pur și simplu arăta atât de *tâmpă*, cum stătea acolo, fără să știe ce se petrece. Doamne, ai crede că niciodată n-a...

— *Cl-clu!*

Se întetea ca un cântec, o incantație. Cineva din spate (poate tot Hargensen, Sue nu-și putea da seama, în jungla de ecouri), răcni:

— *Pune-i dopu'!*, cu dezinvoltură groasă, neînhibată.

— *Cl-clu, Cl-clu, Cl-clu!*

Carrie stătea năucă în centrul unui cerc în formare, cu apa șiroindu-i de pe trup, broboane. Stătea ca un bou răbdător, conștientă că de ea se făcea haz (ca întotdeauna), cu stinghereală buimacă dar deloc surprinsă.

Sue se simți năpădită de dezgust când primii stropi întunecați de sânge menstrual se striviră pe dale sub forma unor pete cât monedele de zece cenți.

— Pentru Dumnezeu, Carrie, ți-a venit ciclul! strigă ea. Spală-te!

— Ahău?

Roti în jur o privire bovină. Părul i se lipise de obraji în formă de coif curbat. Pe umăr avea un ciorchine de acnee. La șaisprezece ani, pecetea subtilă a umilinței îi era deja clar întipărită în ochi.

— Crede că-s pentru ruj de buze! strigă deodată Ruth Gogan cu o încântare tainică după care izbucni într-un chițcăit de râs.

Sue avea să-și amintească mai târziu comentariul, înscriindu-l în imaginea de ansamblu, dar acum nu era decât încă un sunet fără sens în confuzia generală. *Șaisprezece?* se întrebă. *Nu se poate să nu știe ce se întâmplă, că...*

Alți stropi de sânge. Carrie continua să clipească din ochi spre colegele ei de clasă, cu uimire înțeleasă.

Helen Shyres se răsuci și începu să imite vomatul.

— Îți curge sânge! țipă pe neașteptate Sue, furioasă. Îți curge sânge, mămăligă mare și tâmpită!

Carrie coborî ochii spre sine însăși.

Țipă.

Sunetul răsună foarte tare în vestiarul umed.

Un tampon o lovi deodată în piept și căzu cu un plescăit la picioarele ei. O floare roșie păta bumbacul absorbant și se întinse.

Apoi râsul, dezgustat, disprețuitor, înfricoșat, păru să se înalțe și să înflorească în ceva zdrențuit și urât, iar

fetele o bombardau cu tampoane și șervețele sanitare, unele din poșetuțe, altele din automatul stricat de pe perete. Zburau ca bulgării de zăpadă, iar cântecul deveni:

— Pune-i *dopu'*, pune-i *dopu'*, pune-i *dopu'*, pune-i...

Și Sue arunca, arunca și cânta cu celelalte, nu tocmai conștientă de ce făcea – o vrajă îi luase mintea în stăpânire și radia acolo ca neonul: *Nu face niciun rău chiar niciun rău chiar niciun rău...* Încă mai străfulgera și ardea, încurajatoare, când deodată Carrie începu să urle și să dea înapoi, fâlfâind din brațe, mârâind și bolborosind.

Fetele se opriră, dându-și seama că fisiunea și explozia se realizaseră în sfârșit. Acesta fu punctul în care unele din ele, privind retrospectiv, aveau să se declare surprinse. Și totuși, trecuseră toți anii aceia, toți acei ani de hai să udăm cearșaful din patul lui Carrie la Tabăra Tineretului Creștin și am găsit scrisoarea asta de amor a lui Carrie pentru Flash Bobby Pickett hai s-o copiem și s-o dăm la toată lumea și să-i ascundem undeva chiloții și să-i punem șarpele-ăsta-n pantof și s-o băgăm *iar* cu capul la fund, s-o băgăm *iar* cu capul la fund; Carrie târându-se după ele încăpățânată, în excursii cu bicicletele, cunoscută într-un an ca „budinca” iar în anul următor ca „moacă-de-camion”, mereu mirosind a sudoare, incapabilă să le-ajungă din urmă; nimerind în oțetar când urina în tufișuri și toată lumea descoperind (hei, băi scarpinăntre-buci, te mănâncă curul?); Billy Preston punându-i unt de arahide în păr când adormea în sala de studiu; ciupiturile, picioarele întinse pe culoarele dintre bănci

ca să-i pună piedică, manualele trântite de pe pupitrul ei, ilustrata obscenă strecurată în poșetuță; Carrie îngenunchind la picnicul bisericii, stângace, să-și spună rugăciunea, și cusătura fustei vechi de madras plesnind cât e de lung fermoarul cu zgomotul unei enorme ruperi de nori; Carrie dând mereu pe lângă minge, chiar și la jocul în cerc, căzând pe burtă la Dans Modern în anul doi și rupându-și un dinte, năpustindu-se în plasă la meciurile de volei; purtând ciorapi întotdeauna cu firele fugite, fugindu-le sau pe cale de-a fugi, având permanent pete de transpirație la subsuorile bluzelor; chiar și ziua când Chris Hargensen dăduse telefon, după ore, de la Kelly Fruit Company din oraș și o întrebase dacă știe că *pulpă de scroafă* se scrie C-A-R-R-I-E. Dintr-o dată toate astea, și masa critică fu atinsă. Căcănăria, grosolănia, mârlnia ultimă, îndelung căutată, se găsi. Fisiune.

Dădea înapoi, urlând în tăcerea nouă, cu brațele grase petrecute peste față și un tampon agățat în mijlocul părului pubian.

Fetele o priveau, cu ochi strălucitori și solemni.

Carrie se retrase până la marginea unuia din cele patru compartimente largi ale dușurilor, și se lăsă încet în poziție șezând. Slobozea gemete, lente și neajutorate. Ochii i se rostogoleau cu o albeață umedă, ca ai unui porc în țarcul de la abator.

Sue spuse rar, șovăitor:

— Cred că asta-i fără-ndoială prima dată când i-a...

Acesta fu momentul când ușa se dădu de perete cu un trosnet sec și abrupt, iar Miss Desjardin năvăli înăuntru să vadă ce se întâmplă.

Din *Umbra a explodat* (pag. 41):

Atât psihologii cât și autorii studiilor medicale asupra acestui subiect sunt de acord că începerea deosebit de tardivă și traumatică a ciclului menstrual al Carriei White a putut foarte bine să cauzeze declanșarea aptitudinilor ei latente.

Pare incredibil că, până în 1979, Carrie nu știa nimic despre ciclul lunar al femeii mature. Este aproape la fel de incredibil să ne imaginăm că mama fetei i-ar fi permis să ajungă la vârsta de aproape șaptesprezece ani fără a consulta un ginecolog în privința neapariției menstruației la fiica ei.

Totuși, faptele sunt incontestabile. Când Carrie White și-a dat seama că sângera din orificiul vaginal, n-a avut nici cea mai vagă idee ce se întâmplă. Era neștiutoare despre întregul concept al menstruației.

Una dintre colegele ei de clasă care au supraviețuit, Ruth Gogan, povestește cum a intrat în vestiarul fetelor de la Ewen High School în anul dinaintea evenimentelor care ne privesc și a văzut-o pe Carrie folosindu-se de un tampon pentru a-și ajusta cu el rujul. Cu ocazia aceea, Miss Gogan a spus:

— Ce mama dracului faci acolo?

Miss White a răspuns:

— Nu-i bine ce fac?

Atunci Miss Gogan a replicat:

— A, ba da. Sigur că-i bine.

Ruth Gogan le-a pus la curent pe câteva din prietenele ei (ulterior i-a spus autorului acestui interviu că era ceva „miștocuț”), iar dacă după aceea cineva a încercat s-o informeze pe Carrie asupra adevăratei

utilizări a ceea ce folosea ea ca să se machieze, se pare că a refuzat explicația ca pe o încercare de-a o lua în zeflema. Aceasta era o fațetă a vieții ei referitor la care devenise excesiv de precaută...

După ce fetele s-au dus la ora a doua iar clopoțelul a tăcut (câteva din ele se strecuraseră discret pe ușa din spate înainte ca profesoara să fi putut începe a nota numele), Miss Desjardin a folosit tactica standard pentru istericale: a plesnit-o pe Carrie strașnic peste obraji. Greu ar fi recunoscut plăcerea pe care i-o oferea această acțiune, și fără îndoială ar fi negat că o considera pe Carrie un sac de osânză gras și plângăcios. În primul ei an de meserie, încă mai credea că îi consideră buni pe toți copiii.

Carrie ridică spre ea o privire nătângă, cu fața încă descompusă și chinuită.

— M-M-Miss D-D-Des-D-...

— Scoală-te, spuse rece Miss Desjardin. Scoală-te și ocupă-te de tine.

— *Sângerez de moarte!* zbieră Carrie, și o mână dibuind orbește se ridică și apucă șortul alb al domnișoarei Desjardin. Lăsă o amprentă sângerie.

— Eu... tu...

Fața profesoarei de educație fizică se strâmbă, pungită de scârba, și deodată o ridică smucit pe Carrie în picioare.

— *Treci acolo!*

Carrie rămase clătinându-se între dușuri și automatul care oferea șervețele sanitare de zece cenți, cocoșată, cu sânii ațintiți spre dușumea și brațele

bălăbănindu-i-se moi. Arăta ca o maimuță. Ochii îi erau sticloși și goi.

— Acuma, spuse Miss Desjardin cu un accent suierător, ucigaș, scoți unul din șervețelele alea... nu, lasă-n pace fanta pentru fise, oricum e stricată... iei unul și... fir-ar să fie, da' *ia-l* odată! Te porți de parcă n-ai mai avut în viața ta ciclu.

— Ciclu? repetă Carrie.

Expresia ei de complet scepticism era prea sinceră, prea plină de oroare neghioabă și fără speranță, pentru a putea fi ignorată sau negată. O bănuială cumplită și neagră începu să se înfiripe în mintea Ritei Desjardin. Era incredibil, așa ceva nu se putea întâmpla. Ei înseși îi începuseră menstruațiile puțin după ce împlinise unsprezece ani și se repezise în capul scării să țipe în jos surescitată: „Hei, Mami, sunt pe stop!

— Carrie? murmură ea, înaintând spre fată. Carrie?

Carrie se îndepărtă cu un zvâcnet. În aceeași clipă, un raft cu mingi de softball din colț se prăbuși bubuind puternic, cu ecou. Sferele albe se rostogoliră carencotro, făcând-o pe Desjardin să tresară.

— Carrie, ăsta-i primul tău ciclu?

Dar acum, că gândul fusese admis, abia dacă mai trebuia s-o întrebe. Sângele era întunecat la culoare și curgea cumplit de greu. Ambele picioare ale Carriei erau mânjite și stropite cu roșu, ca și cum ar fi trecut vadul unui râu de sânge.

— Mă doare... gemu Carrie. Burta mea...

— Trece, spuse Miss Desjardin; milă și rușine de sine se întâlniră într-însa, într-un amestec stânjenitor. Trebuie să... ăă, oprești curgerea sângelui. Să...

Deasupra capului ei ceva fulgeră orbitor, urmat de un pocnet ca de armă cu aer comprimat, iar un bec sfârâi și se stinse. Miss Desjardin țipă surprinsă, și-i dădu prin minte

(toată coșmelia asta blestemată se dărâmă)

că lucruri de acest gen păreau să se întâmple în jurul Carriei întotdeauna când era tulburată, de parcă o pândeă ghinionul la fiecare pas. Gândul îi fugi aproape la fel de iute pe cât venise. Scoase unul dintre șervetele sanitare din automatul defect și îl despături.

— Uite, îi arătă. Uite-așa...

Din *Umbra a explodat* (pag. 54):

Mama Carriei White, Margaret White, a adus-o pe fiica ei pe lume la data de 21 septembrie 1963, în circumstanțe care nu pot fi definite decât drept bizare. De fapt, o privire de ansamblu asupra cazului Carrie White îl lasă pe cercetătorul atent cu un simțământ dominându-le pe toate celelalte: acela că fata a fost singurul rezultat al unei familii mai ciudate decât oricare alta ajunsă vreodată în atenția publicului.

Așa cum am notat mai înainte, Ralph White a murit în februarie 1963, când o grindă de oțel a căzut din cablurile macaralei, pe un șantier din Portland. D-na White a continuat să locuiască singură în bungalow-ul lor din suburbiile orașului Chamberlain. Datorită crezurilor religioase fundamentaliste, aproape fanatice, ale familiei White, D-na White nu a avut nicio prietenă care să se ocupe de ea în perioada sarcinii. Iar când au început durerile facerii, șapte luni mai târziu, era singură.

La aproximativ h. 1:30 p.m. în ziua de 21 septembrie, vecinii din Carlin Street au început să audă zbierete din casa White. Poliția, însă, nu a fost chemată la fața locului până după h. 6:00 p.m. Ne rămân două alternative deloc atrăgătoare pentru a explica acest decalaj de timp: fie vecinii de stradă ai D-nei White nu doreau să se implice într-o anchetă polițienească, fie antipatia pentru ea devenise atât de puternică, încât au adoptat cu deliberare o atitudine de om-trăi-și-om-vedea. D-na Georgia McLaughlin, singura dintre locatările rămase care locuiau pe Carlin Street în acea vreme și care a fost de acord să-mi răspundă la întrebări, spune că n-a anunțat poliția pentru că a crezut că urletele aveau ceva de-a face cu „rostogoleala sfântă”.

Când în cele din urmă poliția a sosit, la orele 6:22 p.m., țipetele deveniseră neregulate. D-na White a fost găsită în patul ei de la etaj, iar ofițerul anchetator, Thomas G. Mearton, la început a crezut că fusese victima unui atac cu mână armată. Patul era năclăit de sânge, iar pe podea se afla un cuțit de măcelărie. Abia atunci a văzut copilul, înfășurat încă, parțial, în membrana placentei, la sânul D-nei White. Se pare că ea însăși a tăiat cordonul ombilical, cu cuțitul.

Este o mare provocare atât a imaginației cât și a veridicității să avansăm ipoteza că D-na Margaret White nu știa că e însărcinată, ba încă nici măcar nu înțelegea ce implică acest cuvânt, iar oameni de știință ca J. W. Bankson și George Fielding au propus recent, în mod mult mai rezonabil, ipoteza că respectivul concept, legat irevocabil în mintea ei de „păcatul”

împerecherii, îi fusese complet eradicat din creier. Poate că pur și simplu a refuzat să creadă că ei i s-ar putea întâmpla un asemenea lucru.

Deținem date despre cel puțin trei scrisori adresate unei prietene din Kenosha, Wisconsin, care par să dovedească indubitabil că D-na White credea, începând din luna a cincea, că are „un cancer al părților femeiești” și curând își va reîntâlni soțul în ceruri...

Când Miss Desjardin a dus-o pe Carrie sus la cancelarie, cincisprezece minute mai târziu, holurile erau din fericire pustii. Clasele torceau molcom, în spatele ușilor închise.

Țipetele lui Carrie se potoliseră în sfârșit, dar continua să plângă cu statornică regularitate. Până la urmă Desjardin îi pusese șervetul cu mâna ei, o curățise pe față cu prosoape de hârtie ude, și o vârâse la loc în chiloții ei simpli de bumbac.

Încercase de două ori să-i explice realitatea banală a menstruației, dar Carrie își astupase urechile cu mâinile și continuase să plângă.

DI. Morton, prim-adjunct, sări de la birou ca fulgerul când intrară. Billy deLois și Henry Trennant, doi băieți așteptându-și cuvenita predică pentru a fi chiulit de la franceză, așezați pe două scaune, se holbară mai să le iasă ochii din cap.

— Intrați, spuse scurt DI. Morton. Intrați imediat!

Îi fulgeră cu privirea, peste umărul lui Desjardin, pe băieții ce priveau amprenta roșie de pe șortul profesoarei.

— Voi la ce căscați ochii?

— Sânge, răspunse Henry, și zâmbi cu un soi de surprindere vidă.

— Două termene de detenție! se răsti Morton. Coborî privirea la pata sângerie și clipi din ochi.

Închise ușa în urma băieților, apoi începu să scotocească prin sertarul de sus al dulapului cu acte după un formular pentru accidente școlare.

— Te simți bine, ăă...

— Carrie, completă Desjardin. Carrie White.

DI. Morton localizează în fine un formular de accidente. Avea pe el o pată mare de cafea.

— N-o să aveți nevoie de el, Domnule Morton.

— Bănuiesc că la trampolină a fost. Tocmai am... N-o să am?

— Nu. Dar cred că ar trebui să-i dăm voie Carriei acasă pe ziua de azi. A avut o experiență cam înspăimântătoare.

Ochii ei scânteiară un semnal pe care Morton îl sesiză dar nu reuși să-l interpreteze.

— Da, okay, dacă așa zici. Bun. Bine.

Morton îndesă formularul înapoi în sertar, îl trânti cu degetul mare rămas înăuntru și scoase un mormăit. Făcu o piruetă grațioasă până la ușă, o deschise smucit, se uită urât la Billy și Henry, și strigă:

— Miss Fish, am putea primi un bon de voie, te rog? Carrie Wright.

— White, spuse Miss Desjardin.

— White, fu și DI. Morton de acord.

Billy deLois râse pe sub mustață.

— O săptămână de detenție! lătră Morton.

Sub unghia mare i se forma o bășică de sânge. Durea ca dracu'. Plânsul constant și monoton al Carriei continua, la nesfârșit.

Miss Fish aduse bonul de voie galben, iar Morton își mâzgăli pe el inițialele cu creionul argintiu de buzunar, strâmbându-se la apăsarea degetului vătămat.

— Vrei să te ducă cineva, Cassie? întrebă. Putem chema un taxi dacă ai nevoie.

Carrie clătină din cap, Prim-adjunctul observă cu dezgust că într-o nară i se formase un uriaș clăbuc de mucus verde. Își mută privirea peste creștetul ei, la Miss Desjardin.

— Sânt sigură că o să fie bine, spuse ea. Carrie n-are de mers decât până la Carlin Street. Aerul curat o să-i facă bine.

Morton îi dădu fetei bonul galben.

— Acum poți să te duci, Cassie, spuse el cu mărinimie.

— *Nu mă cheam-așa!!* zbieră ea deodată.

Morton dădu înapoi, iar Miss Desjardin sări ca lovită pe la spate. Scrumiera grea, de ceramică, de pe biroul lui Morton (era „Gânditorul” lui Rodin cu capul prefăcut în receptacul pentru chiștoacele de țigări), se răsturnă dintr-o dată pe jos, ca pentru a se adăposti de forța strigătului. Mucuri și scame de tutun din pipa lui Morton se împrăștiară pe covorul de nailon verde-pal.

— Ei, i-ascultă, spuse Morton, încercând să-și refacă tonul sever. Știu că ești tulburată, da' asta nu-nseamnă că trebuie să-nghit...

— Vă rog, spuse calmă Miss Desjardin.

Morton clipi din ochi spre ea după care dădu scurt din cap. Încea să proiecteze imaginea unei seducătoare figuri de tip John Wayne în timp ce își îndeplinea funcțiile disciplinare ce-i constituiau principala sarcină ca Prim-Adjunct, dar nu reușea tocmai bine. Administrația (reprezentată de obicei, la supeurile Lay Cee, recepțiile P.T.A. și ceremoniile de premiere ale Legiunii Americane, de către Directorul Henry Grayle), îl califica îndeobște ca „seducătorul Mort”. Categoria elevilor era mai dispusă să-l catalogheze drept „țâcnitu' ăla de la birou care dă din cur”. Dar, cum puțini elevi ca Billy deLois și Henry Trennant vorbeau la primiriile P.T.A. sau întrunirile orășenești, optica administrației tindea să dețină supremația.

Acum, seducătorul Mort, oblojindu-și încă în secret degetul stâlcit, îi zâmbi Carriei și spuse:

— Atunci du-te dacă vrei, Miss Wright. Sau ai prefera să șezi puținel până-ți revii?

— Mă duc... murmură Carrie, și-și netezi părul.

Se ridică, apoi privi la Miss Desjardin. Ochii îi erau dilatați și umbriți de cumplită înțelegere:

— Au râs de mine. Au dat în mine cu lucruri. *Totdeauna* au râs.

Desjardin nu putu decât să o privească neajutorată.

Carrie plecă.

O clipă domni tăcerea. Morton și Desjardin o priviră ieșind. Apoi, dregându-și vocea cu un sunet stângaci, Dl. Morton se resemnă să coboare la munca de jos pentru a începe să strângă grijuliu mizeriile din scrumiera căzută.

— Ce-a fost *asta*?

Miss Desjardin oftă și privi cu silă la amprenta brună ce i se usca pe șort.

— I-a venit ciclul. Primul ei ciclu. La dușuri.

Morton își dresе iarăși glasul, iar obrajii îi căpătară o tentă trandafirie. Foaia de hârtie cu care mătura începu să se miște și mai repede.

— Nu-i un pic cam, ăă...

— Prea mare pentru primul? Da. Din cauza asta a și fost atât de traumatizant pentru ea. Deși nu pot să-nțeleg de ce maică-sa...

Gândul rămase în suspensie, uitat pentru moment.

— Nu cred că m-am descurcat foarte bine, Morty, dar n-am înțeles ce se-ntâmpla. Credea că sângerează de moarte.

Morty ridică o privire tăioasă.

— Cred că nu știa că există așa ceva, ca menstruația, până acum o jumătate de oră.

— Dă-mi periuța aia de-acolo, Miss Desjardin. Da, aia.

Miss Desjardin îi întinse mica perie cu inscripția „*Compania de Materiale și Mobilă Chamberlain nu vă perie NICIODATĂ de pe listele ei*” scrisă pe mâner. Morton începu să măture grămăjoara de scrum pe hârtie.

— Tot o să mai rămână ceva pentru aspirator, cred. Covoarele astea pufoase sunt mizerabile. Credeam c-am pus scrumiera aia înapoi pe birou mai încolo. Curios, cum cad lucrurile.

Dădu cu capul de masă și căzu brusc în fund.

— Îmi vine greu să cred că o fată din liceul ăsta sau din oricare altul a făcut trei ani de școală și încă n-are habar de fenomenul menstruației, Miss Desjardin.

— Mai greu mi-a fost mie, răspunse ea. Dar e singurul lucru la care mă pot gândi ca să-mi explic reacția ei. Și a fost dintotdeauna țapul ispășitor al colectivului.

— Hm.

Mătură chiștoacele și scrumul în coșul de gunoi, cu mâinile, apoi și le scutură de praf.

— Acum am reperat-o, cred. White. Fiica Margaretei White. Ea trebuie să fie. Asta face totul mai ușor de crezut.

Se așeză la birou și zâmbi a scuză.

— Sunt atât de multe!... După cinci ani sau cam așa ceva, încep toate să se contopească într-un portret de grup. Pe băieți îi strigi pe numele fraților lor, chestii de-astea. Nu-i ușor.

— Normal că nu e.

— Stai numai să ai doo'j' de ani de meserie, ca mine, spuse morocănos Morton, privindu-și bășica înșângerată. Ți se pare că unii copii ți-s cunoscuți de undeva și descoperi că l-ai avut pe tăticu' lor elev în anul când ți-ai început treaba. Margaret White a învățat aici înainte să vin eu, lucru pentru care sunt profund recunoscător. I-a spus Doamnei Bicente, Dumnezeu s-o odihnească, i-a spus că Domnul i-a rezervat un loc special unde să ardă în iad fiindcă le-a prezentat copiilor o schiță a crezurilor evoluționiste ale D-lui Darwin. A fost exmatriculată de două ori în timpul cât era elevă aici – o dată, pentru că-și bătuse o colegă cu

poșeta. Legende spun că Margaret își văzuse colega fumând o țigaretă. Ciudate vederi religioase. Foarte ciudate.

Expresia de John Wayne i se trânti brusc pe față.

— Celelalte fete; chiar au râs de ea?

— Mai rău. Urlau și dădeau în ea cu șervețele sanitare când am intrat eu. Le aruncau de parcă... de parcă erau alune.

— O. O, Doamne.

John Wayne dispăru. Dl. Morton se făcu stacojiu.

— Ai notat numele?

— Da – nu pe toate, deși unele din ele se poate să se fi luat după celelalte. Christine Hargensen părea că dă tonul... ca de obicei.

— Chris și Mortimer-Snerzii ei, murmură Morton.

— Da. Tina Blake, Rachel Spies, Helen Shyres, Donna Thibodeau și sora ei Mary Lila Grace, Jessica Upshaw. Și Sue Snell.

Miss Desjardin se încruntă.

— Nu m-aș fi așteptat la una ca asta din partea lui Sue. Nu părea niciodată genul pentru o asemenea... ispravă.

— Ai stat de vorbă cu fetele implicate?

Profesoara chicoti nefericită.

— Le-am scos naibii afară de-acolo. Eram prea enervată. Iar pe Carrie o apucaseră istericalele.

— Hm.

Morton își trosni degetele.

— Ai de gând să discuți cu ele?

— Da, răspunse Miss Desjardin, fără însă a părea prea convinsă.

— Mi se pare mie, sau...

— Probabil că nu ți se pare, îl întrerupse ea posacă. Înțelegi, eu trăiesc într-o casă de sticlă. Îmi dau seama ce-au simțit fetele alea. Toată treaba m-a făcut pur și simplu să-mi vină s-o iau de gât și s-o *zgâlțâi*. O fi existând vreun soi de instinct al menstruației care le face pe femei să-și înfigă colții, nu știu. Mereu o văd pe Sue Snell și felul cum arăta.

— Hm, repetă înțelept domnul Morton.

Nu înțelegea femeile și nu simțea nicio dorință deosebită să discute despre menstruație.

— Am să vorbesc cu ele mâine, promise profesoara, ridicându-se. O să le spintec și pe-o parte și pe alta.

— Bine. Pedepsa să fie pe măsura crimei. Și dacă ești de părere că trebuie să le trimiți pe unele la, ăă, la mine, simte-te liberă s-o faci...

— Așa voi face, îi întrerupse cu blândețe Miss Desjardin. Apropos, în timp ce încercam s-o calmez a explodat un bec. Asta le-a pus capac la toate.

— O să trimit chiar acum un instalator, promise Morton. Și mulțumesc pentru străduință, Miss Desjardin. Ești bună s-o rogi pe Miss Fish să-i trimită la mine pe Billy și Henry?

— Desigur, răspunse Miss Desjardin și ieși.

Morton se rezemă de spătar și lăsă toată povestea să-i iasă din minte. Când Billy deLois și Henry Trennant, *extraordinaire* chiulangii, băgară capul pe ușă, fața i se luminează de fericire și se pregăti să le zică vreo două să le țină minte.

După cum îi spunea el adesea lui Hank Grayle, pe chiulangii îi mânca pe pâine cu unt.

Graffiti scrijelit pe o bancă în Chamberlain Junior High School:

„Trandafirii-s roșii, violetele-s albastre, peisaju-i minunat, da' Carrie White tot mănâncă căcat.”

O luă în jos pe Ewen Avenue și traversă spre Carlin la stopul din colt. Ținea capul în jos și încerca să nu se gândească la nimic. Crampele îi veneau și o lăsau în valuri mari, înșfăcând-o, făcând-o să încetinească și să grăbească iar pasul ca o mașină cu probleme la carburator. Se holba la asfaltul trotuarului. Luciri de cuarț în ciment. Grile de șotron mângălite cu cretă, fantomatice, șterse de ploaie. Cocoloașe de gumă turtite sub tălpi. Foițe de staniol și ambalaje de acadele. *Toate mă urăsc și o clipă nu se-opresc. O clipă nu se satură. O monedă cuibărită într-o crăpătură. Îi trase un șut. Imaginează-ți-o pe Chris Hargensen toată plină de sânge și zbierând după milă. Cu șobolani umblându-i peste toată fața. Bun. Buuun. Buuună treabă ar mai fi.* Un rahat de câine cu o urmă de picior în mijloc. Un inel de capse înnegrite pe care un copil le pocnise cu o piatră. Mucuri de țigări. *Fă-i capul chiseliță cu o piatră, c-un bolovan. Fă-le la toate chiseliță capetele. Bun. Buuun.*

(sfinte lisuse bun și blând)

Asta era vorba lui Momma, bine le mai zicea. Ea nu trebuie să iasă în fiecare zi a fiecărui an printre lupi, să intre într-un carnaval de râsete, glume răutăcioase, degete arătând-o, rânjete. Și n-a zis Momma, n-a zis ea că o să vină o Zi a Judecății

(numele acelei stele va fi pelin iar ei vor fi biciuiți cu scorpioni)

și un înger cu sabia?

Numai de-ar fi azi și de-ar veni Iisus nu cu un miel și c-un toiag de păstor, ci cu câte un bolovan în fiecare mână ca să strivească răsetele și rânjetele, să smulgă din rădăcini răul și să-l distrugă pe când zbiară – un cumplit Iisus al sângelui și al dreptății.

Și numai de-ar putea ea să-l fie sabia și brațul Lui.

Încercase să se adapteze. O sfidase pe Momma într-o sută de feluri mărunte, încercase să șteargă cercul ciumei roșii ce fusese trasat în jurul ei din prima zi când părăsise universul supus al căsuței de pe Carlin Street și pornise spre Școala Primară de pe Barker Street cu Biblia sub braț. Ținea minte și-acum ziua aceea, privirile holbate și tăcerea bruscă, îngrozitoare, când îngenunchease înainte de gustare în bufetul școlii – în ziua aceea începuseră răsetele, iar ecoul lor stăruise peste ani și ani.

Cercul ciumei roșii era ca însuși sângele – puteai freca și freca și iar freca și tot acolo rămânea, neșters, necurat. Niciodată nu mai îngenunchease iar într-un loc public, deși asta nu i-o spusese lui Momma. Totuși, amintirea inițială rămânea, alături de ea și alături de *ele*. O înfruntase pe Momma luptând cu ghearele și cu dinții în privința Taberei Tineretului Creștin și câștigase ea însăși banii ca să se ducă acolo, apucându-se de cusut. Momma îi spusese, neguroasă, că era Păcat, că erau Metodiști și Baptiști și Congregaționaliști, și că era Păcat și Rătăcire. Îi interzisese Carriei să se scalde în tabără. Și cu toate că se *scăldase* și *râsese* când o

băgau cu capul la fund (până nu mai putuse să-și recapete respirația iar ele o făceau iar și iar de-o apucase panica și începuse să țipe) și încercase să ia parte la activitățile taberei, o mie de glume fizice i se jucaseră lui Carrie-baba-bisericoasa și se întorsese acasă cu autobuzul o săptămână mai devreme, cu ochii roșii și adânciți în cap de-atâta plâns, pentru a fi luată din stație de Momma, iar Momma îi spusese cu amărăciune că ar trebui să prețuiască amintirea felului cum o bătea ea cu biciul ca dovadă că Momma știa, că Momma avea dreptate, că singura speranță de siguranță și mântuire se găsea înăuntrul cercului roșu. „Căci dreaptă e poarta”, spusese amărâtă Momma în taxi, iar acasă o trimisese pe Carrie în debara să stea acolo șase ore.

Momma, firește, îi interzicea să facă duș cu celelalte fete; Carrie își ascunsese articolele de toaletă în dulăpiorul de la școală și începuse totuși să facă duș, luând parte la un ritual în pielea goală care pentru ea era rușinos și jenant, cu speranța că cercul din jurul ei s-ar putea să pălească puțin, numai puțin...

(dar azi oh azi)

Tommy Erbter, care avea cinci ani, se dădea cu bicicleta pe partea cealaltă a străzii. Era un băiat mic, cu figură concentrată, pe o Schwinn cu roțițe de sprijin colorate în roșu-aprins. Fredona înfundat „*Scoobie Doo, where are you?*”. O văzu pe Carrie, se luminează la față și scoase limba.

— Hei, băi mutră-de-pârț! Baba-Carrie-bisericoasa!

Carrie îl fulgeră cu o privire plină de mânie neașteptată, fumegândă. Bicicleta se poticni pe roțițele

ei de susținere și deodată se răsturnă. Tommy scoase un zbieret. Bicicleta ajunsese deasupra lui. Carrie zâmbi și-și văzu de drum. Sunetul vaietelor lui Tommy era dulce, muzicuță cacofonică în urechile ei.

De-ar putea doar face să se întâmple așa ceva ori de câte ori avea poftă.

(tocmai o făcuse)

Se opri în loc la șapte case distanță de-a sa, privind fără expresie în gol. În urma ei, Tommy se cățara înlăcrimat la loc pe bicicletă, oblojindu-și un genunchi julit. Răcni ceva, dar fata nu-l luă în seamă. Răcniseră la ea experți în toată regula.

Se gândise:

(cazi de pe bicicleta aia piciule pică de pe bicicleta aia și crape-ți împușitul ăla de cap)

Și ceva se întâmplase.

Mintea ei se... se... se chinuia să găsească cuvântul. Se *flexase*. Nu era tocmai termenul potrivit, dar foarte pe-aproape. Avusese loc o curioasă îndoire mintală, aproape ca un cot lucrând cu o ganteră. Nici asta nu era tocmai exact, dar altceva nu-i putea da prin gând. Un cot fără niciun pic de putere. Un mușchi de bebeluș slăbănog.

Flexează.

Deodată, privi aprig la uriașa fereastră cât peretele a Doamnei Yorraty. Își spuse:

(cățea cotoroanță bătrână și proastă sparge-ți-s-ar geamul ăla)

Nimic. Geamul cât peretele al D-nei Yorraty scânteia senin în lumina proaspătă de ora nouă dimineața. O

nouă crampă strânse pântecul lui Carrie, iar ea își urmă drumul.

Dar...

Becul. Și scrumiera; nu uita scrumiera.

Privi înapoi,

(cățeaua aia bătrână o urăște pe Momma mea)

peste umăr. Din nou i se păru că ceva se flexase... foarte slab însă. Fluxul gândurilor i se învolbură ca sub efectul unei neașteptate bulboane dintr-un izvor aflat mai în adâncime.

Geamul păru că se unduiește. Nimic mai mult. Poate că o înșelase vederea. *Poate* că nu.

Începu să-și simtă capul obosit și buimac, pulsând cu semnele unei migrene. Ochii îi erau încinși, ca și cum tocmai ar fi șezut citind Apocalipsul Sfântului Ioan de la un capăt la altul.

Continuă să meargă pe stradă spre casa mică și albă cu obloane albastre. Senzația familiară de ură-iubire-groază mocnea înlăuntrul ei. Iedera se cățăraseră pe latura dinspre apus a bungaloului (întotdeauna îi spunea bungaloul, pentru că a-i zice Casa Albă suna ca un banc politic iar Momma spunea că toți politicienii sunt niște tâlhari și păcătoși și în cele din urmă vor da țara pe mâna Roșiilor-Cei-Fără-De-Dumnezeu care au să-i pună pe toți credincioșii într-o Iisus – chiar și pe Catolici – la zid), iar iedera era pitorească, *știa* că așa era, dar uneori simțea c-o urăște. Uneori, la fel ca acum, iedera părea o grotescă mână gigantică vârstată cu vene groase care răsărise din pământ să înșface casa. Se apropie de ea cu pași târșiți.

Firește, mai fuseseră și pietrele.

Se opri iar, clipind prostește în razele soarelui. Pietrele. Momma nu vorbea niciodată despre asta; Carrie nici măcar nu știa dacă mămica ei mai ținea minte ziua cu pietrele. De mirare că ea însăși încă și-o mai amintea. Pe-atunci fusese fetiță mică de tot. Cât să fi avut? Trei ani? Patru? Mai întâi fata aia în costumul de baie alb, după care veniseră pietrele. Iar prin casă zburaseră lucruri. Iată amintirea, neașteptat de vie și limpede. Ca și cum ar fi fost aici tot timpul, imediat sub suprafață, așteptând un soi de pubertate mintală.

Așteptând, poate, ziua cea de azi.

Din *Carrie: Zorii negri ai T. K.* (Revista „Esquire”, 12 septembrie 1980) de Jack Gaver:

Estelle Horan a locuit în Parrish, civilizata suburbie a orașului San Diego, timp de doisprezece ani, și arată ca o Mrs. California tipică: poartă costume cu imprimeuri viu colorate și ochelari de soare fumurii; are părul blond cu șuvițe negre; conduce un Volkswagen Formula Ve îngrijit, maro, cu o emblemă zâmbăreață pe capul rezervorului de benzină și un abțibild cu steagul verde al ecologiștilor pe parbrizul din spate. Soțul ei e director administrativ la filiala Parrish a Băncii Americii; fiul și fiica lor sunt membri atestați în Gașca Soarelui și-a Distracțiilor din California de Sud, făpturi arse de soare ale plajelor. În curtica din spate, frumos întreținută au un hibachi, iar clopoței de la intrare cântă o frază muzicală cristalină din refrenul melodiei „Hey, Jude”.

Dar doamna Horan încă mai păstrează undeva în adâncul ei soiul slab și dificil al Noii Anglii, iar când vorbește despre Carrie White chipul ei capătă o expresie

ciudată, zgârcită, care seamănă mai mult a Lovecraft din Arkham decât a Kerouac din California de Sud.

— Bineînțeles că era stranie, îmi declară Estelle Horan, aprinzându-și o nouă Virginia Slim imediat după ce și-a strivit-o pe prima în scrumieră. Toată familia era stranie. Ralph lucra ca muncitor în construcții, iar oamenii de pe stradă spuneau că lua cu el la slujbă în fiecare zi o Biblie și un revolver calibrul .38. Biblia, pentru pauza de masă și cafea. .38-ul, în caz că se-ntâlnea cu Antichristul la serviciu. De Biblie îmi aduc aminte și eu. De revolver... cine știe? Era un tip masiv, cu pielea măslinie și părul întotdeauna tuns perie. Întotdeauna avea pe față o expresie de răutate. Și nu-i puteai întâlni privirea, niciodată. Avea niște ochi așa de aprinși că păreau doi tăciuni. Când îl vedeai că vine spre tine treceai pe partea cealaltă și niciodată nu scoteai limba la el pe la spate, nici măcar o dată. Atât de înfricoșător era el.

Tace, pufăind rotocoale de fum spre grinzile din imitație de sequoia ce străbat plafonul. Stella Horan a locuit pe Carlin Street până la vârsta de douăzeci de ani, făcând naveta la Lewin Business College din Motton. Dar își amintește foarte bine incidentul cu pietrele:

— Am momente când mă-ntreb dacă nu e posibil ca eu să-l fi cauzat. Curtea lor din spate era vecină cu a noastră, iar D-na White plantase între ele un gard viu, dar încă nu crescuse prea înalt. Țipa la mama de zeci de ori în legătură cu „spectacolul” pe care-l dădeam eu în curtea din spate. Ei bine, costumul meu de baie era absolut decent – chiar pudic, după standardele de azi –

nimic altceva decât un Jantzen întreg, de modă veche. D-na White obișnuia să-i dea-nainte despre ce scandal însemna asta pentru „copilița ei”. Mama... mă rog, încerca să fie politicoasă, dar îi sare țandăra *atât* de repede!... Nu știu ce-a spus Margaret White de-a scos-o în cele din urmă din pepeni – m-o fi numit Târfa din Babilon, presupun – dar mama i-a spus că curtea noastră e curtea noastră și pot și să ies și să dansez tontoroiu-n pielea goală dacă asta ne face ei și mie plăcere. I-a mai zis și că-i o babetă murdară cu o cutie de viermi în loc de creier. Au mai țipat ele mult una la alta, dar asta a fost concluzia. Am vrut să-mi întrerup plaja pe loc. Nu pot să sufăr certurile. Îmi fac rău la stomac. Dar Mami – când îi vin dracii, e ceva de groaza lumii. S-a întors acasă de la Jordan Marsh cu niște bikini mici și albi. Mi-a spus că pot foarte bine să mă prăjesc la soare cât de mult vreau. „În fond”, a zis ea, „avem și noi dreptul la intimitatea propriei noastre curți”.

Stella Horan zâmbește vag amintindu-și și strivește chiștocul.

— Am încercat să mă opun, i-am spus că-s sătulă de neplăceri, nu vroiam să fiu un pion în războiul lor peste gardul din dos. N-a folosit la nimic. Să-ncerci s-o oprești pe maică-mea când îi intră gărgăuni în cap e ca și cum ai încerca să oprești un camion Mack care-a luat-o la vale fără frâne. De fapt, nu era numai atât. Mi-era frică de familia White. Scrântiții religioși de-adevăratele nu-s oameni cu care să te-ncurci. Sigur, Ralph White murise, da' dacă Margaret mai avea pe undeva prin casă .38-ul ăla?

Ei, dar uitate că-ntr-o duminică după-amiază, stăteam întinsă pe o pătură în curtea din dos, unsă cu loțiune de soare și ascultând Top Forty la radio. Mami nu putea să sufere chestia aia și de obicei zbiera la mine cel puțin de două ori s-o-nchid până nu-și iese din minți. Însă în ziua aia chiar ea a dat-o mai tare de două ori. Am început să mă simt eu însămi ca Târfa din Babilon.

Dar din casa White n-a ieșit nimeni. Nici măcar bătrâna ca să-și pună rufele la uscat. Asta-i altă chestie – niciodată nu agăța rufărie de corp pe sârma din spatele casei. Nici măcar pe-a Carriei, și pe-atunci n-avea decât trei ani. Numai în casă.

Am început să mă relaxez. Cred că mă gândeam că Margaret o fi luat-o pe Carrie în parc să-l adore pe Dumnezeu în sânul naturii, sau așa ceva. Oricum, nu peste mult timp m-am întors pe spate, mi-am pus un braț peste ochi și am ațipit.

Când m-am trezit, Carrie stătea lângă mine și-mi privea trupul.

... Se întrerupe, încruntându-se cu privirea în gol. Afară, mașinile trec vâjâind încontinuu. Pot auzi zumzetul slab și statornic pe care-l scoate micul meu magnetofon. Dar totul pare un pic cam prea sfărâmițos, prea lustruit, pur și simplu o patină ieftină pe deasupra unei lumi mai întunecate – o lume reală unde se petrec coșmarurile.

— Era o fetiță atât de *drăgălașă*, reia Stella Horan, aprinzându-și încă o țigară. Am văzut câteva fotografii de-ale ei din liceu, și poza aia groaznică și neclară, alb-negru, de pe coperta „*Newsweek*”-ului. Mă uit la ele și

tot ce-mi pot spune e „Doamne Sfinte, unde-a ajuns? Ce i-a făcut femeia aia?” Pe urmă mi se face silă și-mi pare rău. Era așa de drăguță, cu obrăjorii roz și ochii căprui și strălucitori, iar părul avea nuanța aia de blond care știi că se va închide bătând spre cenușiu. Dulce, e singurul cuvânt care i se potrivea. Dulce și vioaie și inocentă. Boala maică-si n-o atinsese foarte tare, nu încă.

Am cam tresărit și am încercat să zâmbesc. Era greu să mă gândesc ce să fac. Soarele mă toropise, și-mi simțeam mintea cleioasă și înceată. Am zis „Bună”. Purta o rochiță galbenă, oarecum drăguță dar îngrozitor de lungă pentru o fetiță mică vara. Îi ajungea până la fluierul piciorului.

Ea nu mi-a zâmbit. A arătat doar cu degetul și a spus:

— Alea ce-s?

M-am uitat în jos și am văzut că sutienul îmi alunecase în timp ce dormeam. Așa că mi l-am pus la loc și i-am răspuns:

— Țtia-s sânii mei, Carrie.

Atunci a spus – foarte solemnă:

— Aș vrea să am și eu.

— Trebuie să aștepți, Carrie, i-am zis. N-o să-nceapă să-ți crească decât peste... ăă, opt, nouă ani.

— Nu, n-o să-mi crească, a zis ea. Mămica zice că fetițelor cumiști nu le crește.

Arăta ciudat pentru o fetiță, parte tristă și parte convinsă de ce spune.

Abia dacă-mi venea să cred, și primul lucru care mi-a trecut prin minte mi-a ieșit prin gură. Am spus:

— Păi, eu sunt fetiță cuminte. Și ce, mama ta n-are sâni?

A înclinat capul și a spus ceva atât de încet încât n-am putut-o auzi. Când i-am cerut să repete, m-a privit sfidătoare și a spus că mămica ei fusese rea când a făcut-o pe ea și că de asta-i avea. Îi numea perneacăh, ca și când ar fi fost un singur cuvânt.

Nu-mi puteam crede urechilor. Eram pur și simplu năucită. Nu mi-a putut da prin minte absolut nimic ce să spun. Stăteam și ne uitam una la alta, iar ce-aș fi vrut eu să fac era s-o înhaț pe bucățica aia de fetiță și să fug cu ea.

Și atunci a ieșit Margaret White pe ușa din dos și ne-a văzut.

Timp de-un minut n-a făcut decât să caște ochii de parcă nu i-ar fi venit să creadă. Apoi a deschis gura și a scos un răcnet. A fost cel mai hidos sunet pe care l-am auzit în viața mea. Parcă era zgomotul pe care l-ar scoate un aligator gras într-o mlaștină. Pur și simplu un *răget*. Furie totală, dementă. S-a făcut roșie la față ca o mașină de pompieri, a strâns pumnii și a zbierat spre cer. Se zgâlțâia toată. Am crezut că face un atac de inimă. Fața i se schimonosise, și era o față de gargui.

Credeam că fetița o să leșine – sau să moară pe loc. A tras aer adânc în piept, și fața ei mică a căpătat culoarea brânzei de vaci. Maică-sa a răcnit:

— CAAAARRRIEEEEEE!

Am sărit în picioare și am răcnit și eu:

— Să nu urli așa la ea! Nu ți-ar fi rușine!

O prostie de-asta. Nu mai țin minte. Carrie a pornit spre casă, pe urmă s-a oprit și apoi a pornit iar, și chiar

Înainte să treacă de pe gazonul nostru pe-al lor s-a uitat înapoi la mine și avea o figură... oh, groaznică. Nici nu pot spune. Dorință și ură și frică... și *jale*. Ca și cum însăși viața i-ar fi căzut în cap ca o ploaie de pietre, și asta abia la vârsta de trei ani.

Mama mea a ieșit pe treapta ușii din dos și, când a văzut fetița, fața i s-a scofâlcit toată. Iar Margaret... o, Doamne, Margaret țipa fel de fel despre curve și desfrânate și păcatele părinților plătite chiar și până-ntr-a șaptea generație. Îmi simțeam limba ca o plantă mică și uscată.

Preț de numai o secundă, Carrie a stat legănându-se înainte și-napoi între cele două curți, după care Margaret White a ridicat privirea-n sus și jur pe sfântul Iisus că femeia aia a *urlat la cer*. Iar apoi a început să... să se lovească, să se biciuiască. Își sfâșia gâtul și obrajii cu unghiile, lăsând dăre roșii și zgârieturi. Și-a rupt în bucăți rochia.

Carrie a zbierat:

— Momma!

Și a dat fuga la ea. Doamna White s-a... chircit cumva, ca o broască, și pe urmă brațele i s-au deschis larg. Credeam că vrea s-o strivească și am țipat. Femeia rânjea. Rânjea și-i curgeau balele drept pe bărbie. Oh, mi s-a făcut rău. Iisuse, ce rău mi-a fost!

A luat-o-n brațe și au intrat amândouă în casă. Am închis radioul așa că am putut s-o aud. Unele cuvinte, dar nu toate. Nu trebuia s-auzi toate vorbele ca să-ți dai seama ce se întâmpla. Rugăciuni, suspine și zbierete. Sunete nebunești. Și Margaret spunându-i fetiței să se bage-n debaraua ei și să se roage. Fetița

plângând și țipând că-i pare rău, că uitase. Și pe urmă, nimic. Iar mama și cu mine nu făceam decât să stăm și să ne uităm una la alta. Niciodată n-am văzut-o pe Mami s-arate așa de rău, nici chiar când a murit tata. A spus:

— Copila...

Și asta a fost tot. Ne-am dus în casă.

... Se ridică și merge la fereastră, o femeie drăguță în rochie de plajă fără spate, galbenă.

— Aproape că re trăiesc totul, înțelegeți... spune, fără să se întoarcă spre mine. Iarăși sânt răscolită toată pe dinăuntru.

Râde ușurel și-și cuprinde coatele în palme.

— O, era atât de drăgălașă! Nici n-ai zice, când îi vezi pozele.

Mașinile trec pe-afară, încoace și-ncolo, iar eu stau jos și aștept să continue. Îmi amintește de un săritor cu prăjina privind ștacheta și întrebându-se dacă nu-i fixată prea sus.

— Mama a făcut pentru amândouă ceai scoțian, tare, cu lapte, așa cum obișnuia când îmi dădeam aere de băiețoi și careva mă îmbrâncea în urzici sau cădeam de pe bicicletă. Era groaznic, dar l-am băut totuși, așezate față-n față în nișa din bucătărie. Ea purta o rochie veche de casă cu tivul descusut la spate, iar eu, costumul meu de baie în două piese, à la Târfa din Babilon. Îmi venea să plâng dar totul era prea adevărat ca să mă facă să plâng, nu ca-n filme. Odată, când eram la New York, am văzut un bătrân beat ducând de mână o fetiță cu rochie albastră. Fetița plângea de-i dăduse sângele pe nas. Bețivul avea gușă, iar gâtul îi

arăta ca un maț gros. În mijlocul frunții îi ieșise un cucui roșu, iar pe jacheta de serj albastru avea o ață albă, lungă. Toată lumea își vedea de drum pentru că, făcând asta, destul de curând ajungeai să nu-i mai observi. Și ei erau adevărați.

Am vrut să-i spun asta și mamei, și tocmai deschideam gura să vorbesc, când s-a întâmplat celălalt lucru... cel despre care vreți să aflați, bănuiesc. Afară s-a auzit o bufnitură puternică, de-au început paharele să zornăie în dulapul de veselă. Era o senzație, și un zgomot totodată, gros și îndesat, de parcă cineva tocmai ar fi împins un seif de fier de pe acoperiș.

... Aprinde o altă țigaretă și trage din ea repezit, repetat.

— M-am dus la fereastră și am privit afară, dar n-am reușit să văd nimic. Și atunci, când mă pregăteam să mă-ntorc, a căzut altceva. O clipă, a sclipit în soare. Pe moment am crezut că e un glob mare de sticlă. Apoi a lovit streășina casei White și s-a făcut țândări, și nici vorbă să fi fost sticlă. Era o bucată mare de gheață. Am vrut să mă întorc spre Mami și să-i spun, și atunci au început să cadă toate odată, ca o avalanșă.

Cădeau pe acoperișul familiei White, pe gazonul din față și din dos, pe ușa de-afară a pivniței. Era un chepeng oblic de tinichea, și când a fost lovit prima oară a scos un zgomot ca un *bong* enorm, ca un clopot de biserică. Mama și cu mine am început amândouă să țipăm. Stăteam agățate una de alta ca două fetișcane într-o furtună cu tunete și trăsnete.

Apoi a încetat. Din casa lor nu se auzea absolut niciun sunet. Puteam vedea gheața ce se topea, apa

prelingându-se pe acoperișul de ardezie, în razele soarelui. Un bulgăre mare de gheață se înțepenise în unghiul format de acoperiș și micul horn. Strălucea atât de puternic în lumină că mă dureau ochii. Mama a dat să mă-ntrebe dacă s-a terminat, și atunci Margaret a scos un zbieret. Sunetul s-a auzit până la noi foarte clar. Într-un fel era mai rău ca-nainte, pentru că în răcnetul ăsta se simțea groaza. După care s-au auzit trosnete și zăngăneli, ca și cum ar fi aruncat în fetiță cu toate oalele și cratițele din casă. Ușa din dos s-a dat de perete și s-a trântit la loc. N-a ieșit nimeni. Alte răgete. Mami mi-a spus să chem poliția, dar nu mă puteam urni din loc. Înțepenisem acolo unde eram. Dl. Kirk și soția lui, Virginia, au ieșit pe gazonul lor să vadă ce e. Și familia Smith. Foarte curând, toți cei de pe strada noastră care erau acasă ieșiseră afară, până și bătrâna doamnă Warwick din susul străzii, care era surdă de-o ureche.

Au început să se spargă lucrurile, cu clinchete și bubuituri. Sticle, pahare, mai știu eu ce. Și pe urmă s-a deschis brusc fereastra laterală și masa din bucătărie a ieșit pe jumătate prin ea. Dumnezeu mi-e martor. Era o matahală de mahon și a smuls din cuie plasa de sârmă; trebuie să fi avut vreo sută și ceva de kile. Cum ar putea o femeie – chiar și o femeie voinică – să arunce așa ceva?

... O întreb dacă prin asta sugerează ceva anume.

— Eu nu fac decât să vă *spun*, insistă, dintr-o dată răvășită. Nu vă cer să credeți...

Pare să-și recapete suflul după care reia, sec:

— Nu s-a mai întâmplat nimic timp de cinci minute poate. Apa susura prin burlanele din vecini. Și pe tot gazonul familiei White era împrăștiată gheață. Se topea văzând cu ochii.

Râde scurt, retezat, și-și stinge țigareta.

— De ce nu? *Era* august.

Se înapoiază într-o doară spre sofa, apoi schimbă direcția.

— Și deodată, pietrele. Așa, din bun senin. Șuierând și vâjâind ca niște bombe. Mama a țipat: „Ce, pentru numele lui Dumnezeu!” și și-a acoperit capul cu mâinile. Eu însă nu puteam să mă mișc. Oricum nu conta. Cădeau numai pe proprietatea familiei White.

Una din ele a nimerit într-un aspersor și l-a trântit în iarbă. Altele au găurit acoperișul, ajungând în pod. Acoperișul scotea câte un trosnet uriaș la fiecare lovitură, și din el răbufneau nori de praf. Cele ce izbeau pământul făceau să se cutremure totul. Le puteai simți șocurile în propriile-ți picioare.

Vesela noastră clincănea, bufetul galez înzorzonat se zgâlțâia, iar ceașca de ceai a Mamei a căzut pe jos și s-a spart.

Când loveau iarba din spatele casei White, lăsau gropi adânci. Cratere.

Doamna White a tocmiț un gunoier din partea opusă a orașului ca să le care de-acolo, iar Jerry Smith de pe strada noastră i-a plătit un dolar ca să-l lase să spargă dintr-una o bucată. A dus-o la B. U.* Boston University și acolo s-au uitat la ea și i-au spus că nu-i decât granit ordinar.

Una din ultimele a dat peste-o măsuță pe care-o aveau în curtea din spate și a spart-o-n bucăți.

Dar nimic, nimic ce nu se afla pe proprietatea lor n-a fost atins.

Se oprește și se întoarce de la fereastră pentru a mă privi, iar fața îi e răscolită de amintirea tuturor acelor lucruri. O mână i se joacă distrată cu pieptănătura stil claie, chipurile ciufulită.

— În ziarul local n-a apărut mare lucru. Când a dat pe la noi Billy Harris – el făcea reportajele despre Chamberlain – Margaret își reparase deja acoperișul, iar când lumea i-a spus că pietrele îl străpunseseră dintr-o parte-n alta, probabil a crezut că vor toți să-și râdă de el.

Nimănui nu-i vine să creadă, nici măcar acum. Dumneata și toți cei ce vor citi ceea ce scrii veți vrea să vă puteți distra în voie și să spuneți că nu-s decât încă o țicnită pe care a bătut-o prea mult soarele-n cap. Dar așa s-a *întâmpat*. Au fost o mulțime de oameni de pe stradă care au *văzut* cum s-a *întâmpat*, și era întocmai la fel de adevărat ca bețivul ăla ce-o ducea de mână pe fetița căreia-i curgea sânge din nas. Iar acum, povestea astălaltă. Nici de asta nu poate nimeni să râdă. Au murit prea mulți oameni.

Și nu s-a mai *întâmpat* numai pe proprietatea familiei White.

... Surâde, dar în zâmbetul ei nu se ascunde niciun strop de haz.

— Ralph White avea asigurare pe viață, iar Margaret a primit o groază de bani la moartea lui... despăgubire dublă. I-a lăsat asigurată și casa, dar pentru asta n-a

primit niciodată niciun sfanț. Paguba a fost cauzată de mâna lui Dumnezeu. Poetică justiție, mm?

Inscripție găsită scrisă de mai multe ori pe pagina unui caiet de la Ewen Consolidated High School aparținându-i Carriei White:

*„Toată lumea credea/ că fetița nu putea/
binecuvântată să fie/pân-ce-ntr-un târziu văzu/ că
asemeni tuturor era...”²*

Carrie intră în casă și închise ușa după ea. Lumina orbitoare de afară dispăru înlocuită de umbrele brune, de răcoare și de mirosul apăsător al pudrei de talc. Singurul sunet era ticăitul ceasului cu cuc Black Forest din living room. Momma obținuse ceasul cu Timbre Verzi. Odată, în clasa a șasea, Carrie se hotărâse s-o întrebe pe Momma dacă Timbrele Verzi nu erau păcătoase, dar n-o ținuseră nervii.

Străbătu holul și-și puse haina în debara. Deasupra agățătorilor de haine, o imagine luminiscentă zugrăvea un Iisus spectral plutind sinistru deasupra unei familii așezate la masa din bucătărie. Dedesubt se afla legenda (și ea luminoasă): „*Oaspetele Nevăzut*”.

Trecu în living și se opri în mijlocul covorului decolorat, din care începea să nu mai rămână decât urzeala. Închise ochii și privi punctișoarele străfulgerând în beznă. Durerea de cap îi bubuia conștiincioasă înapoia tâmpelor.

Singură.

² Versuri din “Just Like a Woman” de Bob Dylan.

Momma lucra la călcătorul-împăturitorul rapid din Spălătoria Panglica Albastră, în centrul oraşului. Lucra acolo de când împlinise Carrie cinci ani, iar compensația și prima de asigurare rezultate de pe urma accidentului lui Ralph erau pe sfârșite. Avea program de la șapte-treizeci dimineața până la patru după-amiază. Spălătoria era fără-de-Dumnezeu. Momma i-o spusese de nenumărate ori. Șeful de echipă, Dl. Elton Mott, mai ales, era un om fără legea lui Dumnezeu. Momma zicea că Satan rezervase special un colț albastru în lad pentru Elt, cum i se spunea la Panglica Albastră.

Singură.

Deschise ochii. Încăperea conținea două scaune cu spătar drept. Mai era o masă de cusut cu lampă unde Carrie făcea câteodată rochii, seara, în timp ce Momma croșeta șervețele și vorbea despre Pogorâre. Ceasul cu cuc Black Forest se găsea pe peretele din partea opusă.

Aveau multe tablouri religioase, dar cel care-i plăcea cel mai mult lui Carrie stătea pe perete deasupra scaunului ei. Îl reprezenta pe Iisus păstorind miei pe un deal la fel de verde și de neted ca terenul de golf de la Riverside. Celelalte nu erau tot atât de pașnice: Iisus izgonindu-i pe negustori din templu, Moise azvârlind Tablele asupra adoratorilor vițelului de aur, Toma necredinciosul punându-și mâna pe coasta rănită a lui Christos (o, înfricoșata fascinație a acestuia și coșmarurile pe care i le stârnise în copilărie!), arca lui Noe plutind pe deasupra păcătoșilor în agonie, înecându-se, Lot și familia lui fugind de marele pârjol al Sodomei și al Gomorei.

Pe o măsuță de brad se aflau o lampă și un teanc de broșuri. Pamfletul de deasupra înfățișa un păcătos (statutul lui spiritual era evident după expresia chinuită a feței) încercând să se târască sub un bolovan uriaș. Titlul trâmbița: „*Nici chiar piatra nu-l va ascunde ÎN ZIUA ACEEA!*”

Dar de fapt camera era dominată de un enorm crucifix de ghips instalat pe peretele îndepărtat, mare de peste un metru. Momma îl comandase special prin poștă tocmai de la St. Louis. Iisusul răstignit acolo era încremenit într-un grotesc rictus al durerii, cu mușchii încordați și gura sucită în jos, gemând. Cununa de spini îi făcea să șiroiască pe tâmpile și frunte pârâiașe stacojii. Ținea ochii îndreptați în sus cu o expresie medievală de agonie piezișă. De asemenea, ambele mâini îi erau scăldate în sânge, și avea picioarele ținute pe o mică platformă de ipsos. Și acest corpus îi dăduse lui Carrie coșmaruri nesfârșite în care Christul mutilat o fugărea prin coridoarele din vis, agitând un baros și niște piroane și implorând-o să-și ia crucea și să-L urmeze. În ultimul timp, visele se metamorfozaseră în ceva mai greu de înțeles dar și mai sinistru. Scopul nu mai părea să fie uciderea ci un altul, cu atât mai groaznic.

Singură.

Durerea din picioare, pântec și părțile intime i se mai potolise puțin. Nu mai credea că sângerează de moarte. Cuvântul era „*menstruație*”, și dintr-o dată îi apăru ca logic și inevitabil. Era Sorocul ei din Lună. Scoase un chicotit straniu și înfricoșat în nemișcarea solemnă a livingului. Suna ca un concurs cu premii. Și voi puteți

câștiga o excursie complet gratuită în Bermude la Sorocul din Lună. La fel ca amintirea pietrelor, cunoștința menstruației părea să se fi aflat acolo dintotdeauna, blocată dar așteptând.

Se întoarse cu pas greu și urcă la etaj. Baia avea podele de lemn, frecate aproape până la albire (Curățenia e vecină cu Dumnezeirea) și o cadă pe piciorușe cu gheare. Dâre de rugină șiroiau pe porțelan sub scurgerea cromată, și nu exista duș. Momma zicea că dușurile sânt păcătoase.

Carrie intră, deschise dulăpiorul cu prosoape și începu să caute hotărâtă dar cu grijă, fără a muta nimic de la locul său. Momma avea ochi foarte ageri.

Cutia albastră se afla tocmai la fund, după prosoapele vechi pe care nu le mai foloseau. Avea pe o latură silueta încețoșată a unei femei în cămașă lungă de voal.

Scoase unul dintre șervețele și îl privi curioasă. Își tamponase cu unul de-ăsta rujul pe care-l ținea ascuns în poșetă – odată, chiar la colțul străzii. Acum își amintea (sau își închipuia că-și amintește) de niște priviri iscoditoare și șocate. Obrajii i se împurpurară. *E/e* îi spusese ră. Roșeața păli într-o furie lăptoasă.

Intră în micul ei dormitor. Aici erau multe alte ilustrații religioase, mulți miei și scene febrile de dreaptă mânia. Deasupra șifonierului era fixat un prapor cu chipul Mielului. Pe șifonierul propriu-zis se aflau o Biblie și un Iisus din plastic care iradia lumină în penumbră.

Se dezbracă – mai întâi bluza, apoi detestabila fustă lungă până la genunchi, furoul, burtiera, chiloții,

portjartierul, ciorapii. Privi la mormanul de haine grele, la nasturii și elasticele lor, cu o expresie de nefericire feroce. În biblioteca școlii se găsea un teanc de numere vechi din revista „Seventeen”, și le răsfoia adesea, afișând o expresie de indiferență idioată. Fotomodelele arătau atât de ușurele și cu pielea netedă în fustele lor scurte și îndrăznețe, în chiloți și lenjerie încrețită cu modele. Desigur, „ușuratică” era una din vorbele favorite ale lui Momma (știa că Momma ar spune o-fără-ntrebări) ca să le descrie pe e/e. Iar asta ar fi făcut-o să fie fiores de conștientă de sine însăși, o știa. Goală, rea, înnegrită de păcatul exhibiționismului, o boare mângâindu-i lasciv partea dinapoi a picioarelor, ațâțând la desfrâu. Și știa că e/e ar ști ce simțea. Întotdeauna știau. Ar fi făcut-o de rușine într-un fel sau altul, împingând-o sălbatic înapoi în rândurile măscăricilor. Era felul lor de-a fi.

Putea, știa că ar putea fi

(ce)

în alt loc. Era grasă-n talie numai pentru că uneori se simțea atât de nenorocită, de goală pe dinăuntru, de plictisită, încât singura cale de-a umple hăul acela căscat și şuierător era de-a mânca iar și iar și iar – dar nu era chiar *atât* de grasă-n mijloc. Chimia trupului ei nu-i îngăduia să treacă dincolo de-o anume limită. Și avea impresia că picioarele îi erau de fapt frumoase, aproape la fel de frumoase ca ale lui Sue Snell sau Vicky Hanscom. Putea fi —

(ce o ce o ce)

putea renunța la ciocolată, și coșurile i s-ar retrage. Așa se întâmpla întotdeauna. Putea să-și aranjeze

părul. Să-și cumpere chiloți normali și pantaloni strâmți, albaștri cu verde. Să facă fustițe și rochițe după modele din Butterick și Simplicity. Prețul unui bilet de autobuz, al unuia de tren. Putea fi, putea fi, putea fi...

Vie.

Își descheie sutienul greu de bumbac și îl lăasă să cadă. Sâni-i erau albi ca laptele, îndreptați în sus și netezi. Aveau sfârcurile de o culoare deschisă, ca a cafelei. Își trecu mâinile peste ele și fu străbătută de un mic fior. Rău, murdar, oh, așa era. Momma îi spusese că exista Ceva. Ceva-ul acela era primejdios, un rău străvechi și de nerostit. Te putea face Slabă. *Ia seama*, spunea Momma. *Vine noaptea. Te va face să te gândești la răutățile ce se petrec în parcaje și moteluri.*

Dar, deși nu era decât nouă și douăzeci dimineața, Carrie bănuia că acel Ceva venise la ea. Își mângâie sâni

(pernecâh)

iarăși, și pielea-i era rece dar sfârcurile fierbinți și tari, și când îl strânse pe unul între degete, și asta o făcu să se simtă slabă, să se dizolve. Da, acesta era Ceva-ul.

Chiloții îi erau pătați de sânge.

Deodată, simți că trebuie să izbucnească în lacrimi, să zbiere sau să-și smulgă Ceva-ul din trup, întreg, zbătându-se, să-l strivească, să-l ucidă.

Șervețelul pe care i-l fixase Miss Desjardin se înmuia deja așa că și-l schimbă cu grijă, știind cât de rea era, cât de rele erau *ele*, cum le mai ura, pe *ele* și pe ea

Însăși. Numai Momma era bună. Momma se luptase cu Omul Negru și-l răpusese. Carrie o văzuse întâmplându-se, în vis. Momma îl alungase pe ușa din față cu o mătură, iar Omul Negru fugise pe Carlin Street în noapte, picioarele lui cu copite scoțând scântei pe asfalt.

Momma ei smulsese Ceva-ul din trup și era pură.

Carrie o ura.

Își zări fața în oglinjoara pe care o agățase de ușă, o oglindă cu ramă ieftină din plastic verde, bună numai ca să se pieptene în fața ei.

Își ura fața, fața sa năroadă, tâmpă, de vacă, ochii fazi, coșurile roșii și lucioase, cuiburile de puncte negre. Își ura fața mai presus de orice.

Reflecția fu spintecată deodată de o crăpătură argintie în zigzag. Oglinda căzu pe podea și se sparse în bucăți la picioarele sale, doar inelul de plastic rămânând să se holbeze la ea ca o orbită goală.

Din *Ogilvie – Dicționarul Fenomenelor Metapsihice*:

Telekinezia este capacitatea de a deplasa obiectele sau a cauza schimbări în interiorul obiectelor prin forță mintală. Cele mai temeinice consemnări ale fenomenului s-au raportat în momente de criză sau în situații de stres, când autovehicule au fost ridicate prin levitație de deasupra unor trupuri imobilizate, sau dărâmături ale unor clădiri prăbușite, etc.

Fenomenul este adesea confundat cu activitatea *poltergeist*-ilor, care sunt spirite jucăușe. Trebuie reținut că poltergeiștii sunt ființe astrale de realitate îndoielnică, în vreme ce telekinezia se consideră a fi o

funcție empirică a minții, posibil de natură electrochimică...

După ce terminară de făcut dragoste, în timp ce-și puneă încet hainele la punct pe canapeaua din spate a Fordului 1963 al lui Tommy Ross, Sue Snell constată că gândurile i se abăteau spre Carrie White.

Era vineri seară, iar Tommy (care privea îngândurat prin parbrizul din spate cu pantalonii încă lăsați în vine; efectul era comic dar, în chip ciudat, înduioșător) o dusesse la bowling. Aceasta, desigur, era o scuză reciproc acceptată. Avuseseră în minte preacurvia încă de la cuvântul „hai”.

Umbla cu Tommy, mai mult sau mai puțin consecvent, din octombrie (acum erau în mai), și deveniseră amanți de numai două săptămâni. De șapte ori, preciza ea. Astă seară fusese a șaptea. Încă nu explodaseră artificiile, nicio orchestră nu intonase „Stars and Stripes Forever”, dar le ieșise ceva mai bine.

Prima oară o duruse ca dracu'. Prietenele ei, Helen Shyres și Jeanne Gault, făcuseră amândouă Treaba Aia, și ambele o asigurau că nu doare decât un minut – ca atunci când faci o injecție cu penicilină – după care ajungeai în al nouălea cer. Pentru Sue însă, prima oară fusese de parcă ar fi sfredelit-o cineva cu o coadă de cazma. Mai târziu Tommy îi mărturisise, cu un rânjel, că și el își pusese prezervativul pe dos.

În seara asta fusese abia a doua oară când începuse să simtă și ceva ca un fel de plăcere, după care se sfârșise. Tommy se abținuse cât de mult putea, dar pe urmă pur și simplu se... sfârșise. Părea că nu e decât o groază de frecuş pentru un strop de căldură.

După aceea se simțise înjosită și melancolică, și în această stare gândurile i se întoarseră la Carrie. Un val de remușcare o prinse cu toate pavezele emoționale coborâte, iar când Tommy își întoarse privirea dinspre Colina Brickyard, Sue plângea.

— Hei, exclamă el alarmat. Ei, haide.

O luă stângaci în brațe.

— E-n regulă, șopti ea, încă înlăcrimată. Nu de tine-i vorba. Am făcut azi ceva nu prea frumos. Tocmai mă gândeam la asta.

— La ce? o bătu el blând pe ceafă.

Așa că se pomenise avântându-se în relatarea incidentului din acea dimineață, abia venindu-i să creadă că ea era aceea pe care-o asculta povestind. Privind lucrurile drept în față, își dădu seama că principalul motiv pentru care îi îngăduise lui Tommy s-o posedea era acela că era

(îndrăgostită? atrasă? nu conta, rezultatul era același)

de el, iar acum, faptul de-a se înfățișa într-o asemenea postură – la grămadă într-o glumă proastă la duș – nu prea era metoda consacrată de a agăța un băiat. Iar Tommy era, bineînțeles, Popular. În calitatea ei de persoană ce fusese toată viața ea însăși Populară, aproape că-i părea sortit să se întâlnească și să se îndrăgostească de cineva la fel de Popular ca ea. Aveau aproape certitudinea că vor fi votați Regele și Regina la Balul de Primăvară al liceului, iar viitorii absolvenți deja îi aleseseră „perechea clasei” pentru anuar. Deveniseră o stea fixă pe firmamentul schimbător al relațiilor din liceu, Romeo și Julieta recunoscuți de

toată lumea. Și știa, cu neașteptată ură, că în fiecare liceu provincial din America exista câte o pereche ca ei.

Și, având un lucru după care tânjise dintotdeauna, – o senzație de pace, de siguranță, de poziție în comunitate – descoperi că era însoțit de stânjeneală ca de o soră întunecată. Nu astfel se așteptase să fie. Prin jurul cercului lor luminos și cald pândeau fapte ale nopții. Gândul că-l lăsase s-o fută

(chiar trebuie s-o spui așa da de data asta trebuie)

numai și numai pentru că era Popular, de pildă. Faptul că se potriveau unul cu altul la plimbare, sau că putea privi imaginea lor oglindită în câte-o vitrină, spunându-și: „*Uite, trece o pereche reușită.*” Era absolut sigură

(sau doar spera)

că nu e atât de slabă, nu atât de dispusă să confirme docilă așteptările complezente ale rudelor, prietenilor și chiar ale ei însăși. Dar acum se ivise povestea asta de la dușuri, unde se alăturase celorlalte, ținând ascuțit cu desfătare intensă, sălbatică. Cuvântul pe care îl evita era exprimat, la infinitiv, prin *A Se Conformă*, și sugera imagini mizerabile cu păr pe bigudiuri, după-amiezi lungi la planșa de călcat sau privind la operete siropoase în timp ce bărbățul e la serviciu trudind pe brânci într-un birou anonim; cu participări în P.T.A. și apoi în clubul local, când veniturile li se vor face din cinci cifre; cu pilule în cutiuțe circulare galbene fără număr pentru a se asigura împotriva ieșirii din proporțiile domnișoarelor înainte de-a deveni absolut necesar și împotriva intruziunii micilor străini respingători care fac în pantaloni și urlă după ajutor la

orele două noaptea; cu lupte disperat de devotate să-îţină pe negri afară din Kleen Korner's stând umăr la umăr cu Terri Smith (Miss Mugur de Cartof în 1975) şi Vicky Jones (Vicepreşedintă a Ligii Femeilor), – înarmate cu pancarte şi petiţii şi zâmbete dulci, lejer demente.

Carrie, din cauza blestematei ăleia de Carrie, ea era de vină. Poate că şi mai înainte auzise paşi slabi dând târcoale locului lor iluminat, dar în seara asta, auzindu-şi propria poveste, sordidă şi nurlie, vedea siluetele propriu-zise ale tuturor acelor arătări, şi ochi galbeni care străpungeau bezna ca nişte lanterne.

Îşi cumpărase deja rochia pentru bal. Era albastră. Era frumoasă.

— Ai dreptate, spuse Tommy când termină de povestit. Veşti proaste. Nu sună deloc în genul tău.

Avea chipul grav, iar Sue simţi tăişul rece al spaimei. Apoi băiatul zâmbi – avea un zâmbet foarte vesel – iar întunecimea se retrase puţin.

— I-am tras unui copil un şut în coaste odată când era făcut knockout. Ți-am spus vreodată despre asta?

Sue scutură din cap.

— Îhî! îşi frecă Tommy nasul amintindu-şi, iar obrazul îi tresări într-un tic mărunţ, aşa cum făcuse şi cu ocazia mărturisirii despre prezervativul pus pe dos prima oară. Îl chema Danny. Patrick. M-a bătut de-am făcut pe mine odată când eram în clasa a şasea. Îl uram, dar mi-era şi frică de el. Mă băgam şi-n gaură de şarpe când îl vedeam. Ştii ce-nseamnă asta?

Nu ştia, dar dădu totuşi din cap.

— Oricum, până la urmă și-a găsit nașul, după vreun an. Pete Taber. Nu era decât un prichindel, dar avea o grămadă de mușchi. Danny s-a luat de el de la ceva, nu știu, bile sau altceva, și-n cele din urmă Peter, care avea dreptate, s-a ridicat, uite-așa, și l-a bătut de s-a căcat pe el. Asta s-a-ntâmplat pe terenul de joacă de la școala veche Kennedy Junior High. Danny a căzut, s-a lovit la cap și a rămas acolo. Toți am fugit. Credeam c-o fi murit. Am fugit și eu, dar mai întâi i-am tras un șut strașnic în coaste. Pe urmă chiar a-nceput să mi se facă rău când îmi aminteam. Ai de gând să-i ceri scuze?

Întrebarea lui o prinse pe Sue descoperită, și tot ce putu face fu să scâncească slab:

— Tu ți-ai cerut?

— Hm? Pe dracu', nu! Aveam treburile mai importante de făcut decât să-mi pierd vremea cu tratativele. Dar e o mare diferență, Susie.

— Zău?

— Nu mai suntem în clasa a șaptea. Iar eu aveam într-un fel dreptate, chiar dacă era o dreptate de să te piși pe ea. Ce ți-a făcut ție vaca aia nenorocită?

Nu-i răspunse pentru că n-avea ce. Nu schimbase mai mult de-o sută de cuvinte cu Carrie în toată viața, dintre care vreo treizeci-patruzeci le rostise chiar astăzi. Educația fizică era singura materie pe care o făceau de când promovaseră de la Chamberlain Junior High. Carrie urma cursurile de comerț/afaceri. Sue, firește, se dusesse la teoretic.

Simți deodată că-i e silă de sine.

Constatând că n-o putea îndura, se întoarse împotriva lui:

— Când ai început să iei toate deciziile astea morale mărețe? După ce-ai început să mă fuți?

Văzu buna dispoziție ștergându-i-se de pe față și-i păru rău.

— Cred că mai bine tăceam, spuse Tommy și-și ridică pantalonii.

— Nu de tine, de mine-i vorba, îi puse Sue o mână pe braț. Mi-e rușine, nu vezi?

— Știu. Da' n-ar trebui să-ți dau sfaturi. Nu mă prea pricep la treburile astea.

— Tommy, ți s-a-ntâmpat vreodată să nu mai suporti să fii așa de... ăă, Popular?

— Eu?

Întrebarea îi așternu surprinderea pe față.

— Vrei să zici, președinte al clasei, și la fotbal, și toate cheștiile astea?

— Da.

— Nu. N-are nicio importanță. Liceul nu-i un loc foarte important. Când intri, ai impresia că-i cine știe ce, dar când se termină nimeni nu se mai gândește c-a fost mare scofală, doar încrezuții. Ca frate-meu și gașca lui, oricum.

Asta n-o mulțumea cu nimic; îi înrăutățea temerile. Micuța Susie, tipa trăsnet de la Ewen High School, Premianta Șefă din Brigada Premiantelor. Rochia de bal păstrată pe vecie în dulap, învelită în celofan protector.

Noaptea apăsa neagră în geamurile ușor aburite ale mașinii.

— Probabil c-o să sfârșesc lucrând la atelierul auto al tatei, spuse Tommy. O să-mi petrec serile de vineri și sâmbătă jos, la „Uncle Billy”, sau afară, la „The

Cavalier”, bând bere și povestind despre sâmbăta aia după-amiază când am luat stocul ăla baban de la Saunders de-am înnebunit tot Dorchester-u'. O să mănsor cu vreo cață cicălitoare și-o să am mereu mașina la modă anu' trecut, o să votez cu Democrații...

— Încetează, îl opri Sue, cu gura brusc plină de o oroare întunecată și dulce; îl trase spre ea. Lubește-mă. Mă doare așa de rău capul în seara asta... lubește-mă.

Așa că o iubi, și de astă dată totul fu altfel, de astă dată păru în sfârșit că este loc destul și nu se mai produse nicio frecare obositoare ci o fricțiune delicioasă, care urca mereu, tot mai sus: de două ori trebui să se oprească, gâfâind, și se abținu, după care intra din nou

(a fost virgin înaintea să mă aibă și a recunoscut aș fi crezut și o minciună)

și intra tare iar respirația ei ieșea în icnete scurte și sânguincioase după care începu să țipe și îl înșfăcă de spinare, incapabilă să se oprească, asudând, gustul cel rău îi dispăruse din gură, fiecare celulă părând să cunoască orgasmul ei propriu, trupul umplut de lumină solară, acorduri muzicale în creier, fluturi sub craniu în cușca minții.

Mai târziu, în drum spre casă, o întrebă oficial dacă vrea să meargă cu el la Balul de Primăvară. Sue răspunse că da. Tommy vru să știe dacă se hotărâse ce să facă în legătură cu Carrie. Îi spuse că încă nu. El zise că nu conta, dar nu era de aceeași părere. Începu să i se pară că numai asta conta.

Din „Telekinezia: analiză și consecințe” (*Science Yearbook*, 1981), de Dean D. L. McGuffin:

Desigur, încă mai există acei oameni de știință – din păcate, cei de la Duke University sunt în fruntea lor – care resping cumplitele implicații de conținut ale afacerii Carrie White. La fel ca și Societatea Flatlands, Rozacrucienii, sau The Corlies din Arizona, care sunt încredințați că bomba atomică nu funcționează, acești nefericiți dau bir cu fugiții în fața logicii și-și ascund capetele în nisip – iertată fie-mi combinația de metafore.

Firește că suntem capabili să înțelegem consternarea, tonul ridicat, scrisorile de protest și controversele la convocările științifice. Ideea telekineziei în sine a fost o pastilă amară ca s-o înghită comunitatea științifică, cu zorzoanele ei de planșe *ouija*, mediumi, ciocănituri în masă și coronițe plutind prin aer ca-n filmele horror; dar nici chiar înțelegerea nu va scuza iresponsabilitatea științifică.

Deznodământul afacerii White ridică întrebări grave și dificile. Un cutremur ne-a dislocat noțiunile ordonate asupra felului în care se presupune că trebuie să acționeze și să reacționeze lumea fizică. L-am putea învinui pe un fizician de asemenea renume cum e Gerald Luponet pentru a fi susținut că toată povestea e o farsă și o înșelătorie, chiar și în fața unor probe atât de covârșitoare precum cele prezentate de Comisia White? Căci, dacă adevărul este Carrie White, atunci cum mai rămâne cu Newton?...

Stăteau în living room, Carrie și Momma, ascultându-l pe Tennessee Ernie Ford cântând „Lăsați Luminile de Jos să Ardă” la un fonograf Webcor (pe care Momma îl numea victrola, sau, când era deosebit de

bine dispusă, vic-ul). Carrie era așezată la mașina de cusut, pompând cu picioarele în timp ce cosea mânecile unei noi rochii. Momma se așezase sub crucifixul de ghips croșetând milieuri și bătând din picioare în ritmul melodiei, care era una dintre favoritele ei. Dommb P. P. Bliss, care scrisese acest imn și altele, nenumărate din cât se părea, era unul din strălucitoarele exemple despre opera lui Dumnezeu pe suprafața pământului. Fusesse marinar, și păcătos (două cuvinte care, în lexiconul lui Momma, erau sinonime), un mare blasfemator, hulindu-l pe Atotputernic. Apoi pe mare se stârnise o furtună cumplită, vasul amenințase să se răstoarne, iar domnul P. P. Bliss căzuse în genunchii săi bolnavi de păcat cu o viziune a Iadului căscându-se sub fundul oceanului ca să-l înghită, și se rugase lui Dumnezeu. Domnul P. P. Bliss îi făgăduise lui Dumnezeu că dacă-l salvează, Lui îi va dedica tot restul vieții sale. Furtuna, firește, încetase imediat.

*„Viu străluce mila-Ți, Doamne,
Dintr-al Tău far, în vecii,
Nouă, dar, ne dai să ținem
Luminițe pe mal, vii... „*

Toate imnurile domnului P. P. Bliss aveau o mireasmă marină.

Rochia pe care o cosea era de-a dreptul drăguță, ca vinul închis la culoare – cea mai apropiată de roșu nuanță îngăduită de Momma – și avea mâneci bufante. Încerca să-și țină gândul strict la cusut, dar acesta bineînțeleles i-o lua razna.

Lumina din plafon strălucea puternică, crudă și galbenă, mica sofa de pluș prăfuit era desigur

neocupată (Carrie nu invitase niciodată un băiat Să la Loc), iar pe peretele opus se desenau două umbre gemene: Iisus crucificat și, sub El, Momma.

Cei de la școală o sunaseră pe Momma la spălătorie, iar ea venise la amiază acasă. Carrie o privise apropiindu-se pe alee, în timp ce burta îi tremura.

Momma era o femeie foarte robustă, și întotdeauna purta o pălărie. În ultima vreme picioarele începuseră să i se umfle, iar labelle păreau tot timpul pe punctul de-a i se revărsa din pantofi.. Purta o jachetă de stofă neagră cu guler negru de blană. Ochii îi erau albaștri și măriți îndărătul bifocalelor fără rame. Ducea întotdeauna o geantă mare și neagră în care își ținea portmoneul și portvizitul (ambele negre), o uriașă Biblie ediția King James (tot neagră) cu numele ei întipărit auriu pe copertă, și un teanc de fascicule strânse cu o baretă de cauciuc. Broșurile erau de obicei portocalii și tipărite îngălat.

Carrie știa vag că Momma și Daddy Ralph fuseseră cândva bapțiști dar părăsiseră biserica atunci când căpătaseră convingerea că bapțiștii lucrează pentru Antichrist. De-atunci începând, orice formă de adorare avea loc acasă. Momma oficia serviciul divin duminica, marțea și vinerea. Ea era pastorul, iar Carrie congregația. Slujbele durau între două și trei ore.

Momma deschisese ușa și păși apăsând înăuntru. Se priviră preț de-o clipă, despărțite de holul scurt de la intrare, ca doi pistolari înaintea unui duel. Era unul din acele scurte momente care par

(frică oare chiar să fi fost frică în ochii lui Momma)
mult mai lungi în amintire.

Momma închise ușa în urma ei.

— Ești femeie, spuse ea încet.

Carrie își simți fața sucindu-se și schimonosindu-se și nu se putu stăpâni.

— De ce nu mi-ai *zis*? se tângui ea. Oh, Momma, așa m-am mai *speriat*! Și fetele și-au râs de mine cu toatele și au dat în mine cu lucruri și...

Momma pornise spre ea, iar acum mâna sa fulgeră cu iuțeală mlădie, mână tare, bătătorită de spălat și musculoasă. O lovi cu dosul palmei peste falcă iar Carrie se prăbuși în ușa dintre hol și living, plângând zgomotos.

— Și a făcut Domnul Dumnezeu coasta pe care a luat-o din Adam femeie, spuse Momma. Ochii i se vedeau peste măsură de mari prin ochelarii fără ramă; parcă ar fi fost două ouă la tigaie. O izbi pe Carrie cu latul piciorului, iar fata scoase un zbieret.

— Scoală-te, femeie. Să intrăm în casă și să ne rugăm. Să ne rugăm Domnului Iisus pentru sufletele noastre rele și păcătoase de femei slabe.

— *Momma...*

Suspinele erau prea puternice ca să-i îngăduie mai mult. Isteria latentă țâșnise rânjind și bolborosind. Nu se putea ridica în picioare. Putu doar să se târască în cameră cu părul atârându-i peste chip, slobozind sughițuri enorme, răgușite. Când și când, Momma își balansa piciorul. Astfel înaintară prin living spre locul altarului, care cândva fusese un mic dormitor.

— Iar Eva era slabă, și – zi-o, femeie! Zi-o!

— Nu, Momma, te rog ajută-mă...

Piciorul lovi. Carrie țipă.

— Iar Eva era slabă și a slobozit corbul asupra lumii, continuă Momma, iar numele corbului era Păcat, și cel dintâi Păcat a fost împerecherea. Iar Domnul a pogorât peste Eva un Blestem, iar Blestemul era Blestemul Sângelui. Iar Adam și Eva au fost izgoșiți din grădină și în Lume iar Eva a descoperit că pântecul ei crescuse mare cu prunc.

Piciorul se legănă și luă contact cu noada lui Carrie. Nasul i se zdreli pe podeaua de lemn. Intrau în alcovul altarului. Acolo se afla o cruce pe o masă acoperită cu mătase brodată. De o parte și de alta a crucii erau puse lumânări albe. Înapoia acestora stăteau mai multe ilustrații pe bandă cu Iisus și apostolii săi. Iar la dreapta se găsea cel mai rău loc din toate, casa terorii, beciul unde orice speranță, orice rezistență față de voia Domnului – și a lui Momma – se stingea. Ușa debaralei se chiora la ea, deschisă. Înăuntru, sub un hidos bec albastru aprins zi și noapte, era prinsă concepția lui Derrault asupra faimoasei predici a lui Jonathan Edwards; *„Păcătoși în Măinile unui Dumnezeu Mânios.”*

— Și a mai fost un al doilea Blestem, iar acesta era Blestemul Gestațiunii, iar Eva l-a adus pe lume pe Cain în sudori și sânge.

Acum Momma o târa, pe jumătate în picioare și pe jumătate în patru labe, către altar, unde amândouă căzură în genunchi. Momma o apucă pe Carrie strâns de talie.

— Și în urma lui Cain, Eva i-a dat naștere lui Abel, încă nepocăită de Păcatul Împerecherii. Și astfel Dumnezeu a aruncat asupra Evei un al treilea Blestem,

iar acesta era Blestemul Uciderii. Cain s-a ridicat și l-a ucis pe Abel cu o piatră. Și Eva tot nu s-a căit, și niciuna din fiicele Evei nu s-au căit, și peste Eva Vicleanul Șarpe a întemeiat o împărăție a preacurviei și pestilenței.

— *Momma!* zbieră Carrie. Momma, te rog ascultă-mă! *N-a fost vina mea!*

— Pleacă-ți capul, spuse Momma. Să ne rugăm.

— *Trebuia să-mi fi spus!*

Momma își coborî mâna pe ceafa fetei, iar înapoia mâinii se aflau toți mușchii vânjoși dezvoltăți în unsprezece ani de cărat coșuri grele cu rufe și împins cărucioare pline cu cearșafuri ude. Chipul cu ochii ieșiți din orbite al Carriei zvâcni înainte iar fruntea i se pocni de altar, lăsând o urmă și făcând lumânările să se clatine:

— Să ne rugăm, spuse Momma încet, implacabil.

Plângând și trăgându-și nasul, Carrie înclină din cap. Un ciucure de muci îi atârna sub nară pendulând – și și-i șterse

(de-aș avea câte cinci cenți pentru fiecare dată când m-a făcut să plâng aici)

cu dosul mâinii.

— O, Doamne, declară tunător Momma, dându-și capul pe spate, ajută-o pe femeia aceasta păcătoasă aflată aici lângă mine să vadă păcatul zilelor și-al căilor ei. Arată-i că dacă ar fi rămas rară de păcat Blestemul Sângelui niciodată nu s-ar fi pogorât asupra-i. Se poate să fi săvârșit Păcatul Gândurilor Desfrânate. Se poate să fi ascultat muzică rock'n roll la radio. Se poate să fi

fost ispitită de către Antichrist. Arată-i că aceasta e lucrarea blândă și răzbunătoare a mâinii Tale, și...

— Nu! Dă-mi drumu'!

Încercă să se ridice în picioare iar mâna lui Momma, puternică și neînduplecată ca o cătușă de fier, o forță să îngenuncheze la loc.

— ... și semnul Tău că trebuie să urmeze calea cea dreaptă și îngustă de-aci încolo dacă voiește să evite chinurile de flăcări ale Hăului Veșnic. Amin.

Își întoarse ochii scânteietori și măriți spre fiică-sa:

— Acum du-te în chilia ta.

— Nu!

Carrie își simțea răsuflarea îngroșându-se de spaimă.

— Du-te-n chilie. Roagă-te într-ascuns. Cere-ți iertare pentru păcatul tău.

— N-am păcătuit, Momma. *Dumneata* ai păcătuit. Nu mi-ai spus, și fetele au râs de mine.

Din nou i se păru că vede o străfulgerare de teamă în ochii femeii, stinsă la fel de iute și fără sunet ca un fulger de vară. Momma începu s-o împingă pe Carrie cu forța spre lumina albastră a debaralei.

— Roagă-te la Dumnezeu și poate-ți vor fi spălate păcatele.

— Momma, dă-mi drumul.

— Roagă-te, femeie.

— Am să fac pietrele să vină iar, Momma.

Momma se opri.

Până și respirația păru să i se oprească o clipă în gâtlee. Iar după aceea, mâna se strânse pe ceafă, se tot încheștă, până ce Carrie începu să vadă puncte roșii și

morbide înaintea ochilor și-și simți creierul tulburându-se și luând-o razna.

Ochii dilatați ai femeii înotau pe dinaintea ei.

— Lepădătură a diavolului, șopti. De ce-am fost astfel blestemată?

Mintea învârtejită a Carriei se străduia să găsească ceva îndeajuns de uriaș pentru a-și exprima chinul, rușinea, teroarea, frica. Avea senzația că întreaga ei viață se îngustase până în acest nevolnic și bont vârf de revoltă. Ochii îi erau bulbucați nebunește, gura, plină de scuipat, i se căscă larg.

— *O SUGI!* zbieră.

Momma sâsâi ca o pisică arsă cu fierul roșu.

— Păcat! țipă ea. O, Păcat!

Începu s-o lovească pe Carrie în spinare, în ceafă, în cap. Fata fu îmbrâncită, clătinându-se, în penumbra albastră și strâmtă a cămăruței.

— *TE FUȚI!* răcni Carrie.

(așa așa o așa cum altfel crezi că te-a făcut o doamnă o ce bine)

Se rostogoli în debara cu capul înainte și izbi peretele din fund, căzând pe podea pe jumătate amețită. Ușa se trânti și auzi cheia răsucindu-se.

Era singură cu Dumnezeuul mânios al lui Momma.

Lumina albastră scâldea imaginea unui lehoa uriaș și bărbos care azvârlea mulțimi de ființe omenești, zbierând, prin adâncimi înnorate spre un abis de foc. Sub ei, figuri negre și îngrozite se zvârcoleau în flăcările pierzaniei în vreme ce Omul Negru ședea pe un uriaș tron de culoarea flăcării, cu un trident în mână. Trupul

său era al unui bărbat, dar avea coadă cu vârful ascuțit și cap de șacal.

De data asta n-o să cedeze.

Dar firește că cedă. Fu nevoie de șase ore, dar cedă, plângând și strigându-i să deschidă ușa și să-i dea drumul afară. Nevoia de-a urina era cumplită. Omul Negru rânjea la ea cu botul lui de șacal, iar ochii săi stacojii știau toate secretele sângerărilor femeiești.

Mai fuseseră și alte prilejuri cu care Momma o ținuse închisă în debara nu mai puțin de-o zi întreagă – când furase inelul acela de patruzeci și nouă de cenți de la magazinul *Five and Ten* al lui Shuber, când găsisese poza lui Flash Bobby Pickett sub perna ei – și odată Carrie leșinase de nemâncare și de duhoarea propriilor ei dejecții. Și niciodată, niciodată nu-i ripostase așa ca azi. Azi chiar spusese Cuvântul acela cu F. Și totuși, Momma îi dădu drumul aproape imediat după ce ea cedă.

Iată. Rochia era gata. Își luă picioarele de pe pedală și o ridică s-o privească. Era lungă. Și urâtă. O ura.

Știa de ce-i dăduse Momma drumul.

— Momma, pot să mă duc la culcare?

— Da.

Nu ridică privirea de pe milieul ei.

Carrie împături rochia pe braț. Privi în jos la mașina de cusut. Deodată, pedala se înclină. Acul începu să se miște în sus și-n jos, reflectând lumina în străfulgerări de otel. Papiota se desfășura în salturi. Roata laterală se învârtea.

Capul femeii zvâcni în sus, cu ochii căscați. Modelul cu ochiuri de la marginea tabletei, minunat de complex

și totuși în același timp pe cât de precis pe-atât de regulat, se deșiră pe dată.

— Puneam bine ața, doar, șopti încetișor Carrie.

— La culcare, zise scurt Momma, și teama îi reveni în ochi.

— Da,

(i-a fost frică să nu smulg ușa debaralei din țâțâni)
Momma.

(și cred că puteam cred că puteam da cred că puteam)

Din Umbra a explodat (pag. 58):

Margaret White s-a născut și a crescut în Motton, un orașel lipit de Chamberlain. Elevii din Motton se duc să învețe la liceele de treapta întâi și a doua din Chamberlain. Părinții ei erau destul de înstăriți; țineau un prosper local de noapte imediat în afara orașului, numit „*The Lolly Roadhouse*”. Tatăl Margaretei, John Brigham, a fost omorât într-un incident cu focuri de armă la bar, în vara anului 1959.

Margaret Brigham, care atunci avea aproape treizeci de ani, a început să participe la întrunirile de rugăciune ale fundamentalistilor. Mama ei se încurcase cu alt bărbat (Harold Allison, cu care ulterior avea să se căsătorească), amândoi vroiau să scape de Margaret – considera că mama ei, Judith, și Harold Allison trăiau în păcat, și-și făcea destul de des cunoscute opiniile. Judith Brigham se aștepta ca fiica ei să rămână fată bătrână până la moarte. În frazeologia mai picantă a viitorului ei tată vitreg, „Margaret avea o mutră ca un cur de autocisternă și un trup pe potrivă”. O mai caracteriza și ca „o mititică lisusă-n rugă”.

Margaret a refuzat să plece până în 1960, când l-a întâlnit pe Ralph White la o reuniune a redeşteptării. În luna septembrie a aceluiaşi an a părăsit reşedinţa familiei Brigham din Motton, mutându-se într-un mic apartament din Centrul Chamberlain. Idila dintre Margaret Brigham şi Ralph White s-a încheiat prin căsătorie, în 23 martie 1962. La data de 3 aprilie 1962, Margaret White a fost internată pentru scurt timp în Westover Doctors Hospital.

— N-a voit să ne zică ce-o supără, a spus Harold Allison. Singura oară cân' ne-am dus s-o vedem ne-a zis că trăim în adulter chiar dacă ne pusesem pirostriile, şi c-o să ne ducem în iad. A zis că Dumnezeu ne-a pus un semn nevăzut pe frunţi, da' că ea putea să-l vadă. Nebună ca un liliac într-un cuibar, aşa se purta. Mă-sa a-ncercat să fie drăguţă cu ea, să afle care-i necazu'. A apucat-o istericalele şi-a-nceput să bată câmpii despre un înger c-o sabie care cică umblă prin parcările la moteluri şi-i taie pe-ăi răi. Aşa că am plecat.

Judith Allison, oricum, avea cel puţin o vagă idee asupra posibilei probleme a fiicei ei; bănuia că Margaret avusese o întrerupere de sarcină. Dacă era adevărat, atunci copilul fusese conceput în afara căsniciei. Confirmarea acestei ipoteze ar arunca o lumină interesantă asupra caracterului mamei lui Carrie.

Într-o scrisoare lungă şi aproape isterică adresată mamei sale cu data de 19 august 1962, Margaret a spus că ea şi Ralph trăiau fără păcat, fără „Blestemul Împerecherii”. Insista ca Harold şi Judith Allison să-şi închidă „bârlogul de pierzanie” şi să facă la fel. „Este”,

declara Margaret spre sfârșitul scrisorii, „singuru-l [sic] mod ca tu & Omu Ala să vă puteți feri de Ploaia de Sânge care-o să vie. Ralph & Eu, ca Maria & Iosif, nîcîcînd no să ne cunoaștem sau poluă-m [sic] carnea unu la altul. Dacă-i vro ieșire, să fie cea Divină. „

Desigur, calendarul ne arată că și Carrie a fost concepută spre sfârșitul aceluiași an...

Fetele se echipau în liniște pentru ora de gimnastică, prima de luni dimineață, fără glume proaste sau mici chiuituri, și niciuna dintre ele nu fu prea surprinsă când Miss Desjardin dădu de perete ușa vestiarului și păși înăuntru. Fluierul ei de argint se legăna între sânii mici, iar dacă șortul era același pe care-l purtase vineri, pe el nu mai rămăsese nicio urmă de la amprenta însângerată a Carriei.

Fetele continuară să se îmbrace posomorâte, fără s-o privească.

— Nu cumva voi sunteți gașca-n prag de absolvire, spuse încet Miss Desjardin. Când urmează? Peste-o lună? Iar Balul de Primăvară vine chiar mai curînd. Majoritatea aveți deja gata rochiile și perechile, pun pariu. Sue, tu o să mergi cu Tommy Ross. Helen, cu Roy Evarts. Chris, bănuiesc că tu poți s-alegi ce-ți place. Cine-i norocosul?

— Billy Nolan, răspunse fără chef Chris Hargensen.

— Ei ei, nu-i așa că-i chiar un tip norocos? remarcă Desjardin. Și ce-o să-i dai în dar la serbare, Chris, un Kotex cu sânge? Sau, ce-ai zice de niște hârtie igienică folosită? Înțeleg că lucrurile de soiul ăsta par să fie preocuparea ta, de-o vreme-ncoace.

Chris se împurpură la față.

— Plec. Nu-s obligată s-ascult chestiile astea.

Desjardin nu fusese în stare tot weekend-ul să-și scoată din minte imaginea Carriei, Carrie zbierând, bolborosind, cu un șervețel ud lipit drept în mijlocul părului pubian – și propria ei reacție, îngrețoșată și furioasă.

Iar acum, când Chris încercă să iasă val-vârtej pe lângă ea, întinse brațul și o îmbrânci într-un șir de dulăpioare turtite, de culoare olive, lângă ușă. Ochii Christinei se dilatară șocați, nevenindu-i să creadă. Apoi, un soi de mânie dementă îi inundă fața.

— N-ai voie să dai în noi! urlă ea. O să dai de dracu' pentru asta! Să vezi dacă nu, fă *curvo*!

Celelalte fete tresăriră și inspirară adânc, cu ochii holbați spre dușumea. Treaba scăpa de sub control. Sue observă cu coada ochiului că Mary și Donna Thibodeau se țineau de mână.

— Puțin îmi pasă, Hargensen, replică Desjardin. Dacă tu – sau oricare altă fată – credeți că mi-am mâncat mălaiu' ca profesoară, vă-nșelați amarnic. Vreau doar să știți toate că vineri ați făcut o treabă căcăcioasă. Chiar căcăcioasă.

Chris Hargensen fierbea, cu ochii în jos. Celelalte fete se uitau jalnic, oriunde numai la instructoarea lor de sport nu. Sue se pomeni privind spre baia cu dușuri – scena crimei – și-și smulse ochii dintr-acolo. Niciuna dintre ele nu mai auzise până atunci un profesor folosind cuvântul „căcăcios”.

— Ați stat vreuna să vă gândiți că și Carrie White are suflet? Ați stat vreuna o *dată* să vă gândiți? Sue? Fern?

Helen? Jessica? Oricare? Găsiți că-i urâtă. Ei bine, urâte sunteți toate. Am văzut vineri dimineață.

Chris Hargensen bombănea ceva cum că taică-său e avocat.

— *Gura!* îi tipă în față Desjardin.

Chris se dădu înapoi atât de brusc încât izbi cu capul dulapurile din spate. Începu să schelălăie și să-și frece creștetul.

— O vorbă să mai scoți, rosti încet Desjardin, și dau cu tine de-a azvârlita cât colo. Vrei să afli dacă spun adevărul?

Chris, care după toate aparențele trăsesese concluzia că are de-a face cu o nebună, nu spuse nimic.

Desjardin puse mâinile în șolduri.

— Conducerea a hotărât ce pedeapsă să primiți, fetelor. Nu e pedeapsa *mea*, îmi pare rău s-o spun. Eu mă gândeam la trei zile de eliminare și refuzul biletelor la balul de absolvire.

Câteva fete se uitară una la alta, murmurând nefericite.

— Asta v-ar fi lovit acolo unde vă doare, continuă Desjardin. Din nefericire, personalul aripii administrative de la Ewen e format numai din bărbați. Nu cred că pot să-și dea seama cu adevărat ce ticăloșie absolută e ceea ce-ați făcut. Deci. O săptămână de detenție.

Oftaturi spontane de ușurare.

— Dar. O să fie detenția *mea*. La sport. Și-am să v-alerg de-o să vă iasă ochii.

— Eu nu vin, spuse Chris.

Buzele i se subțiaseră.

— Treaba ta, Chris. Treaba voastră, a tuturor. Dar pedeapsa pentru chiul de la detenție va consta în trei zile eliminare și refuzul biletelor de bal. V-ați prins?

Nimeni nu spuse nimic.

— Bun. Schimbați-vă. Și gândiți-vă la ce v-am zis. Ieși.

Tăcere mormântală preț de-un moment lung și copleșit. Apoi, Chris Hargensen spuse cu stridență sonoră, isterică:

— N-o să-i meargă!

Deschise o ușă la întâmplare, smulse o pereche de teniși și-i aruncă în perete.

— O să-i vin eu de hac! Dracu' s-o ia! Dracu' s-o ia! Să vedeți voi dacă nu! Dacă ne aliem toate, putem să...

— Taci din gură, Chris, spuse Sue, și fu surprinsă să audă în propria-i voce o inerție moartă, adultă. Taci doar din gură.

— Nu s-a terminat, răspunse Chris Hargensen, desfăcându-și fermoarul fustei cu o smucitură nervoasă și întinzând mâna după șortul ei de sport, verde și cu tivul destrămat după ultima modă. Nu s-a terminat, nici pe departe.

Și avea dreptate.

Din *Umbra a explodat* (pag. 60-61):

După părerea cercetătorului de față, un mare număr dintre persoanele care au studiat problema Carrie White – fie pentru periodicele științifice, fie pentru presa populară – au insistat în mod eronat asupra relativ infructuoasei căutări de incidente telechineze în copilăria fetei. Ca să încercăm o analogie grosolană, e

ca și cum s-ar irosi ani de zile căutând incidente de masturbare precoce în copilăria unui violator.

Spectaculosul incident cu pietrele joacă întrucâtva rolul de diversiune în această privință. Mulți cercetători au adoptat convingerea neîntemeiată că acolo unde s-a înregistrat un incident, trebuie să mai existe și altele. Ca să oferim încă o analogie, e ca și cum s-ar desfășura o echipă de observare a meteorilor în Crater National Park pentru că un asteroid uriaș a căzut acolo acum două milioane de ani.

Din câte am putut constata, nu există niciun alt exemplu *înregistrat* de TK în copilăria Carriei. Dacă ea n-ar fi fost unicul copil la părinți, am putea avea cel puțin relatări din auzite asupra câtorva zeci de alte evenimente minore.

În cazul Andrea Kolnitz (vezi Addenda II pentru un istoric mai complet), ni s-a spus că, urmare a unei băătăi încasate pentru că se târâse pe acoperiș, „Dulăpiorul cu medicamente s-a deschis, sticlutele au căzut pe dușumea sau au părut că se aruncă singure prin baie, ușile se deschideau brusc și se trânteau, și, la apogeul manifestării, o combină stereo de peste o sută de kilograme s-a răsturnat iar discurile au zburat prin toată încăperea, bombardând ocupanții și spărgându-se de pereți.”

În mod semnificativ, relatarea provine de la unul din frații Andreei, după cum citează numărul din 4 septembrie 1955 al revistei „Life”. „Life” este departe de a fi cea mai academică sau inatacabilă sursă, însă mai există o cantitate impresionantă de documentație

suplimentară, și cred că aspectul mărturiei familiale este acreditat.

În cazul Carriei White, singura martoră a oricărui posibil prolog al evenimentelor culminante finale a fost Margaret White, iar ea, firește, e moartă...

Henry Grayle, director la Ewen High School, îl așteptase toată săptămâna, dar tatăl Christinei Hargensen nu se arată până vineri – a doua zi după ce Chris chiulise de la ora de detenție cu formidabila Miss Desjardin.

— Da, Miss Fish? Întrebă el pe un ton oficial în interfon, deși putea să vadă prin fereastră vizitatorul aflat în antecameră, și cu siguranță că-i știa chipul din fotografiile publicate în ziarul local.

— John Hargensen dorește să vă vadă, Domnule Grayle.

— Să poftească, te rog.

Fir-ar să fie, Fish, chiar trebuie să te-arăți așa de impresionată?

Grayle era un incorigibil torționar de agrafe, rupător de șervețele, îndoitor de colțuri. Pentru John Hargensen, lumina călăuzitoare a legalității orașului, puse la bătaie artileria grea – o cutie întregă de clame rezistente, în mijlocul mapei de birou.

Hargensen era un bărbat înalt și impresionant, cu un fel de-a se mișca plin de încredere în sine și trăsături sigure, mobile, care dădeau de veste că ai de-a face cu un om superior în jocul interacțiunii sociale cu-un-pas-mai-în-față.

Purta un costum maron Savile Row cu irizații subtile de verde și auriu străbătând țesătura, care făcu de

rușine hainele de lucru ale lui Grayle luate de gata. Servieta îi era subțire, piele veritabilă, și legată în oțel inoxidabil scânteietor. Avea un zâmbet impecabil și plin de mulți dinți încapsulați – un surâs de să se topească inimile doamnelor-jurați ca untul într-o tigaie încinsă. Strânsoarea mâinii, clasa-ntâi din cap până-n picioare – fermă, caldă, îndelungată.

— Domnule Grayle. Voiam să vă văd de-o bună bucată de vreme.

— Mă bucur întotdeauna să-i primesc pe părinții ce se interesează de noi, replică Grayle cu un surâs uscat. De-asta avem Casa Deschisă a Părinților în fiecare lună octombrie.

— Firește, zâmbi Hargensen. Presupun că sunteți un om ocupat, iar eu trebuie să mă aflu în instanță peste patruzeci și cinci de minute. Trecem la concret?

— Desigur, pescui Grayle în cutia sa cu agrafe, începând s-o mutileze pe prima. Presupun că vă aflați aici în legătură cu măsurile disciplinare luate contra fiicei dumneavoastră Christine. Trebuie să fiți informat că poziția școlii față de problema respectivă a fost adoptată ferm. Ca om activând în domeniul justiției, vă dați fără îndoială seama că abaterea de la reguli nu prea e posibilă, altfel...

Hargensen dădu din mână nerăbdător:

— Se pare că sunteți prada unei confuzii, Domnule Grayle. Mă aflu aici pentru că fiica mea a fost molestată de către profesoara de educație fizică, Miss Rita Desjardin. Și agresată verbal, teamă mi-e. Cred că termenul folosit de Miss Desjardin în legătura cu fiica mea a fost „căcăcioasă”.

Grayle aspiră un oftat.

— Miss Desjardin a fost sancționată.

Zâmbetul lui John Hargensen se răci cu treizeci de grade.

— Mă tem că o simplă sancțiune nu va fi suficientă. Mi se pare că acesta era primul an al tinerei, ăă, doamne în activitatea pedagogică?

— Da. Am considerat-o eminent mulțumitoare.

— Se pare că definiția dumneavoastră asupra conceptului de „eminent mulțumitoare” include îmbrâncirea elevilor în dulapuri și talentul de a înjura ca un birjar?

Grayle fentă:

— Ca avocat, sunteți fără îndoială conștient că statul nostru recunoaște școlii titlul de *in loco parentis* – alături de deplina responsabilitate, ne revin drepturile părintești depline în timpul orelor de curs. Dacă nu sunteți la curent, vă recomand să consultați *Districtul Școlar Centralizat Monondock vs. Cranepool* sau...

— Sunt la curent cu conceptul, îl întrerupse Hargensen. Mai sunt conștient și de faptul că nici cazul Cranepool pe care dumneavoastră, administratorii, preferați să-l citați cu atâta insistență, sau cazul Frick, nu se referă la nimic legal în vreun fel de agresiunile fizice sau verbale. Există, însă, cazul *Districtul Școlar #4 vs. David* Sunteți la curent cu el?

Grayle era la curent. George Kramer, prim-adjunctul liceului centralizat din D.S. 14, era partenerul lui de poker. George nu mai prea juca poker. Lucra pentru o companie de asigurări după ce își asumase riscul să tundă un elev. Districtul Școlar sfârșise prin a plăti

șapte mii de dolari despăgubiri, adică vreo mie de dolari pentru fiecare șuviță tăiată.

Grayle atacă o nouă clamă.

— Haideți să nu ne cităm unul altuia cazuri, domnule Grayle. Suntem oameni ocupați. Nu vreau să avem neplăceri. Nu vreau scandal. Fiica mea este acasă, și va sta acasă luni și marți. Astfel își va efectua cele trei zile de eliminare. E foarte bine.

O nouă fluturare indiferentă din mână.

— Iată ce doresc *eu*, continuă Hargensen. Unu: bilete de bal pentru fiica mea. Serbarea de absolvire a cursului superior e foarte importantă pentru ea, iar Chris e extrem de nefericită. Doi: să nu reînnoiți contractul numitei Desjardin. Asta e dorința mea. Cred că dacă mi-aș da osteneala să chem Departamentul Școlar în instanță, aș putea pleca de-acolo atât cu concedierea ei cât și cu o despăgubire grasă în buzunar. Dar nu vreau să fiu răzbunător.

— Deci tribunalul e alternativa dacă nu accept cererile dumneavoastră?

— Înțeleg că o discuție în Comitetul Școlar ar preceda-o, dar numai ca simplă formalitate. Însă, da, rezultatul final ar fi instanța judecătorească. Neplăcut pentru dumneavoastră.

Încă o agrafă.

— Pentru agresiune fizică și verbală, nu-i așa?

— În primul rând.

— Domnule Hargensen, sunteți conștient de faptul că fiica dumneavoastră și vreo alte zece colege de-ale ei au aruncat cu șervețele sanitare într-o fată căreia îi venise

primul ciclu menstrual? O fată care avea impresia că sângerează de moarte?

O încruntare vagă încreți trăsăturile lui Hargensen, ca și cum i-ar fi vorbit cineva aflat într-o cameră îndepărtată.

— Îmi vine greu a crede că o asemenea alegație intră în discuție. Vorbesc despre acțiunile comise ca urmare a...

— Nu mă interesează, i-o retează Grayle. Nu mă interesează despre ce acțiuni vorbiți. Această fată, Carietta White, a fost numită „budincă tâmpită” și i s-a spus să-și „pună dopu”, și a fost expusă unor felurite gesturi obscene. Săptămâna asta n-a venit deloc la școală. Dumneavoastră nu vi se pare că ar fi vorba de agresiune fizică și verbală? Mie da.

— Nu am de gând, spuse Hargensen, să stau aici și să ascult o urzeală de semi-adevăruri, sau predica dumneavoastră de director al școlii, Domnule Grayle. Îmi cunosc destul de bine fiica pentru ca să...

— Poftim! scoase Grayle din coșul de sârmă marcat INTRĂRI, de lângă mapă, un pachet de cartonașe roz și le răspândi pe birou. Am mari îndoieli că o cunoașteți pe fiica reprezentată în aceste rapoarte măcar pe jumătate din cât credeți. Dacă ar fi fost așa, poate că v-ați fi dat seama că ar cam fi timpul să facă o plimbare la magazia de lemne. E timpul s-o muștruluiți aspru înainte de-a aduce vreun prejudiciu major cuiva.

— Nu veți...

— Ewen, patru ani, trecu Grayle peste el. Înscrișă pentru absolvirea din iunie șaptezeci și nouă; peste-o lună. I.Q. testat la o sută și patruzeci. Optzeci și trei în

medie. Totuși, văd că a fost acceptată, la Oberlin. Cred că cineva – dumneavoastră, probabil, domnule Hargensen – ați tras niște sfori destul de lungi. Șaptezeci și patru de consemnări la detenție. *Douăzeci* dintre acestea au fost pentru hărțuirea elevilor inadaptați, pot adăuga. Gen a cincea roată. Înțeleg că gașca Christinei îi numește Mortimeri Snerd. Li se pare teribil de hilar. A chiulit de la cincizeci și una din aceste detenții consemnate. La Chamberlain Junior High, o eliminare pentru că a pus o pocnitoare în pantoful unei fete... notița de pe raport spune că această mică farsă era cât pe ce s-o coste două degete de la picior pe fata numită Irma Swope. Swope are buză-de-iepure, înțeleg. Vorbesc despre *fiica dumneavoastră*, Domnule Hargensen. Toate astea nu vă spun nimic?

— Ba da, răspunse Hargensen, ridicându-se; o roșeață ușoară îi inundase trăsăturile. Îmi spun că ne vom revedea în instanță. Iar când voi fi terminat cu dumneata, ai să te poți socoti norocos dacă vei avea din ce trăi vânzând enciclopedii din ușă-n ușă.

Grayle se ridică și el, furios, iar cei doi bărbați se priviră peste birou.

— Fie, atunci în instanță, acceptă Grayle.

Observă o mică tresărire de surpriză pe chipul lui Hargensen, își încrucișă degetele și trecu la ceea ce spera că va fi un knockout – sau cel puțin un K.O. tehnic care va salva postul Ritei Desjardin și îl va mai coborî cu o treaptă pe ticălosul ăsta cu cur-de-mătase.

— Se pare că n-ați realizat toate implicațiile clauzei *in loco parentis* în această chestiune, domnule Hargensen. Aceeași umbrelă care o acoperă pe fiica

dumneavoastră e valabilă și pentru Carrie White. Iar în momentul când ne veți cita în temeiul agresiunii fizice și verbale, vom contra-cita și noi împotriva fiicei dumneavoastră în temeiul acelorași fapte față de Carrie White.

Lui Hargensen îi căzu falca, apoi închise gura.

— N-o să-ți meargă cu trucuri de-astea ieftine, avocat...

— ...de găinari? Asta e o expresie pe care o căutați? zâmbi cu amărăciune Grayle. Cred că știți unde e ieșirea, domnule Hargensen. Sancțiunile împotriva fiicei dumneavoastră rămân valabile. Dacă țineți să dați curs acțiunii, e dreptul dumneavoastră.

Hargensen traversă bățos încăperea, se opri ca pentru a mai adăuga ceva, apoi ieși, abia stăpânindu-se să-și dea satisfacție trântind strașnic ușa.

Grayle lăsa să i se reverse aerul din piept. Nu era greu să vezi de unde-și moștenea Chris Hargensen îndărătnicia căpoasă.

A.P. Morton intră peste un minut:

— Cum a mers?

— Timpul o va spune, Morty, răspunse Grayle; strâmbându-se, privi la grămada de agrafe răsucite. Oricum, a rezistat cale de șapte clame. Într-un fel e un record.

— O să deschidă o acțiune civilă?

— Nu știu. L-a atins când i-am spus c-o să contracităm.

— Te cred.

Morton aruncă o privire telefonului de pe biroul lui Grayle.

— E vremea ca supraveghetorul să se ocupe de lada asta de gunoi, nu?

— Da, încuviință Grayle, ridicând receptorul. Slavă Domnului că asigurarea mea de șomaj e achitată la zi.

— Și a mea, replică loial Morton.

Din *Umbra a explodat* (Addenda III):

Carietta White a predat strofa care urmează ca temă la poezie în clasa a șaptea. Dl. Edwin King, profesorul de engleză al Carriei într-a șaptea, declară: „Nu știu de ce am păstrat-o. Categorie, nu mi-a rămas în minte ca o elevă prea strălucită, și nici acestea nu sunt versuri strălucite. Era foarte tăcută și nu-mi aduc aminte să fi ridicat o dată măcar mâna în clasă. Dar ceva anume din poezioara asta părea un strigăt.”

*Iisus privește de pe perete,
Dar are fața rece ca gheața,
Și dacă el mă iubea
Așa cum îmi spune ea
De ce mi-e așa de singură viața?*

Marginile hârtiei pe care e scrisă strofa sunt împodobite cu un mare număr de figurine cruciforme care aproape că par să danseze...

Luni după-amiază Tommy era la antrenamentul de baseball, iar Sue se duse la Kelly Fruit Company ca să-l aștepte.

Kelly's era cea mai tipică speluncă de liceeni cu care se putea lăuda comunitatea răsfirată larg din Chamberlain de când Șeriful Doyle închisese centrul de recreere în urma unui mare chef cu droguri. Era ținută

de un om gras și ursuz numit Hubert Kelly care își cănea părul și se plângea încontinuu că stimulatorul său cardiac electronic e pe punctul să-l curenteze.

Localul era o combinație de băcănie, chioșc de răcoritoare și stație de benzină – în față avea o pompă Jenny ruginită pe care Hubie nu se ostenise niciodată s-o schimbe de când fuzionaseră companiile. Mai vindea bere, vin ieftin, cărți porcoase și un sortiment larg de țigări obscure ca Murads, King Sano și Marvel Straights.

Chioșcul de răcoritoare avea placă de marmură veritabilă și patru sau cinci separeuri pentru puștii fără amici sau destul de nenorocoși ca să n-aibă unde merge pentru a se îmbăta sau droga. Un Flipper vechi care se gripa mereu la bila a treia își bâlbâia becurile în fund, lângă raftul de publicații porno.

Când intră, Sue o văzu imediat pe Chris Hargensen. Era așezată într-unul din compartimentele din spate. Amorul ei curent, Billy Nolan, se uita prin ultimul număr din *Popular Mechanics* la standul de reviste. Sue nu știa ce poate găsi o fată bogată, „populară”, așa cum era Chris, la Nolan, care arăta cam ca un straniu călător în timp din anii '50 cu părul lui dat cu briantină, geaca de piele împodobită cu fermoare și rabla de Chevrolet care tușea din eșapament.

— Sue! exclamă Chris. Vino-aici!

Sue dădu din cap și ridică o mână, deși antipatia i se ridică în gât ca un șarpe de hârtie. Când o privea pe Chris, parcă s-ar fi uitat printr-o ușă întredeschisă spre un loc unde Carrie White stătea chircită cu mâinile peste creștet. În mod previzibil, își găsi propria ipocrizie

(inerentă în salutul din mână și din cap) grețoasă și de neînțeles. De ce nu putea pur și simplu s-o rupă cu ea?

— De zece cenți bere de rădăcini, îi ceru ea lui Hubie.

Kelly avea bere de rădăcini autentică, de soi ales, și o servea în halbe din 1890, mari și aburite. Așteptase cu nerăbdare să o soarbă îndelung în timp ce citea un foileton și îl aștepta pe Tommy – în ciuda prăpădului pe care-l cauzau tenului ei berea de rădăcini, nu putea fără ea. Nu fu însă mirată să constate că-i pierise pofta.

— Ce-ți mai face inima, Hubie? întrebă.

— Măi copii, răspunse Hubie, decapitând spuma de pe berea lui Sue cu un cuțit de masă și umplând mai departe halba. Voi nu pricepeți nimica. Am băgat azi dimineață în priză aparatul de ras și m-am ales cu o sută zece volți drept prin stimulatorul ăla. Măi copii, voi habar n-aveți cum e, n-am dreptate?

— Așa se pare.

— Așa. Ferească-vă Dumnezeu să trebuiască vreodată să aflați. Cât o s-o mai poată duce bătrâna mea ticăitoare? Măi copii, o să vedeți voi când îmi cumpăr ferma și zevzecii ăștia de la renovări urbane or să facă din locu-ăsta o parcare. Berea face zece cenți.

Sue împinse fisa peste marmură.

— Cincizeci de milioane de volți drept prin bătrânele țevi, făcu sumbru Hubie și coborî privirea spre mica umflătură a buzunarului de la piept.

Sue luă berea și se strecură cu grijă pe locul gol din separeul Christinei. Arăta grozav de drăguță, cu părul ei negru legat într-o panglică verde-trifoi și o bluză strânsă pe trup care-i scotea în evidență sânii tari, cu vârfurile în sus.

— Ce mai faci, Chris?

— Căcarea lumii! zise Chris, cu un entuziasm afectat. Ai auzit-o pe ultima? M-au dat afară de la bal. Pun pariu că muistu-ăla de Grayle o să-și piardă slujba.

Sue o auzise pe ultima. La fel ca toată lumea din Ewen.

— Tăticul îi dă în judecată, continuă Chris – și, peste umăr: *Billii!* Vino-aici să-i zici salut lui Sue!

Tânărul lăsă jos revista și veni agale, cu degetele mari agățate în centura militară încheiată lateral, și celelalte degete atârându-i moi spre pubisul dolofan al levișilor bătuți în ținte. Sue se simți năpădită de un val de irealitate și rezistă impulsului de a-și duce mâinile la față chicotind nebunește.

— Ura, Suze, aruncă Billy.

Se așează lângă Chris și începu imediat să-i maseze umărul. Chipul îi era complet lipsit de expresie. Ar fi putut tot atât de bine să fi pipăit un antricot de vită.

— Oricum, cred c-o să spargem petrecerea, anunță Chris. Ca formă de protest sau cam așa ceva.

— Chiar? exclamă Sue, sincer uimită.

— Nu, răspunse Chris, dând vag din mână. Nu știu.

Fața i se scofâlci deodată într-o mască a furiei, la fel de brusc și de neașteptat ca pâlnia unei tornade.

— Nenorocita de Carrie White! Ce-aș mai vrea să-și ia socoteala aia de popă trupete și să și-o bage drept în cur!

— O să treci tu și peste asta, o consolă Sue.

— Dacă voi celelalte ați fi ieșit numai odată cu mine... Doamne, Sue, de ce n-ai venit? Atunci zău că i-am fi

apucat de boase. Nu mi te-am închipuit niciodată ca pe-un pion al șefilor.

Sue simți că i se încing obrajii.

— De altele nu știu, da', eu n-am fost pionul nimănui. Am primit pedeapsa pentru că am considerat c-o merit. Am făcut o treabă împuțită. Încheiat citatul.

— Rahat. Nefututa aia de Carrie umblă creanga zicând că toată lumea afară de ea și sclivisita de mă-sa o s-ajungă-n iad și tu mai poți să-i ții partea? Ar fi trebuit să luăm zdrențele-alea și să i le băgăm pe gât.

— Sigur. Corect. Mai vorbim, Chris.

leși din separeu.

De astă dată Chris se împurpură la față; sângele îi năvăli-n obraji dintr-o dată, de parcă un nor roșu ar fi trecut peste cine știe ce soare dinăuntrul ei.

— N-oi fi tu Ioana d'Arc a orașului! Cred că țin bine minte că erai și tu acolo, zbierând în cor cu toată lumea!

— Da, spuse Sue, tremurând. Dar eu am încetat.

— Oh, nu cumva ești chiar ea? se minună Chris. Tii, ba zău că *da!* Ia-ți berea de rădăcini cu tine. Să n-o ating cumva și să mă prefac în aur.

Sue nu-și luă berea. Se răsuci și plecă, mai mult poticnindu-se. Tulburarea îi era cumplit de mare, prea mare pentru lacrimi sau furie. Era o fată cumsecade, și acesta fusese primul conflict în care să se fi implicat, fizic sau verbal, de pe vremea trasului de cozi din școala generală. Și era pentru întâia oară în viața ei că se consacraseră în mod activ unui principiu.

Și, bineînțeles, Chris o lovide drept în locul potrivit, o atinsese exact acolo unde era cel mai vulnerabilă: căci

era o ipocrită, nu părea să existe nicio cale de-a evita și, undeva adânc, cuibărită înlăuntrul ei și plină de ură, era conștiința faptului că unul din motivele pentru care participase la ora de condiție fizică și alergări în forță ale Domnișoarei Desjardin n-avea nimic de-a face cu noblețea. Nu vroia să-și rateze pentru nimic în lume ultimul Bal de Primăvară. *Pentru nimic în lume.*

Tommy nu se zărea nicăieri.

O luă pe jos înapoi spre școală, cu stomacul chiorăindu-i jalnic. Micuța Miss Mănăstire-de-Maici. Suzy Creamcheese. Fetița Cuminte care nu face Treaba Aia decât cu băiatul pe care intenționează să-l ia de soț – cu convenita acoperire a suplimentului de duminică, bineînțeles. Doi copii. Să-i bați cu basca udă dacă dau cel mai mic semn de cinste: și-o trag, se ceartă, sau refuză să se hlizească de fiecare dată când vreunu' grozav de deștept strigă „șase”.

Bal de Primăvară. Rochie albastră. Corsaj ținut toată după-amiaza în frigider. Tommy într-un sacou alb de seară, cingătoare, pantaloni negri, pantofi negri. Părinții făcând fotografii cu Blitz Kodak și Polaroid, pe care să le pună lângă canapeaua din salon. Crep mascând spalierile nude ale sălii de gimnastică. Două orchestre: una de rock, una de blues. Nicio a cincea roată n-are nevoie să se înscrie. Mortimer Snerd, fii bun și stai afară. Accesul permis numai membrilor clubului și viitorilor rezidenți ai Kleen Korner.

În cele din urmă îi dădură lacrimile și o luă la fugă.

Din *Umbra a explodat* (pag. 60):

Următorul citat face parte dintr-o scrisoare adresată de Chris Hargensen Donnei Kellogg. Tânăra Kellogg s-a

mutat de la Chamberlain la Providence, Rhode Island, în toamna anului 1978. Se pare că a fost una dintre puținele prietene apropiate ale Christinei Hargensen, și totodată confidentă. Scrisoarea poartă data poștei 17 mai, 1979:

„Așa că am pierdut Balu' și mațe-fripte de taică-meu zice că n-are de gând să le dea ăloră ce merită. Da' n-o să le meargă, încă nu știu exact ce-am să fac, dar îți garantez că toată lumea o să aibă o futu-i mare surpriză...”

Era șaptesprezece. Șaptesprezece mai. Tăie ziua pe calendarul din camera ei de îndată ce-și trase cămașa de noapte, lungă și albă. Tăia fiecare zi ce trecea, cu un creion carioca mare și negru, și avea impresia că acest lucru exprima o foarte proastă atitudine în fața vieții. De fapt, nu-i păsa. Singurul lucru de care-i păsa cu adevărat era conștiința faptului că a doua zi Momma avea s-o trimită din nou la școală, unde va trebui să le întâlnească iarăși pe toate. Pe Ele.

Se așeză în micul ei balansoar Boston (cumpărat și plătit cu propriii ei bani), lângă fereastră, închise ochii, și le înlătură din minte, pe Ele ca și toată harababura de gânduri conștiente. Parcă ar fi măturat o dușumea. Ridică-ți covorul subconștientului și strecoară dedesubt tot gunoiul. Pa.

Deschise ochii. Privi la peria de păr aflată pe biroul ei.

Flexează.

Ridică peria. Era grea. Ca și cum ar fi ridicat o mreană cu brațe foarte slabe. Oh. Gemu.

Peria lunecă până la marginea biroului, trecu de punctul unde forța gravitațională ar fi trebuit s-o răstoarne, și începu să se lege, ca suspendată cu un fir invizibil. Ochii Carriei se strânseseră până la a deveni două tăieturi înguste. Venele îi pulsau la tâmpie. Orice medic ar fi fost interesat să afle ce se petrecea cu trupul ei în momentele acelea; n-avea niciun sens logic. Respirația scăzuse la șaisprezece inhalări pe minut. Tensiunea sângelui se ridicase la 190/100. Pulsul la 140 – mai mult decât al astronautilor sub accelerația gravitațională sporită a decolării. Temperatura atinsese 94,3°F. Corpul ei ardea energie ce părea că vine de nicăieri și se îndreaptă spre niciunde. O electroencefalogramă ar fi prezentat unde alfa care nici nu mai erau unde, ci zig-zag-uri mari, ascuțite.

Lăsă jos, cu grijă, peria. Bun. Noaptea trecută o scăpase. Pierzi toate punctele, te duci la-nchisoare.

Închise din nou ochii și se legănă. Funcțiile fiziologice începură să revină la normal; respirația i se accelerează până aproape de gâfâială. Balansorul scârțâia ușor. Nu enervant, totuși; liniștitor. Huța, huța. Limpezește-ți mințile.

— Carrie? pluti, cam tulburată, vocea maică-si.

(ajung la ea interferențe ca la radio când dai drumul la mixer bun, bun)

— Ți-ai spus rugăciunile, Carrie?

— Mi le spun, strigă ea ca răspuns.

Da. Și le spunea, sigur că da.

Privi la micul ei pat-studio.

Flexează.

Covârșitoare greutate. Enormă. De neîndurat.

Patul vibră, apoi capătul i se ridică la vreo trei degete.

Căzu la loc cu o bufnitură. Așteptă, cu un surâs vag pe buze, ca Momma să strige furioasă. Nu strigă. Așa că fata se ridică, urcă în pat și se cuibări între cearșafurile răcoroase. O durea capul și se simțea buimăcită, cum i se întâmpla întotdeauna după aceste ședințe de antrenament. Inima îi bătea, într-un ritm aprig, înfricoșător.

Întinse mâna, stinse lumina și se culcă la loc. Fără pernă. Momma nu-i dădea voie să folosească perne.

Se gândea la drăcușori, la spiriduși și vrăjitoare
(oi fi vrăjitoare mămico târfa diavolului)

bântuind prin noapte, acrind laptele, răsturnând puținile de unt, mănând recoltele, în timp ce Ele se tupilau în casele Lor cu semne hexagonale desenate pe uși.

Închise ochii, adormi și visă pietre uriașe, vii, prăvălindu-se prin noapte, căutând-o pe Momma, căutându-le pe Ele. Înceau să fugă, să se-ascundă. Dar stânca nu le ascundea; copacul uscat nu le dădea adăpost.

Din *Numele meu e Susan Snell* de Susan Snell (New York: Simon & Schuster, 1986), pag. I-IV:

În legătură cu cele întâmplate la Chamberlain în Noaptea Balului, există un lucru pe care nu l-a înțeles nimeni. Nu l-a înțeles presa, nu l-au înțeles nici cercetători de la Duke University, nici David Congress – deși cartea sa *Umbra a explodat* este, probabil, singura lucrare semi-decentă scrisă despre acest subiect – și fără îndoială că nici Comisia White, care a

găsit în mine un țap ispășitor foarte la-ndemână, nu l-a înțeles.

Acest unic lucru este faptul fundamental: eram copii.

Carrie avea șaptesprezece ani, Chris Hargensen tot șaptesprezece, eu șaptesprezece, Tommy Ross avea optsprezece, Billy Nolan (care a pierdut un an repetând clasa a noua, probabil înainte de-a învăța cum să se tragă de manșete în timp ce era ascultat) avea nouăsprezece...

Copiii maturi reacționează în moduri mai acceptabile din punct de vedere social decât cei mai mici, dar tot au un stil de-a lua hotărâri greșite, de a suprareacționa, sau a subestima.

În prima secțiune care urmează acestei introduceri, trebuie să analizez, pe cât de bine pot, prezența acestor tendințe în mine însămi. Până una-alta, problema pe care urmează s-o discut se află la baza implicării mele în evenimentele Noptii de Bal, și dacă vreau să mă spăl de păcate, trebuie să încep prin a relata unele scene pe care le resimt acum deosebit de dureros...

Am mai spus până acum această poveste, cel mai notoriu caz fiind în fața Comisiei White, care a primit-o cu incredulitate.

Sub impresia celor două sute de morți și a distrugerii unui întreg oraș, este foarte ușor să se uite un singur lucru: eram copii. Eram copii. Eram copii care încearcă să se descurce cât pot de bine...

— Te-ai scrântit.

O privi clipind din ochi, refuzând să creadă ceea ce efectiv auzise. Erau la el acasă, iar televizorul mergea, dat însă uitării. Mama lui se dusese în vizită la doamna

Klein, peste drum. Tatăl era în atelierul din pivniță, meșterind o colivie.

Sue părea stingherită dar hotărâtă.

— Așa vreau eu, Tommy.

— Ei bine, așa n-o vreau eu. Cred că-i cea mai tâmpită blestemăție pe care-am auzit-o-n viața mea. Ca un lucru pe care să-l faci la un pariu.

Fața lui Sue se încordă.

— O? Credeam că tu ești ăla care ținea discursuri mărețe alaltăieri seară. Da' când e vorba să-ți pui banii acolo unde ți-i gura aia mare și grasă...

— Stai, ho! rânji Tommy, fără să se arate jignit. N-am spus că nu, nu? Oricum, nu încă.

— Ai...

— Stai. Stai doar. Lasă-mă să vorbesc. Vrei s-o invit pe Carrie White la Balul de Primăvară. Okay, asta mi-e clar. Dar mai sunt vreo câteva lucruri pe care nu le-nțeleg.

— Zi-le pe nume, spuse Sue aplecându-se spre el.

— Mai întâi, la ce-o să folosească? Și doi, ce te face să crezi c-o să zică da dac-o invit?

— Să nu zică da? Păi... se încurcă Sue, ești... toată lumea te place, și...

— Știm amândoi că ea nu prea are motive să-i pese cine știe ce de oamenii pe care-i place toată lumea.

— Cu tine ar merge.

— De ce?

Presată, Sue arăta sfidătoare și mândră în același timp.

— Am văzut cum se uită la tine. E topită. La fel ca jumătate din fetele de la Ewen.

Tommy își dădu ochii peste cap.

— Mă rog, așa zic eu, spuse defensiv Sue. N-o să fie în stare să refuze.

— Să zicem că te cred. Cum rămâne cu chestia ailaltă?

— Adică la ce bun? Păi... o s-o scoată din carapacea ei, normal. O s-o facă...

Nu mai continuă.

— Să intre-n rândul oamenilor? Haide, Suze. Nici tu nu crezi palavrele astea.

— Bine. Poate că nu le cred. Dar poate că totuși îi sunt datoare pentru ceva.

— Chestia de la dușuri?

— Mult mai mult de-atât. Poate că dacă n-ar fi decât asta, aș putea s-o las baltă, dar bancurile proaste au început încă din generală. N-am fost amestecată în multe, dar în câteva tot am fost. Dacă eram în aceeași clasă cu Carrie, fac pariu că mă băgam și eu în mai multe. Părea să fie... hm, o distracție nemaipomenită. Fetele pot fi rele ca niște pisici sălbatice când e vorba de-așa ceva, e o treabă pe care băieții nu pot s-o înțeleagă cu adevărat. Băieții ar fi sâcâit-o pe Carrie o bucată de vreme, după care uitau, dar fetele... și au tot ținut-o așa întruna, și nici măcar nu mai pot să-mi aduc aminte cum a-nceput. Dacă eu aș fi Carrie, nici măcar n-aș mai putea suporta să m-arăt în lume. Pur și simplu aș găsi un pietroi mare și m-aș ascunde sub el.

— Erați copii, spuse Tommy. Copiii nu știu ce fac. Copiii nici măcar nu știu că reacțiile lor îi rănesc pe

ceilalți oameni, propriu-zis, practic. Le lipsește, ăă, puterea de pătrundere. Pricepi?

Sue se pomeni luptându-se să-și exprime gândul pe care i-l trezeau aceste cuvinte, căci îi păru dintr-o dată josnic să te dai mare pe lângă incidentul de la dușuri la fel cum se dă mare cerul pe deasupra munților.

— Dar rar se-ntâmplă să descopere *cineva* vreodată că faptele sale, propriu-zis, practic, îi rănesc pe ceilalți! Oamenii nu devin mai buni, se fac mai deștepți doar. Și când te-ai făcut mai deștept nu încetezi să smulgi aripile muștelor, nu faci decât să cauți motive mai serioase pentru a o face. O mulțime de copii spun că le pare rău de Carrie White – mai ales fete, să *mori* de răs! – dar pun pariu că niciunul din ei nu-nțelege censeamnă să *fii* Carrie White, fiecare secundă din fiecare zi. Și nici nu le pasă cu-adevărat.

— Ție-ți pasă?

— Nu știu! Țipă fata. Dar cineva ar trebui să-ncerce și să-i pară rău, într-un fel care să conteze... într-un fel care să-nsemne ceva.

— Bine. Am s-o invit.

— Chiar?

Replica lui Sue sunase plată, surprinsă. Nu se așteptase ca Tommy să accepte într-adevăr.

— Da. Dar cred c-o să zică nu. Mi-ai supraestimat box-office-ul de farmec. Chestia aia cu popularitatea-i o balivernă. Ți-au intrat gărgăunii la cap.

— Mulțumesc, rosti Sue pe un ton ciudat, ca și cum i-ar fi mulțumit unui inchizitor pentru tortură.

— Te iubesc, răspunse Tommy.

Îl privi mirată. Era pentru prima oară că i-o spunea.

Din *Numele meu este Susan Snell* (pag. 6):

Există o mulțime de oameni – în majoritate bărbați – pe care nu-i surprinde faptul că i-am cerut lui Tommy s-o invite pe Carrie la Balul de Primăvară. Îi surprinde, totuși, că el a făcut-o, ceea ce dovedește că intelectul masculin se așteaptă la foarte puțin în materie de altruism de la semenii săi.

Tommy a invitat-o pentru că mă iubea și fiindcă era lucrul pe care-l doream eu. Cum puteai ști că te iubește? Întreabă scepticul de la balcon. Pentru că așa mi-a spus el, domnule. Și dacă l-ai fi cunoscut, asta ar fi fost prea destul și pentru dumneata...

A invitat-o marți, după prânz, și s-a pomenit că e emoționat ca un copil pe cale să meargă la prima sa petrecere cu colegii.

Ea stătea cu patru rânduri mai încolo în sala de studiu a orei a cincea, iar când sună de ieșire Tommy își croi drum prin mulțimea celor grăbiți să iasă. La catedră, Dl. Stephens, un profesor înalt aflat tocmai în pragul îngrășării, își aduna distrat hârtiile în servieta maronie și jerpelită.

— Carrie?

— Ahău?

Ridică privirea din carte cu o tresărire speriată, așteptându-se parcă la o lovitură. Vremea era închisă, iar lumina neoanelor îngropate în plafon nu-i avantaja în mod deosebit tenul palid. Dar Tommy văzu pentru prima oară (fiindcă era pentru prima oară că o privea cu adevărat) că fata era departe de-a fi respingătoare. Fața ei, mai curând rotundă decât ovală, avea ochi atât

de negri încât păreau să arunce sub ei umbre, ca niște vânătași. Părul îi era de un blond închis, cam sârmos, strâns într-un coc care n-o prea umplea de vino-ncoace. Avea buze pline, aproape senzuale, și dinți albi de la natură. Trupul îi era, în cea mai mare parte, nedefinit. Un pulover larg îi ascundea sânii, lăsând să se observe doar două proeminente vagi. Fusta ei avea un colorit vioi, dar era tot groaznică: cădea într-o croială „A” ciudată și greoaie până la jumătatea gambelor. Pulpele se arătau puternice, rotunjite, (încercarea de a le ascunde cu o pereche de ciorapi ațoși înalți până sub genunchi era bizară dar zadarnică) și frumos formate.

Privea în sus spre el cu o expresie în care teama era amestecată cu altceva. Era absolut sigur că știe ce e acel alt ceva. Sue avusese dreptate și, odată ce era așa, Tommy abia avu timp să se întrebe dacă fapta lui îi ajuta lui Carrie sau nu cumva înrăutățea și mai mult situația.

— Dacă n-ai pereche pentru Bal, ai vrea să vii cu mine?

Acum Carrie clipi și, în timp ce-o făcea, se petrecu un lucru ciudat. Timpul necesar ca să se întâmple poate să nu fi fost mai mult de-o fracțiune de secundă, dar după aceea Tommy și-l putu reaminti fără efort, la fel cum se întâmplă cu visele sau cu senzațiile de *déjà vu*. Simți o amețeală ca și cum creierul nu i-ar mai fi controlat trupul – sentimentul mizerabil de înstrăinare pe care-l avea când bea prea mult, ajungând pe punctul să vomite.

Apoi îi trecu.

— Ce? Ce?

Cel puțin nu se înfuriase. Tommy prevăzuse un scurt acces de furie urmat de o retragere rapidă. Dar Carrie nu era furioasă; părea incapabilă să accepte cât de cât ideea a ceea ce-i spusese el. Acum erau singuri în sala de studiu, exact între refluxul elevilor dinainte și fluxul celor ce urmau.

— La Balul de Primăvară, spuse el, cam șovăitor. E vinerea viitoare și știu că-i cam târziu pentru o invitație, dar...

— Nu-mi place să fiu păcălită, spuse ea încet, și-și lăsă capul în piept.

Ezită doar o secundă, iar apoi trecu pe lângă el, se opri, se întoarse și deodată Tommy văzu în ea demnitate, un lucru atât de firesc încât se îndoia că fata era măcar conștientă de existența lui.

— Oare Voi, Țștia, credeți că puteți, chiar așa, să mă păcăliți la nesfârșit? Știu foarte bine cu cine-ai să te duci.

— Nu mă duc cu nimeni cu care n-am chef, spuse răbdător Tommy. Te invit pentru că vreau eu să te invit.

În ultimă instanță, știa că acesta e adevărul. Dacă Sue făcea un gest reparator, asta nu conta decât în al doilea rând.

De-acum începuseră să intre elevii la ora a șasea, iar unii dintre ei îi priveau curioși. Dale Ullman îi spuse ceva unui băiat pe care Tommy nu-l cunoștea, și amândoi chicotiră.

— Vino, o chemă Tommy.

leșiră pe hol.

Erau la jumătatea drumului spre Aripa Patru – clasa lui se afla în partea opusă – pășind alături, fie și din întâmplare poate, când Carrie spuse, aproape prea încet ca să se-audă:

— Aș veni cu plăcere. Cu mare plăcere.

Tommy era destul de perspicace ca să știe că nu era o acceptare, și din nou îl umplu îndoiala. Totuși, treaba începuse.

— Atunci, fă-o. Va fi în regulă. Pentru amândoi. Avem noi grijă de asta.

— Nu, spuse ea, și așa cum arăta, dintr-o dată gânditoare, ar fi putut fi socotită chiar o fată frumoasă. Va fi un coșmar.

— N-am bilete, replică băiatul, ca și cum n-ar fi auzit-o. Azi e ultima zi când se mai vând.

— Hei, Tommy, ai luat-o în direcție greșită! răcni Brent Gillian.

Carrie se opri:

— Ai să-ntârzii la oră.

— Vii?

— La oră, insistă ea, nefericită. La oră. O să sune de intrare.

— Vii?

— Da! exclamă Carrie cu furioasă neajutorare. Știi c-o să vin!

Își șterse ochii cu dosul mâinii.

— Ba nu. Dar acum știu. Trec să te iau la șapte jumate.

— Bine, șopti fata. Mulțumesc.

Arăta de parcă era cât pe ce să leșine.

Și atunci, mai ezitant ca oricând, Tommy îi atinse mâna.

Din *Umbra a explodat* (pag. 74-76):

Probabil că niciun alt aspect al afacerii Carrie White n-a fost atât de prost înțeles, de inexact dedus și de învăluit în mister, ca rolul jucat de Thomas Everett Ross, nenorocosul cavaler al Carriei la Balul de Primăvară al Liceului Ewen.

Morton Cratzchbarken, într-un discurs recunoscut ca voit senzațional la Colocviul Național de Fenomene Metapsihice de anul trecut, a spus că cele mai șocante două evenimente ale secolului douăzeci au fost asasinarea lui John F. Kennedy din 1963 și distrugerea orașului Chamberlain, Maine, în mai 1979. Cratzchbarken subliniază că ambele evenimente au fost aduse la cunoștința cetățenilor de către mass media, și ambele aproape că au urlat în gura mare faptul înfricoșător că, în vreme ce ceva luase sfârșit, altceva fusese irevocabil pus în mișcare. Dacă se poate accepta o atare comparație, arunci Thomas Ross a jucat rolul unui Lee Harvey Oswald – omul-trăgaci într-o catastrofă. Întrebarea care persistă este: a făcut-o în mod conștient sau nu? Susan Snell, după cum ea însăși recunoaște, urma să fie escortată de către Ross la serbarea anuală. Susține că i-a propus lui Ross s-o ia în locul ei pe Carrie, pentru a-și ispăși vina rolului jucat de ea în incidentul de la duș. Cei ce resping această ipoteză, în ultima vreme urmând opinia lui George Jerome de la Harvard, afirmă că o să fie o deturnare profund romantică, fie o minciună sfruntată. Jerome argumentează cu toată tăria și elocvența că nu

e deloc caracteristic pentru adolescenții de vârstă liceului să se simtă datori de-a „ispăși” indiferent ce – mai ales în cazul unei ofense față de un egal de-al lor care a fost ostracizat din clicile existente.

„Ar fi încurajator să putem crede că firea adolescenților e capabilă de un asemenea gest care să salveze mândria și imaginea de sine a păstrării inferioare din ordinul scurmătoarelor”, a declarat Jerome într-un număr recent din „*The Atlantic Monthly*”, „dar știm bine că nu e așa. Găina slabă nu e ridicată blând din praf de către tovarășele ei; mai degrabă, este exterminată rapid și fără milă.”

Jerome, firește, are perfectă dreptate – în legătură cu păsările, în orice caz – iar elocvența lui e neîndoielnic răspunzătoare în bună măsură pentru avansarea teoriei „farsei crude”, de care Comisia White s-a apropiat fără însă a o statua propriu-zis. Această teorie sugerează că Ross și Christine Hargensen (vezi pag. 10-18) se aflau în centrul unei vaste conspirații de a o aduce pe Carrie White la Balul de Primăvară și, odată ajunsă acolo, a-i desăvârși umilirea. Unii teoreticieni (în majoritatea autori de romane polițiste) mai susțin și că Sue Snell a jucat un rol activ în conspirație. Astfel, misteriosul domn Ross e aruncat în cea mai proastă lumină posibilă, cea a unui farsor cinic manipulând cu deliberare o fată instabilă psihic spre o situație de stres extrem.

Autorul de față nu crede că așa ceva e plauzibil, având în vedere caracterul domnului Ross. Aceasta este o fațetă rămasă în mare măsură neexplorată de către detractorii lui, care l-au zugrăvit mai curând ca pe un

atlet insipid, o vedetă locală; expresia „bufon tălâmb” exprimă perfect această optică asupra lui Tommy Ross.

E drept că Ross era un sportiv de capacitate peste medie. Cel mai bun era la baseball, fiind membru al selecționatei Ewen cu începere din anul doi. Dick O'Connell, manager general al echipei Boston Red Sox, a indicat faptul că lui Ross i s-ar fi oferit un avans considerabil pentru semnarea contractului, dacă rămânea în viață.

Dar Ross era și un elev de A-pe-linie (necorespunzând deloc imaginii de „bufon tălâmb”) după cum au spus părinții lui, hotărâse că baseball-ul profesionist trebuia să mai aștepte până la terminarea facultății, unde plănuia să studieze pentru licența de limba engleză. Preocupările lui includeau creația poetică, iar o poezie scrisă cu șase luni înainte de-a muri a fost publicată într-o „mică revistă” cu autoritate, numită „*Everleaf*. O puteți găsi în Addenda V.

Colegii săi de clasă care au supraviețuit îi acordă și ei note mari, ceea ce e foarte semnificativ. N-au mai rămas decât doisprezece supraviețuitori după ceea ce în presa populară a devenit cunoscut ca Noaptea Balului. Cei care nu participau au fost în majoritate elevii nepopulari din clasele de treapta întâi și a doua. Dacă acești „excluși” și-l amintesc pe Ross ca pe un băiat prietenos și simpatic (mulți s-au referit la el cu „al dracu' de mișto gagiul!”), oare asta nu face ca teza Profesorului Jerome să sufere într-un grad corespunzător?

Rezultatele școlare ale lui Ross – care, conform legii de stat, nu pot fi reproduse aici – coroborate cu

amintirile colegilor de clasă și cu comentariile rudelor, vecinilor și profesorilor, întregesc portretul unui tânăr extraordinar. Acesta e un fapt care nu se potrivește mai deloc cu imaginea Profesorului Jerome referitoare la un băiat dur și viclean, mort după admirația celorlalți. Se pare că era destul de îngăduitor față de atacurile verbale și suficient de independent față de grupul său pentru a o invita pe Carrie de la bun început. De fapt, Thomas Ross pare a fi fost un soi de raritate: un tânăr cu conștiință socială.

Nu ne vom referi aici la sfințenia lui. Nu ar avea niciun rost. Dar cercetarea intensivă m-a adus la convingerea că nu era nicio găină umană în poata școlii publice, alăturându-se cu înconștiență măcelăririi unei găini mai slabe...

Zăcea

(nu mi-e frică nu mi-e frică de ea)

pe pat cu un braț petrecut peste ochi. Era sâmbătă noapte. Dacă voia să facă rochia pe care o avea în minte, trebuia să înceapă mâine cel mai

(nu mi-e frică mămico)

târziu. Cumpărase deja materialul de la John's, din Westover. Bogăția sa grea, de catifea mototolită, o speria. O speriasse și prețul, și fusese intimidată de proporțiile magazinului, de doamnele șic hoinărind pe ici pe colo în rochiile lor ușoare de primăvară, examinând suluri de stofă. Domnea în atmosferă o stranie cu ecou, iar localul se situa la antipozi față de filiala din Chamberlain a Woolworth's-ului, de unde își cumpăra ea de obicei materialele.

Fusese intimidată, dar nu oprită. Pentru că, dac-ar fi vrut, i-ar fi putut trimite pe toți ținând în stradă. Manechine răsturnându-se, lămpi căzând, rulouri textile zburând prin aer ca niște flamuri desfășurându-se. Precum Samson în templu, putea potopi prăpăd peste capetele lor dacă o dorea.

(nu mi-e frică)

Acum pachetul era ascuns jos în pivniță pe un raft uscat, iar ea avea să-l aducă sus. În noaptea asta.

Deschise ochii.

Flexează.

Biroul se ridică în aer, se cutremură o clipă, după care se înalță până atinse aproape tavanul. Îl ridică. Îl coborî. Acum patul, cu greutatea ei cu tot. Sus. Jos. Sus. Jos. Întocmai ca un lift.

Abia dacă era cât de cât obosită. Mă rog, un pic. Nu prea mult. Capacitatea, aproape pierdută acum două săptămâni, prospera din plin. Progresase cu o iuțeală aproape...

Ei bine, aproape înspăimântătoare.

Iar acum, aparent descătuse, – la fel ca și cunoștința menstruației – zeci de amintiri se iviseră, de parcă cine știe ce stăvilă mintal ar fi fost doborât astfel ca ciudatele ape să poată năvăli șiroaie. Erau amintiri de fetiță, încețoșate, distorsionate, dar cu toate acestea foarte prezente. Făcea tablourile să danseze pe pereți; dădea drumul robinetelor de apă aflate în cealaltă parte a încăperii; Momma îi cerea

(Carrie închide ferestrele o să plouă)

să facă ceva iar ferestrele se trânteau deodată prin toată casa; îi dezumfla Domnișoarei Macaferty toate

cele patru cauciucuri odată deșurubând ventilurile de la roțile Volkswagen-ului ei; pietrele...

(!!!!!! nu nu nu nu nu !!!!!)

...dar acum nu mai avea niciun rost să nege amintirea, nu mai mult decât ar fi negat ciclul menstrual, iar amintirea aceasta nu era împăienjenită, nu, nu *asta*; era aspră și strălucitoare, ca niște săgeți frânte ale fulgerului; fetița —

(momma stai momma, nu mai nu pot să respir o gâtul meu o mămico îmi pare rău că m-am uitat momma o limba mea sânge în gură)

biata fetița —

(zbierând: târfă mică o știu eu cum e cu tine văd eu ce e de făcut)

biata fetița zăcând jumătate în debara jumătate afară, văzând stele negre jucând pretutindeni în fața ochilor ei, un zumzet dulce, îndepărtat, limba umflată bălăbănindu-i-se printre buze, grumazul încercuit de un jug de carne tumefiată, roasă, acolo unde o sugrumase Momma și pe urmă Momma venind iar, venind la ea, Momma cu cuțitul lung de măcelărie al lui Doddy Ralph în mână

(să tai trebuie să tai răul să-l smulg ticăloșia păcatele cărnii o știu eu despre ochi îți scot ochii)

dreaptă, fața ei schimonosită și chinuită, bale pe bărbie, cu Biblia lui Doddy Ralph în mână cealaltă

(n-o să te mai uiți tu niciodată la urâciunea aia despuiată)

și ceva s-a flexat, nu flexat ci FLEXAT, ceva enorm și neformat și titanic, un izvor de putere ce nu era a ei acum și niciodată nu va mai fi și apoi ceva a căzut pe

acoperiș și Momma a zbierat și a scăpat Biblia lui Doddy Ralph și asta a fost *bine*, și pe urmă alte bufnituri și trosnituri și apoi casa a început să arunce cu mobilele peste tot și Momma a scăpat cuțitul și a căzut în genunchi și a început să se roage, ținând mâinile sus și legănându-se-n genunchi în timp ce scaunele șuierau prin hol și paturile de la etaj cădeau și masa din sufragerie a încercat să se înghesuie pe-o fereastră și atunci ochii maică-si crescând uriași și înnebuniți, bulbucându-se, degetul ei arătând spre fetiță

(tu ești tu ești lepădătură a satanei vrăjitoareo pui de diavol *tu* faci asta)

și pe urmă pietrele și Momma leșinase în timp ce acoperișul pârâia și trosnea ca sub pașii lui Dumnezeu și după aceea...

După aceea leșinase și ea. Iar pe urmă n-au mai fost amintiri. Momma n-a vorbit despre cele întâmplate. Cuțitul de măcelărie s-a întors în sertarul său. Momma a oblojit uriașele vânătăi albastre și negre de pe gâtul ei iar Carrie i se părea că ține minte c-a întrebat-o pe Momma de unde le are iar Momma a strâns din buze și n-a spus nimic. Puțin câte puțin, totul a căzut pradă uitării. Ochiul amintirii nu s-a mai deschis decât în vise. Tablourile nu mai dansau pe pereți. Ferestrele nu se mai închideau singure. Carrie nu și-a mai amintit niciodată de o vreme când lucrurile fuseseră altfel. Niciodată, până acum.

Stătea întinsă pe patul ei, cu privirea în plafon, asudând.

— Carrie! La masă!

— Mulțumesc.

(nu mi-e frică)

Momma.

Se ridică și-si prinse părul cu o bentiță albastră-închis. Apoi coborî la parter.

Din *Umbra a explodat* (pag. 59)

Cât de vizibilă era „facultatea sălbatică” a Carriei, și ce părere avea despre ea Margaret White, cu etica ei creștină împinsă până la extrem? Nu vom ști, probabil, niciodată. Suntem însă tentați să credem că reacția doamnei White trebuie să fi fost la rândul ei dusă la extrem...

— Nici nu te-ai atins de plăcintă, Carrie, ridică Momma privirea din broșura pe care o citea atentă în timp ce-și bea Neabătutul Comentariu. E de casă.

— Mă face să-mi iasă coșuri, Momma.

— Coșurile sunt calea Domnului de a te pedepsi. Acum mănâncă-ți plăcinta.

— Momma?

— Da?

Carrie se aruncă:

— Tommy Ross m-a invitat la Balul de Primăvară, vinerea viitoare...

Broșura fu uitată. Momma se holba la ea cu ochi uriași care spuneau mă-nșeală auzul. Nărilor îi palpitau ca ale unui cal ce-a auzit pârâitul uscat al unui șarpe cu clopoței.

Carrie încercă să-și înghită nodul din gât și nu

(nu mi-e frică o ba mi-e)

reuși să scape decât de-o parte din el.

— ...și-i un băiat foarte drăguț. A promis să treacă pe-aici înainte, ca să-l cunoști, și...

— Nu.

— ...să mă aducă acasă pe la unșpe. Am...

— Nu, nu, *nu!*

— ...primit. Momma, te rog, înțelege că trebuie să-ncep și eu să... să încerc să intru-n rândul lumii. Eu nu sunt ca dumneata. Sunt caraghioasă – vreau să zic, colegii mă găsesc caraghioasă. Nu vreau să fiu așa. Vreau să-n cerc și să fiu un om întreg înainte de-a fi prea târziu ca să...

Doamna White își azvârli ceaiul în obrazul Carriei.

Nu era decât călduț, dar n-ar fi putut reteza vorbele fetei mai brusc nici cloțotit să fi fost. Rămase buimacă, fluidul de culoarea chihlimbarului scurgându-i-se de pe bărbie și obraji pe bluza albă, întinzându-se. Era lipicios și mirosea a scorțișoară.

Doamna White tremura, cu fața împietrită, în afară de nări, care continuau să pulseze. Deodată, își aruncă pe spate capul și urlă în tavan.

— Doamne! Doamne! Doamne!

Mandibula îi clănțănea brutal cu fiecare silabă.

Carrie stătu nemișcată.

Doamna White se ridică și ocoli masa. Mâinile îi erau încheștate ca niște gheare tremurânde. Avea pe față o expresie dementă de compasiune amestecată cu ură.

— Chilia, spuse. Du-te-n chilie și te roagă.

— Nu, Momma.

— Băieții. Da, băieții vin la rând. După sânge, băieții vin. Ca niște câini, adulmecă, le curg balele, caută să afle de unde vine mirosul ăla. *Mirosul... ăla!*

Tot brațul i se repezi în lovitură, iar sunetul palmei pe fața Carriei

(o doamne ce frică mi-e acum)

păru pocnetul sec al unei curele de piele șfichiind în aer. Carrie rămase pe scaun, deși partea de sus a trupului i se clătină. Urma de pe obrazul ei fu mai întâi albă, apoi roșie ca sângele.

— Semnul, spuse doamna White.

Ochii îi erau dilatați dar goi; respira cu gâfâieli repezi și lacome. Părea că vorbește de una singură, când mâna îi coborî ca o gheară pe umărul fetei și o trase de pe scaun.

— L-am văzut eu, sigur. O, da. Dar. N-am. Făcut-o. Niciodată. Doar pentru el. El. M-a. Luat...

Tăcu, cu ochii rătăcindu-i aiurea spre plafon. Carrie era îngrozită. Momma părea să fi căzut pradă unei mari revelații ce-o putea nimici.

— Momma...

— În mașini. O, știu eu unde te duc ei cu mașinile lor. La periferie. În moteluri. Whisky. Miros... *o, ce te mai miros!*

Vocea i se înălță într-un țipăt. Tendoanele îi ieșeau prin pielea gâtului, iar capul i se răsucea în sus ca pentru a căuta ceva.

— Momma, mai bine să te-oprești...

Aceste cuvinte părură s-o plesnească aducând-o înapoi la realitate, un soi de realitate cețoasă. Buzele îi tresăriră într-un fel de surpriză primitivă și se opri, ca bâjbâind după senzuri vechi într-o lume nouă.

— Chilia, murmură. Du-te-n chilie și te roagă.

— Nu.

Momma ridică mâna să lovească.

— *Nu!*

Brațul se opri în aerul încremenit. Momma se holbă la propria-i mână, pentru a se asigura că încă mai e la locul ei, și intactă.

Tipsia cu plăcintă se înălță deodată de pe grătarul pus pe masă și zbură prin cameră spre a se strivi lângă ușa livingului într-un plescăit de sirop de mure.

— *Am să mă duc, Momma!*

Ceașca de ceai răsturnată a doamnei White își luă zborul și-i şuieră pe lângă cap sfărâmându-se deasupra aragazului. Momma țipă și căzu în genunchi, acoperindu-și creștetul cu mâinile.

— Odrasla Diavolului, gemu. Odrasla Diavolului, lepădătura Satanei...

— Momma, ridică-te.

— Desfrâu și preacurvie, poftetele cărnii...

— *Ridică-te!*

Pe Momma o părăsi glasul dar se ridică în picioare, cu mâinile pe cap încă, asemenea unui prizonier de război. Buzele i se mișcau. Carrie avu impresia că recita Tatăl Nostru.

— Nu vreau să mă lupt cu dumneata, Momma, spuse ea, iar vocea aproape că i se frânse de pe buze dizolvându-se; făcu eforturi să și-o controleze. Nu vreau decât să fiu lăsată să-mi trăiesc viața. A dumitale... a dumitale nu-mi place!

Se întrerupse speriată în ciuda propriei voințe. Blasfemia ultimă fusese rostită – și era de o mie de ori mai gravă decât cuvântul cu F.

— Vrajitoare, șopti Momma. Spune în Cartea Domnului: „Să nu înduri în viață o vrajitoare.” Tatăl tău a făcut treaba Domnului...

— Nu vreau să vorbesc despre asta, o întrerupse Carrie; întotdeauna o tulbura s-o audă pe Momma vorbind despre tatăl ei. Tot ce vreau e să înțelegi că o să se cam schimbe treaba pe-aici, Momma.

Arunca văpăi din ochi.

— Și n-ar strica s-o înțeleagă și *E/le*.

Dar Momma șușotea de una singură.

Nemulțumită, cu o senzație de neîmplinire în gâtlee și chiorăitul lugubru al tensiunii emoționale în pântec, coborî în pivniță să-și aducă materialul de rochie.

Era mai de preferat decât debaraua. Asta era. Orice era de preferat în locul debaralei cu becul ei albastru și duhoarea copleșitoare a sudorii propriului ei păcat. Orice. Totul.

Se opri cu pachetul nedesfăcut strâns la piept și închise ochii, alungând lumina chioară a becului gol din pivniță, decorat cu ghirlande din pânză de păianjen. Tommy Ross n-o iubea; știa. O simțea ca pe un soi ciudat de alinare, putea s-o înțeleagă și să-i răspundă. Trăise cot la cot cu conceptul penitenței de când ajunsese destul de mare ca să gândească.

Băiatul spusese că va fi bine – c-or să aibă ei grijă de asta. Ei bine, o să aibă ea grijă de asta. Facă ei bine să pună la cale nimic. Mai bine să nu-ncerce. Nu știa dacă darul îi venise de la domnul luminii sau de la cel al tenebrelor, dar acum, descoperind în sfârșit că nu-i păsa de la care anume, era covârșită de o ușurare

aproape indescrribilă, ca și cum o enormă povară, îndelung purtată, i se ridicase de pe umeri.

Sus, Momma șopocăia mai departe. Nu era Tatăl Nostru. Era Rugăciunea Exorcizării din Deuteronom.

Din *Numele meu este Susan Snell* (pag. 23):

În cele din urmă au făcut un film după cele întâmplate. L-am văzut în aprilie trecut. Când am ieșit din sală, mi-era rău. Ori de câte ori se întâmplă în America un lucru important, ăștia trebuie să-l poleiască, parc-ar fi pantofi de copil mic. În acest fel, îl poți uita. Iar a o uita pe Carrie White s-ar putea să fie o greșeală mai mare decât se poate bănuî...

Luni dimineață; directorul Grayle și dublura sa, Pete Morton, își beau cafeaua în biroul celui dintâi.

— Tot n-ai primit nicio veste de la Hargensen? Întrebă Morty.

Buzele i se arcuiră într-un rânjet à la John Wayne, un pic cam speriat pe la margini.

— Nici pâs. Iar Christine a-ncetat să mai latre cum o să ne-arunce taică-su-n stradă.

Grayle suflă în cafea cu o mutră lungă.

— Nu pari în apele tale.

— Nu sunt. Ai aflat că vine la bal și Carrie White?

— Cu cine? clipi din ochi Morty. Cu Ciocu?

Ciocu era Freddy Holt, altul dintre neadaptații de la Ewen. Cântărea poate patruzeci și cinci de kilograme cu hainele pe el, și cine-l privea într-o doară putea fi ispitit să creadă că, din astea, treizeci reveneau numai nasului.

— Nu, spuse Grayle. Cu Tommy Ross.

Morty își înghiți cafeaua greșit și-l apucă un acces de tuse.

— La fel am simțit și eu, confirmă Grayle.

— Și cum rămâne cu amica lui? Cu mititica Snell?

— Cred că ea i-a băgat-o în cap. Cu siguranță că se simțea destul de vinovată pentru ceea ce se întâmplase cu Carrie când am stat de vorbă cu ea. Acum e în Comitetul de Decorațiuni, fericită ca peștele-n apă, de parcă nici nu s-ar sinchisi că nu se duce la serbarea de absolvire.

— Aha, mormăi cu înțelepciune Morty.

— Iar Hargensen – cred c-o fi vorbit cu unii și a descoperit că am putea într-adevăr să-l dăm în judecată pentru Carrie White dacă ne vine cheful. Cred că și-a încheiat socotelile. Fiică-sa e aia care mă-ngrijorează.

— Crezi c-o să avem vreun incident vineri seară?

— Nu știu. Tot ce știu e că Chris are o mulțime de prieteni care-or să fie acolo. Și că umblă cu lepra aia de Billy Nolan; și ăla are o menajerie-ntreagă de amici. Din soiul ăla, care-și fac carieră din a speria cucoanele gravide. Chris Hargensen îl are la degetul mic, din câte-am auzit.

— Ți-e teamă de ceva anume?

Grayle făcu un gest neliniștit.

— Ceva anume? Nu. Dar sunt în ciorba asta de destulă vreme ca să-mi dau seama că-i o situație tâmpită. Mai ții minte meciul cu Stadler, în șapte-șase?

Morty dădu din cap. Era nevoie de mai mult de trei ani ca să se șteargă amintirea meciului Ewen-Stadler. Bruce Trevor fusese un elev submediocru, dar un

jucător fantastic de baschet. Antrenorul Gaines nu-l putea suferi, dar Trevor avea să aducă echipa Ewen în turneul zonal pentru prima oară după zece ani. Fusesse scos din formație cu o săptămână înaintea ultimului meci, obligatoriu de câștigat, al Ewen-ului, cu Lincșii de la Stadler. O inspecție de rutină în dulapuri, anunțată, descoperise un kilogram de marijuana ascuns după cărțile de drepturi cetățenești ale lui Trevor. Ewen pierduse partida – și calificarea – cu 48-104. Dar nimeni nu ținea minte acest lucru; ceea ce-și aminteau era turbulența care întrerupsese meciul în repriza a patra. Condușă de Bruce Trevor, care pretindea pe bună dreptate că fusese pus pe tușă, se soldase cu patru internări în spital. Printre victime se numărase și antrenorul Lincșilor, ce primise o lovitură în cap cu o trusă de prim-ajutor.

— Mă încearcă o teamă, spuse Grayle. O presimțire. O să vină cineva cu mere stricate, sau cam așa ceva.

— Oi fi metapsihic, își dădu Morty cu presupusul.

Din *Umbra a explodat* (pag. 92-93):

Actualmente, s-a căzut în general de acord că fenomenul TK este o situație recesiv-genetică – dar opusul unei boli ca hemofilia, care se declanșează numai la subiecți de sex masculin. În cazul acelei boli, cunoscută cândva sub denumirea de „Răul Regilor”, gena e recesivă la femelă, care o poartă în mod inofensiv. Progenitura de parte bărbătească, însă, „sângerează”. Afecțiunea este generată numai dacă un mascul suferind fecundează o femelă purtătoare a genei recesive. Dacă urmașul unei asemenea împreunări este de sex masculin, atunci rezultatul va consta într-un fiu

hemofil. Dacă progenitura e femelă, va rezulta o fiică purtătoare. Ar trebui subliniat faptul că gena hemofiliei *poate* fi purtată recesiv de către mascul ca parte a genotipului său. Dar dacă acesta se combină cu o femelă purtând aceeași genă interzisă, atunci, în cazul unui fiu de parte bărbătească, rezultatul va consta în hemofilie.

În cazul familiilor regale, unde căsătoriile intrafamiliale erau foarte răspândite, șansa genei de a se reproduce odată pătrunsă în familie era foarte ridicată – de unde și denumirea de Rău al Regilor. Hemofilia s-a mai semnalat în cantități semnificative și în Appalachia începutului acestui secol, și se remarcă mai ales în acele culturi unde se practică incestul și căsătoria între veri de gradul întâi.

La fenomenul TK, se pare că purtător este masculul; gena TK *poate* fi recesivă la femelă, dar domină *numai* la femele. Rezultă că Ralph White purta gena. Margaret Brigham, din pură întâmplare, purta și ea semnul genei nefaste, dar avem motive întemeiate să credem că era recesivă, de vreme ce nu s-a găsit nicio informație care să indice că ar fi avut puteri telekineze asemănătoare cu cele ale fiicei ei. În prezent se efectuează investigații în viața bunicii Margaretei Brigham, Sadie Cochran – căci, dacă și configurația dominantă/recesivă obține aceleași rezultate cu TK-ul ca și cu hemofilia, este posibil ca doamna Cochran să fi fost TK-dominantă.

Dacă produsul căsniciei White ar fi fost de sex masculin, de aici ar fi rezultat un cu totul alt curs al evenimentelor. Șansele ca fenomenul mutagen să dispară odată cu el ar fi fost majore, de vreme ce nicio

ramură colaterală a familiei Ralph White – Margaret Brigham nu a generat veri de vârstă comparabil egală pentru căsătoria cu teoreticul urmaș masculin. Iar șansele de a întâlni întâmplător și a lua de soție o altă fată deținătoare a genei TK sunt foarte mici. Niciuna din echipele ce lucrează la această problemă încă nu a izolat gena.

Evident, nimeni nu se poate îndoi, având în vedere holocaustul din Maine, că izolarea acestei gene trebuie să devină una dintre prioritățile numărul unu al medicinei. Hemofilul, sau gena H, produce urmași masculi cu deficit sangvin. Telekineticul, sau gena TK, produce Mari Tifoide, femele capabile să distrugă aproape la discreție...

Miercuri după-amiază.

Susan și alți paisprezece elevi – Comitetul de Decorațiuni al Balului de Primăvară, nici mai mult nici mai puțin – lucrau la uriașul panou ce avea să stea agățat vineri seară în spatele celor două estrade gemene. Tema era „Primăvara la Veneția” (Sue se întreba cine-o fi alegând temele astea răsuflate. Era elevă la Ewen de patru ani, participase la două Baluri, și tot nu știa încă. De ce avea *nevoie* blestemăția de o temă, la urma urmei? De ce să nu-i tragă doar niște culori acolo și s-o dea gata?); George Chizmar, cel mai artistic elev de la Ewen, trasase cu creta o mică schiță cu gondole pe un canal în asfințit și un gondolier cu pălărie de pai enormă rezemându-se-n eche, în timp ce o fastuoasă panoplie de rozuri, roșuri și portocaliuri mânjea atât cerul cât și apa. *Era* frumos, nici vorbă. O reluase în contur pe o enormă fâșie de canava lată de

șase metri și lungă de treisprezece, numerotând diversele sectoare cu cretă colorată. Acum, Comitetul o colora cu răbdare, ca niște copii umblând în patru labe pe albumul de colorat al unui uriaș. Totuși, își spunea Sue, privindu-și mâinile și antebrațele pudrate din greu cu cretă roz, avea să fie cel mai drăguț bal văzut vreodată.

Lângă ea, Helen Shyres se săltă pe coapse, se întinse și gemu când îi trosni spinarea. Își dădu de pe frunte o șuviță de păr cu dosul mâinii, lăsând o dâră trandafirie.

— *Cum* naiba m-ai momit în chestia asta?

— Vreți să iasă drăguț, nu? o maimuțări Sue pe Miss Geer, fata bătrână președintă (termen destul de adecvat pentru Domnișoara Mustață) a Comitetului de Decorațiuni.

— Mdea, da' de ce nu Comitetul de Răcoritoare sau Comitetul de Distracții? Mai puțin brânci, mai multă minte. Mintea, ăsta-i domeniul meu, Plus de-asta, tu nici măcar nu...

Își mușcă buza.

— Nu vin?

Susan ridică din umeri și luă din nou creta. Avea la mână un cârcel monstruos.

— Nu vin, dar tot vreau să iasă frumos.

Și adăugă, cu sfială:

— Tommy vine.

Lucrară un scurt răstimp în tăcere, după care Helen se opri din nou. Lângă ele nu se afla nimeni; cea mai apropiată era Holly Marshal, la celălalt capăt al prelatei, colorând carena gondolei.

— Pot să te-ntreb ceva, Sue? întrebă într-un târziu Helen. Doamne, toată lumea vorbește.

— Sigur, se întrerupse Sue din lucru, flexându-și mâna. Poate că ar trebui să-i spun cuiva, numai ca să nu umble zvonul razna. Eu l-am rugat pe Tommy s-o invite pe Carrie: sper s-o mai scoată dintr-ale ei, puțin... să dea jos câteva din bariere. Cred că-i datorez și eu atâta lucru.

— Noi celelalte unde picăm în treaba asta? întrebă Helen fără ranchiună.

Sue ridică din umeri:

— Trebuie să tragi propria ta concluzie despre ce-am făcut, Helen. Nu sunt în poziția de-a da cu pietre. Dar nici nu-mi convine ca oamenii să mă creadă o... ăă...

— Că o faci pe martira?

— Cam așa ceva.

— Și Tommy a fost de acord?

Asta era partea care o fascina cel mai mult.

— Da, răspunse Sue, fără să intre în detalii.

Apoi, după o pauză:

— Probabil că ăilalți cred că umblu cu nasul pe sus.

— Păi... căzu Helen pe gânduri, vorbesc toți despre asta. Da' cei mai mulți încă mai zic că ești o tipă okay. Cum ai spus, singură hotărăști. Oricum, e și o gașcă mică împotriva ta, încheie ea, zâmbind jalnic.

— Haita lui Chris Hargensen?

— Și ai lui Billy Nolan. Doamne, da' scârbos mai e!

— Nu mă prea place? zise Sue, semi-afirmativ.

— Susie, fata asta te urăște de moarte!

Susan dădu din cap, surprinsă să constate că gândul o întrista pe cât o surescita.

— Am auzit că taică-su voia să dea-n judecată Departamentul Școlar și pe urmă s-a răzgândit, spuse.

Helen ridică din umeri:

— Nu prea s-a ales cu prietene noi din treaba asta. Nu știu ce ne-a apucat, pe toate. Mă face să mă simt de parcă nici n-aș mai ști ce-am în cap.

Își continuă lucrul în tăcere. De partea cealaltă a încăperii, Don Barrett proptea o scară extensibilă pregătindu-se să decoreze grinzile de oțel din plafon cu hârtie creponată.

— Uite, arată Helen. Uite-o pe Chris.

Susan ridică privirea tocmai la timp pentru a o vedea intrând în biroul cât o chichineată din stânga intrării în sala de gimnastică. Purta pantaloni strânși pe trup din catifea rubinie și o bluză de mătase albă – fără sutien, după cum i se băteau instalațiile în față; visul unui bătrân libidinos, își spuse Sue cu acreală, după care se întrebă ce-o fi putând să vrea Chris în locul unde-și deschisese prăvălie Bal-comitetul. Adică, sigur, din Comitet făcea parte și Tina Blake, iar ea și Chris erau mai nedespărțite decât siamezele.

Termină, se dojeni. Oi vrea-o-n pânză de sac și cu cenușă-n cap?

Da, recunosc Sue. O parte din ea tocmai asta voia.

— Helen?

— Hmmm?

— Au de gând să pună ceva la cale?

Fața Helenei căpătă fără voie calitatea unei măști.

— Nu știu.

Voce mică, nespus de inocentă.

— Aha, făcu indiferentă Sue.

(știi știi ceva: acceptă ceva fir-ar să fie dacă numai de tine-i vorba)

Continuară să coloreze, fără ca vreuna să mai scoată o vorbă. Știa că nu era deloc totul în regulă, așa cum spusese Helen. Nu putea fi; n-avea să mai fie nicicând întocmai aceeași fată de aur în ochii colegilor. Făcuse un lucru primejdios și de nestăpânit – spărsese carapacea și lăsase să i se vadă chipul.

Lumina soarelui de după-amiază târzie, caldă ca uleiul și dulce precum copilăria, pătrundea pieziș prin ferestrele înalte și strălucitoare ale sălii de sport.

Din Numele meu este Susan Snell (pag. 40):

Pot înțelege o parte din ceea ce trebuie să fi dus la evenimentele din noaptea balului. Oricât de groaznic a fost, pot înțelege cum se poate ca un om ca Billy Nolan să se fi prins în joc, de exemplu. Chris Hargensen l-a dus cu preșul – cel puțin, în cea mai mare parte a timpului. Amicii lui au fost la fel de ușor duși de însuși Billy. Kenny Garson, care s-a lăsat de liceu când avea optsprezece ani, avea la testele de lectură nivelul unui copil de clasa a treia. În sens clinic, Steve Deighan era doar puțin mai mult decât idiot. Unii dintre ceilalți aveau antecedente penale; unul din ei, Jackie Talbot, a fost săltat pentru prima oară la vârsta de nouă ani pentru că furase capace de la roțile mașinilor. Dacă ai o mentalitate de socialist, poți chiar să privești asemenea oameni ca pe niște victime nefericite.

Dar ce poți spune despre Chris Hargensen?

Mie mi se pare că din primul și până-n ultimul moment, principalul și unicul ei scop a fost distrugerea completă și totală a lui Carrie White...

— N-am voie, spuse stânjenită Tina Blake; era o fată scundă și drăguță, cu o claie de păr roșu în care-și înfipsese plină de importanță un creion. Și dacă se-ntoarce Norma, o să se facă foc.

— E la closet, răspunse Chris. Haide.

Tina, cam șocată, chicoti fără voie. Totuși, se arătă dispusă să nu cedeze:

— De ce vrei să te uiți, în fond? N-ai voie-acolo.

— Nu te privește, i-o tăie Chris.

Ca de obicei, părea să clocotească de gânduri negre.

— Poftim, făcu Tina și împinse peste masă o planșă învelită în celofan. Eu mă duc să-mi iau o Coca. Dacă împuțita aia de Norma Watson vine-napoi și te prinde, eu nu te-am văzut.

— Okay, murmură Chris, deja absorbită de planul sălii.

Nici măcar nu auzi ușa închizându-se.

George Chizmar făcuse și planul planșeului, așa că totul era perfect. Ringul de dans era însemnat clar. Orchestre alăturate. Scena unde vor fi încoronați Regele și Regina

(ce mi-ar mai place s-o-ncoronez și pe curva aia futăcioasă de Snell și pe Carrie)

la sfârșitul serbării. Mesele participanților la bal erau dispuse în lungul celorlalte trei laturi ale ringului. Mese de carton presat, în realitate, dar acoperite cu o spumă de crep și serpentine, susținând fiecare cadouri de petrecere, programe, și buletinele de vot pentru Rege și Regină.

Își trecu o unghie lăcuită, în formă de cazma, în lungul șirului de mese din dreapta ringului de dans,

apoi din stânga. Iată: *Tommy R. & Carrie W.* Chiar o luau în serios. Abia dacă-i venea să creadă. Insulta o făcea să tremure. Chiar credeau c-o să li se dea voie s-o scoată la capăt cu chestia asta? Buzele i se strânseseră amenințător.

Privi peste umăr. Norma Watson încă nu se vedea nicăieri.

Chris puse la loc harta cu amplasamentele și frunzări repede restul hârtiilor de pe biroul tocit și scrijelit cu inițiale. Bonuri de decontare (mai ales pentru hârtie creponată și cuie de-o para jumate), o listă a părinților care-și rezervaseră mese de carton presat, chitanțe de mărunțiș, o notă de plată de la Star Printers, care tipărise biletele la bal o mostră a buletinelor de vot pentru Regele și Regina balului...

Buletin!

Îl înhăță.

Nimeni n-avea voie să vadă formularul de vot propriu-zis până vineri, când întregul colectiv al elevilor va auzi numele candidaților anunțate prin intercomul școlii. Regele și Regina urmau să fie votați de către participanții la bal, dar buletinele nominale în alb începuseră să circule pe sub mână de-aproape o lună. Rezultatele trebuiau să fie secrete.

Printre elevi câștiga teren un curent propunând renunțarea totală la povestea cu Regele și Regina – unele fete susțineau că e indecentă, iar băieții o considerau pur și simplu o stupizenie cam jenantă. Existau șanse serioase că acesta va fi ultimul an cu o atât de formală ori tradițională desfășurare a dansului.

Dar pentru Chris era singurul an care conta. Devora din ochi formularul cu lăcomie feroce.

George și Frieda. Nici vorbă. Frieda Janson era evreică.

Peter și Myra. Nici ăștia. Myra făcea parte din clica feminină consacrată exterminării complete a speciei cabaline. Nu va accepta rolul nici chiar dacă ar fi aleasă. În plus, era cam tot atât de fermecătoare ca extremitatea posterioară a bătrânei iepe de povară Ethel.

Frank și Jessica. Destul de posibil. Frank Grier condusese în acel an echipa de fotbal AU New England, dar Jessica nu era decât altă bășinuță-de-vrabie cu mai multe coșuri decât creieri.

Don și Helen. Las-o baltă. Helen Shyres nu putea ajunge aleasă nici la balul hingherilor.

Și ultima pereche: *Tommy și Sue.* Numai că Sue, firește, fusese ștearsă, iar în locul numelui ei fusese scris cel al lui Carrie. Iată o pereche de răsunset! O năpădi un fel de răs straniu, convulsiv, și-și acoperi gura cu mâna ca să și-l înăbușe.

Tina reintră în grabă.

— Iisuse, Chris, tot aici ești? Vezi că *vine!*

— Nu da pe gură, păpușo, spuse Chris, și puse hârtiile la loc pe masă.

Încă mai rânjea când ieși, oprindu-se o clipă spre a-i face în bătaie de joc cu mâna lui Sue Snell, care-și trudea dosul slăbănog pe tâmpita aia de frescă.

În holul de la ieșire, cotrobăi în geantă după o fisă de zece cenți, o băgă în telefonul public și formă numărul lui Billy Nolan.

Din *Umbra a explodat* (pag. 100-1):

Ne putem întreba câtă premeditare a contribuit la distrugerea Cariettei White – în sensul că a fost un plan ticluit minuțios, repetat și revăzut de multe ori, sau pur și simplu un lucru întâmplat oarecum la nimereală?

...Eu, unul, susțin varianta din urmă că Christine Hargensen, bănuiesc, a fost creierul afacerii, dar nici chiar ea n-a avut decât o idee din cele mai nebuloase asupra felului cum i-ar pute-o „face” unei fete în genul lui Carrie. Presupun că ea a fost cea care a propus ca William Nolan și amicii lui să facă drumul până la ferma lui Irwin Henry, din nordul orașelului Chamberlain. Gândul la ipoteticul rezultat al acestei expediții ar fi trebuit să facă apel la un simț denaturat al justiției poetice, sunt convins...

Mașina scrâșnea din saboți pe Drumul Stack End accidentat din nordul orașului Chamberlain cu o viteză de peste-o sută la oră, primejduind vieți și membre, pe fâgașele de pământ neasfaltat. Câte o creangă atârând jos, bogată în frunze de mai, ștergea din când în când acoperișul Biscayne-ului '61, ruginit, tamponat la spate, cu barele de șoc îndoite și echipat cu tobe de eșapament duble. Un far era stins; celălalt pâlpâi în bezna miezului de noapte când mașina sări peste un hop deosebit de pronunțat.

Billy Nolan era la volanul îmbrăcat în blăniță roz. Jackie Talbot, Henry Blake, Steve Deighan și frații Garson, Kenny și Lou, se înghesuiau și ei înăuntru. Trei chiștoace treceau din mână în mână prin întuneric, ca ochii de jar ai unui Cerber cu capetele în rotire.

— Ești precis că Henty nu-i p-acilea? întrebă Henry. N-am niciun chef să mă car 'napoi la babacu' Sweet William. Îți dau căcat de mâncare acolo.

Kenny Garson, care era pocnit la puterea a cincea, găsi remarca indicibil de comică și emise un torent lunecos de chicoteli pițigăiate.

— Nu-i pân preajmă, spuse Billy; până și aceste câteva vorbe păreau să-i scape cu arțag, împotriva voinței lui. Are-nmormântare.

Chris o aflase întâmplător. Moș Henty avea una dintre puținele ferme independente prospere din regiune. Spre deosebire de capriciosul fermier bătrân cu inimă de aur care e unul din clișeele literaturii pastorale, moș Henty era bicisnic ca o murdărie de pisică. La vremea merelor verzi, își încărcă pușca nu cu sare grunjoasă, ci cu alice. Își mai dăduse și câțiva vecini în judecată pentru furtișag. Unul dintre ei fusese un prieten al acestor băieți, un ticălos ghinionist pe nume Freddy Overlock. Îl prinsese pe Freddy în flagrant delict în cotețul de găini, iar nefericitul primise o doză dublă de boabe numărul șase în locul unde bunul Dumnezeu îl crăpase-n două. Bătrânul Fred petrecuse patru ceasuri de delir și blesteme culcat pe burtă într-un cabinet de consultații din Aripa de Urgență, în timp ce un medic intern jovial îi culegea din poponeață micile biluțe, aruncându-le într-o tavă de oțel. Și pentru ca vătămarea fizică să fie și mai umilitoare, fusese amendat cu două sute de dolari pentru hoție și pătrundere frauduloasă. O mare iubire reciprocă îi unea pe Irwin Henty și brigada unsuroșilor din Chamberlain.

— Ce-i cu Red? întrebă Steve.

— Încearcă să se bage-ntr-o chelneriță nouă de la „The Cavalier”, răspunse Billy, smucind de volan și antrenând Biscayne-ul într-un viraj zguduit și, cu toată viteza pe Drumul Henty.

Red Trelawney era argatul lui moș Henty. Trăgea la măsă din greu și era la fel de dibaci cu alicele ca și cel care-l angajase.

— N-o să fie-napoi până-nchid.

— Al dracu' de periculos pentru-o glumiță, bombăni Jackie Talbot.

Billy se îmbățoșă.

— Vrei jos?

— Nu, îh-îh, făcu grăbit Jackie; Billy procurase-o uncie de „iarbă” a-ntâia, s-o facă poștă-n cinci – și, în plus, până la oraș erau nouă mile. I-un banc *bun*, Billy.

Kenny deschise caseta bordului, scoase o agrafă de păr împodobită cu spirale (a Christinei) și prinse în ea chiștocul fumegând al uneia dintre țigări. Operațiunea îl izbi ca grozav de amuzantă, și iarăși dădu drumul chițcăitului ascuțit.

Acum zburau pe lângă semnele cu Trecerea Oprită aflate de ambele laturi ale drumului, pe lângă sârmele ghimpate și tarlalele proaspăt arate. Mirosul pământului reavăn era greu, intens și dulce în aerul cald al nopții de mai.

Billy stinse farurile în timp ce treceau creasta următoarei coline, scoase mașina din viteză și opri motorul. Coborâră lin, namilă tăcută de metal, spre alea casei lui Henty.

Billy rezolvă curba fără probleme, și o bună parte din inerție le secă în timp ce treceau un alt mic dâmb, depășind locuința goală și cufundată în întuneric. Acum puteau vedea hardughia uriașă a hambarului și, dincolo de ea, lumina lunii oglindindu-se visătoare în adăpătoarea vitelor și peste livada cu meri.

În cocină, două scroafe își țineau răturile printre gratii. În grajd mugi o vacă, încet, poate în somn.

Billy opri mașina cu frâna de mână – nu tocmai necesar, de vreme ce motorul nu funcționa, dar asta adăuga o drăguță tentă de comando – și coborâră.

Lou Garson se întinse pe lângă Kenny și scoase ceva din bord, Billy și Henry ocoliră până la portbagaj și-l deschiseră.

— Ticălosul o să facă pe el acolo unde l-o prinde, când vine-acasă și bagă un ochi, spuse Steve cu satisfacție moale.

— Pentru Freddy, adăugă Henry, scoțând ciocanul din portbagaj.

Billy nu zise nimic, dar firește că nu o făceau pentru Freddy Overlock, care era un căcănar. Pentru Chris Hargensen o făcea după cum tot ce făcea era pentru Chris, și așa fusese din ziua când fata lunecase în jos din Olimpul măreț al cursurilor ei de liceu și devenise vulnerabilă în mâinile lui. Ar fi făcut moarte de om pentru ea, ba chiar mai mult.

Henry legăna cu o mână, experimental, barosul greu de trei kilograme. Blocul masiv al capătului său activ scoase un vâjâit rău-prevestitor în aerul nopții, iar ceilalți băieți se adunară în jurul lui Billy pe când acesta deschidea capacul răcitorului și scotea cele două

găleți de oțel zincat. Erau amorțitor de reci la atingere, îmbrăcate într-o chiciură subțire.

— Okay, spuse.

Toți șase porniră grăbiți spre cocină, cu respirația întretăiată de tulburare. Ambele purcele erau blânde ca niște mâțe, iar bătrânul vier zăcea adormit pe-o parte, în fund. Henry mai balansă o dată prin aer ciocanul, dar de astă dată fără pic de convingere. I-l întinse lui Billy.

— Nu pot, spuse acesta cu glas bolnav. Tu.

Billy îl luă și se uită întrebător la Lou, care ținea în mână satârul lat de măcelărie pe care-l luase din compartimentul bordului.

— Nu-ți fă griji, spuse acesta, atingând cu vârful degetului mare tăișul ca de brici.

— La beregată, îi reaminti Billy.

— Știu.

Kenny gângurea și rânjea în timp ce le hrănea pe scroafe cu resturile dintr-o pungă mototolită cu cartofi prăjiți.

— Fiț' pă pace, purcicilor, fiț' pă pace, tata Bill o să vă fută câte una în scăfârlie și n-o să mai tre' să vă fie frică de bombardea.

Le scărpină bărbiile țepoase, iar scroafele grohăiră, mestecând încântate.

— Ia la tata, remarcă Billy, iar barosul căzu ca fulgerul.

Se auzi un sunet care-i aminti de ziua când el și Henry aruncaseră un dovleac de pe podul Claridge Road-ului care traversa șoseaua 495 în vestul orașului.

O purcea căzu moartă cu limba scoasă, ochii încă deschiși și firimituri de cartof prăjit împrejurul râtului.

Kenny chicoti:

— N-a avut timp nici să râgâie măcar.

— Mai repede, Lou, spuse Billy.

Fratele lui Kenny se strecură printre șipci, săltă capul scroafei spre lună – ochii sticloși priveau cornul argintiu cu o goliciune vrăjită – și tăie.

Șuvoiul de sânge țâșni imediat, luându-i prin surprindere. Unii dintre băieți fură stropiți și săriră înapoi cu mici strigăte de silă.

Billy se aplecă și puse o găleată sub cascadă. Căldarea se umplu repede, și o dădu la o parte. A doua era pe jumătate plină când sângele se istovi și stătu.

— Cealaltă, ordonă.

— Iisuse, Billy, scânci Jackie. Nu-i destul...

— Cealaltă, repetă Billy.

— Guu-iiiț, groh-groh-groh, chemă Kenny, hlizindu-se și foșnind din punga de cartofi prăjiți goală.

După o șovăire, scroafa reveni la gard. Ciocanul căzu. A doua găleată fu umplută iar restul de sânge lăsat să curgă pe pământ. Un miros rânced, coclit, plutea prin aer. Billy descoperi că era mânjit de sânge de porc până la coate.

În timp ce căra gălețile înapoi la portbagaj, mintea lui făcu o legătură vagă, simbolică. Sânge de porc. Bună treabă. Chris avea dreptate. Chiar era bună. Făcea ca totul să capete consistență.

Sânge de scroafa pentru o scroafă.

Cuibări căldările de oțel zincat în gheața sfărâmată, le puse capacele și trânti capota portbagajului.

— Să mergem, spuse.

Se urcă la volan și dădu drumul frânei de mână. Cei cinci băieți trecură în spatele mașinii, puseră umărul, iar Biscayne-ul coti într-un cerc strâns, tăcut, și se opinti în sus, pe lângă hambar, până pe creasta colinei din fața casei lui Henty.

Când mașina începu să coboare de una singură, o luară la trap pe lângă portiere și săriră înăuntru, pufnind și gâfâind.

Autovehiculul câștigă destulă viteză ca să se încline puțin când Billy coti brusc la ieșirea din aleea cea lungă, înscriindu-se pe Drumul Henry. La poala colinei, băgă într-a treia și suci cheia de contact. Motorul tuși, mârâind, trezit la viață.

Sânge de scroafă pentru o scroafă. Da, era bună, sigur că da. Era chiar bună. Zâmbi, iar Lou Garson simți un început de surprindere și teamă. Nu era sigur că-și amintea să-l mai fi văzut vreodată pe Billy Nolan zâmbind. Nici măcar nu se zvonise așa ceva.

— La ce-nmormântare s-a dus moș Henty? întrebă Steve.

— La a mă-si, răspunse Billy.

— La a *mă-si*? exclamă Jackie Talbot, năucit. Iisuse Christoase, aia tre' că era mai bătrână ca Dumnezeu!

Guițatul strident al lui Kenny ricoșă din bezna înmiresmată ce vibra în pragul verii.

PARTEA A DOUA – Balul

Îmbracă rochia pentru prima oară în dimineața zilei de 27 mai, în camera ei. Cumpărase, special pentru această rochie, un sutien care oferea sânilor susținerea cuvenită (nu că ar fi avut prea mare nevoie de așa ceva), lăsându-le însă jumătatea superioară descoperită. Purtatul lui îi dădea un sentiment bizar și visător, amestec de rușine și excitație sfidătoare.

Rochia propriu-zisă era lungă aproape până-n pământ. Avea fusta largă, dar mijlocul strâns, cu materialul bogat și nefamiliar lipit de pielea deprinsă numai cu bumbac și lână.

Părea să cadă ca lumea – sau așa avea să fie, cu pantofii cei noi. Îi încălță, potrivi decolteul și se duse la fereastră. Nu putea vedea decât o reflecție enervant de fantomatică a ei însăși, dar totul părea a fi în regulă. Poate mai târziu va putea să...

Ușa se deschise brusc în spatele ei, doar cu un mic tăcănit al clanței, iar Carrie se răsuci pentru a-și privi mama.

Era îmbrăcată de lucru, cu puloverul alb și cărțulia neagră într-o mână. În cealaltă ținea Biblia lui Daddy Ralph.

Se uitară una la alta.

Abia conștientă de ce se întâmpla, Carrie își simți spinarea încordându-se, până ajunse să stea dreaptă în fasciculul razelor de soare ale dimineții primăvăratice care pătrundeau pe fereastră.

— Roșie, murmură Momma. Puteam să jur că va fi roșie.

Carrie nu spuse nimic.

— Îți văd pernelecâh. Toată lumea o să ți le vadă. Or să se uite la trupul tău. În Carte spune...

— Ăștia-s sânii mei, Momma. Toate femeile au.

— Scoate rochia aia, porunci Doamna White.

— Nu.

— Scoate-o de pe tine, Carrie. Vom merge jos și o vom arde împreună în crematoriu, iar apoi ne vom ruga să fim iertate. Vom face penitență.

Ochii prinseră să-i scânteieze cu zelul straniu și deconectant ce o stăpânea în acele împrejurări pe care le socotea ca fiind puneri la încercare ale credinței.

— N-am să mă duc la serviciu și nici tu n-ai să te duci la școală. O să ne rugăm. O să cerem un Semn. O să ne punem în genunchi și-o să cerem Focul Penticostal.

— Nu, Momma.

Maică-sa ridică mâna și se ciupi de față. Își lăsa o urmă roșie. Privi la Carrie în așteptarea unei reacții, nu văzu nimic, își încârligă degetele mâinii drepte ca pe niște gheare și-și zgârie propriul obraz, până la sânge. Scoase un vaier și se balansă înapoi pe călcâie. Ochii îi ardeau cu exaltare.

— Nu te mai chinui, Momma. Oricum n-ai să mă faci să mă răzgândesc.

Doamna White zbieră. Strânse mâna dreaptă pumn și se pocni în gură, de-o podidi sângele. Își muie în el degetele, și le privi visătoare, apoi depuse o pată roșie pe coperta Bibliei.

— Spălată în Sângele Mielului, șopti. De multe ori. De multe ori, el și cu mine...

— Du-te, Momma.

Ridică privirea spre Carrie, cu ochii scăpărând. Pe chip îi era întipărită o înfricoșătoare expresie de preadreaptă mânie.

— De Domnul nu-ți bați joc, șopti ea. Să fii sigură că păcatul tău te va da în vileag. Arde-o, Carrie! Azvârle de pe tine roșul diavolului și arde-l! Arde rochia! Arde-o! Arde-o! *Arde-o!*

Ușa se deschise de la sine.

— Du-te, Momma.

Femeia zâmbi. Gura însângerată făcea ca surâsul să fie grotesc, schimonosit.

— Cum Izabela a căzut din turn, așa să pățești și tu, spuse. Iar câinii au venit și i-au lipăit sângele. Scribe-n Biblie! Scribe...

Picioarele începură să-i patineze pe podea și privi în jos la ele, uluită. Parcă lemnul s-ar fi prefăcut în gheață.

— *Încetează!* zbieră Momma.

Acum era în hol. Se apucă de tocul ușii și rezistă un moment; apoi degetele îi fură desprinse cu forță, o forță nevăzută, anonimă.

— Te iubesc, Momma, spuse cu fermitate Carrie. Iartă-mă.

Își închipui ușa închizându-se, ceea ce ușa și făcu, ca împinsă de o adiere ușoară. Cu grijă, ca pentru a nu o lovi, își desprinse mâinile cu care o împinse pe maică-sa.

După o clipă, Margaret bătea cu pumnii în ușă. Carrie o ținea închisă, buzele tremurându-i.

— Va veni judecata! răcnea Margaret White. Eu mă spal pe mâini de tot și de toate! Eu am încercat!

— Asta Pilat a zis-o, spuse Carrie.

Maică-sa plecă. Peste un minut, Carrie o văzu pe alee și traversând strada în drum spre serviciu.

— Momma, spuse ea încetișor și se rezemă cu fruntea de geam.

Din *Umbra a explodat* (pag. 129):

Înainte de-a trece la o analiză mai detaliată a Noptii Balului în sine, se cuvine să rezumăm tot ceea ce cunoaștem despre Carrie White ca persoană.

Știm că era victima maniei religioase a mamei sale. Știm că posedă o putere telekinetică latentă, menționată curent ca TK. Știm că această așa-numită „facultate sălbatică” este în realitate o trăsătură ereditară, produsă de o genă de obicei recesivă, presupunând că e prezentă. Bănuim că aptitudinile TK s-ar putea să fie de natură adenoidă. Mai știm că, de asemenea, Carrie a oferit cel puțin o demonstrație a capacităților ei, când era mică, fiind pusă într-o situație extremă de vinovăție și stres. Știm că o a doua situație extremă de vinovăție și stres a rezultat din incidentul „botezului” de la dușuri. A fost emisă teoria (în special de către William G. Throneberry și Julia Givens, de la Berkeley), că reactivarea facultăților TK în acest punct a fost cauzată atât de factori psihologici (ex.: reacția altor fete, ca și a lui Carrie însăși, fată de primul ciclu menstrual) cât și de factori fiziologici (ex.: declanșarea proceselor puberale).

Și, în sfârșit, știm că în Noaptea Balului s-a creat o a treia situație de stres, cauzând cumplitele evenimente pe care acum trebuie să începem a le discuta. Vom începe cu...

(nu-s nervoasă nu-s niciun pic nervoasă)

Tommy trecuse mai devreme cu buchețelul de flori, iar acum Carrie și-l prindea singură pe umărul rochiei. Momma nu era cu ea, desigur, ca s-o ajute și să se asigure că-i la locul potrivit. Se încuiase în capelă și stătea acolo de două ore încheiate, rugându-se isterică. Vocea i se înălța și scădea în cicluri incoerente, înspăimântătoare.

(îmi pare rău mămico dar nu pot să-mi pară rău)

Când reuși să și-l fixeze așa cum dorea, lăsă jos mâinile și stătu un moment nemișcată, cu ochii închiși. În casă nu se afla nicio oglindă înaltă, (deșertăciune deșertăciune toate-s deșertăciune) dar bănuia că e în regulă. *Trebuia* să fie. Trebuia să...

Deschise din nou ochii. Ceasul cu cuc Black Forest, cumpărat cu Timbre Verzi, arăta șapte și zece.

(va fi aici în douăzeci de minute)

Va fi?

Poate că totul nu era decât o farsă minuțioasă, lovitura de grație, poanta finală. S-o lase aici stând până la miezul nopții în rochia ei de bal din catifea încrețită, cu talia sa de prințesă, mâneci Julieta și fustă simplă și dreaptă – și trandafirii de ceai prinși pe umărul stâng.

Din camera cealaltă, acum crescând:

— ...în sfântul pământ! Știm căci adus-ai Ochiul Ce Veghează, hidosul Ochi în trei colțuri, și glasul trâmbițelor negre. Din toată inima ne căim...

Carrie nu credea că ar putea cineva înțelege curajul animalic de care avusese nevoie ca să se resemneze cu

asta, să se lase deschisă cine știe căror înfricoșătoare posibilități ar putea aduce cu sine noaptea aceea. Să fie trasă-n piept era departe de-a fi cea mai proastă. De fapt, într-un chip oarecum furiș și dornic, se gândea că n-ar fi decât prea bine dacă...

(nu gata cu asta)

Sigur că ar fi mai ușor să stea aici cu Momma. Mai sigur. Știa ce părere aveau Ele despre Momma. Ei bine, o fi fost poate o fanatică, o sucită, dar cel puțin era previzibilă. Casa era previzibilă. Acasă nu dădea niciodată peste fete care să râdă ascuțit și să arunce în ea cu lucruri.

Și dacă el nu mai venea, dacă va trebui să se retragă și să renunțe? Liceul se va sfârși peste o lună. Și pe urmă? O existență subterană, de târâtoare, în casa asta, întreținută de Momma, privind jocuri și concursuri și operete siropoase toată-ziua-bună-ziua la televizorul doamnei Garrison când o poftea în vizită (doamna Garrison avea optzeci și șase de ani), mergând pe jos până-n Centru să ia un malț după masa de seară la Kelly Fruit când nu mai era nimeni, să se-ngrășe, să-și piardă orice speranță, să-și piardă până și puterea de a gândi?

Nu. O, sfinte Doamne, te rog nu.

(te rog fă să fie cu happy end)

— ...ne apără de cel/ cu copita despicată care pândește în alei întunecate și în parcările de moteluri, O Mântuitorule...

Șapte și douăzeci și cinci.

Fără astâmpăr, pe negândite, începu să ridice obiecte cu forța minții și să le pună la loc, la fel cum o femeie

emoționată așteptând pe cineva într-un restaurant își împăturește și-si despăturește șervetul. Putea plimba prin aer o jumătate de duzină de lucruri deodată, fără niciun semn de oboseală sau durere de cap. Tot aștepta ca puterea să-i scadă, dar rămânea la cota maximă fără să dea semne c-ar dispărea. Seara trecută, întorcându-se de la școală, împinsese o mașină parcată

(o te rog doamne fa să nu fie o farsă)

cale de peste douăzeci de metri în curba străzii mari fără pic de efort. Câțiva pierde-vară din fața judecătoriei se zgâiseră de le săriseră ochii din cap, și bineînțeles că și ea se holbase, deși în sinea ei zâmbea.

Cucul sări din ceas și cântă o dată. Șapte treizeci.

O cam alarmase încordarea uriașă la care folosirea puterii părea să-i supună inima, plămânii și termostatul intern. Bănuia că era foarte posibil să explodeze, literalmente, sub efectul tensiunii. Parcă ar fi fost în trupul altcuiva, forțând-o să fugă, să fugă și iar să fugă. Nu tu aveai de plătit costul efortului; îi revenea celuilalt trup. Începea să-și dea seama că puterea aceea nu se deosebea prea mult poate de cele ale fahirilor indieni, care pășeau peste tăciuni încinși, își înfingeau ace-n ochi sau se înmormântau plini de entuziasm pe perioade de până la șase săptămâni. Acțiunea minții asupra materiei sub orice formă e o cheltuială teribilă a resurselor trupului.

Șapte treizeci-și-două.

(nu vine)

(nu te mai gândi la asta oala la care te uiți nu dă în clocot o să vină)

(ba n-o să vină e afară și râde de tine cu prietenii lui și după încă puțină vreme au să treacă prin fața casei într-una din mașinile lor rapide și zgomotoase răsând și claxonând și țipând)

Nefericită, începu să ridice mașina de cusut, mișcând-o în sus și-n jos, legănând-o prin aer în arcuri tot mai largi.

— ...și ne apără pe noi și de fiicele răzvrătite pătrunse de îndărătnicia Necuratului...

— *Taci din gură!* răcni deodată Carrie.

Un moment domni tăcerea, plină de uimire, după care incantația bolborosită reîncepu.

Șapte treizeci-și-trei.

Nu vine.

(atunci am să fac casa praf)

Gândul îi veni firesc și curat. Mai întâi mașina de cusut, aruncată prin peretele livingului. Canapeaua, pe fereastră. Mese, scaune, cărți și broșuri, toate zburând. Instalațiile smulse și continuând să șiroiască, precum arterele sfâșiate din carne. La urmă acoperișul, dacă-i stătea în putere, cu țiglele explodând spre cer în noapte ca niște porumbei speriați...

Fascicule de lumină inundară orbitoare fereastra.

Mai trecuseră și alte mașini, făcând să-i sară inima din piept, dar aceasta mergea mult mai încet.

(o)

Dădu fuga la geam, incapabilă să se stăpânească, și era el, Tommy, tocmai cobora din mașină, și chiar și-n lumina chioară a felinarului din stradă era chipeș și viu și aproape... crocant. Cuvântul deplasat o făcu să chicotească.

Momma se opri se din rugă.

Înhăță eșarfa ușoară de mătase de pe spătarul scaunului unde o așteptase și și-o petrecu peste umerii goi. Își mușcă buza, își atinse părul și și-ar fi vândut și sufletul din ea pentru o oglindă. Soneria din antreu își slobozi țipătul răgușit.

Se sili să aștepte, stăpânindu-și tremurul mâinilor, al doilea semnal. Apoi porni încet, cu foșnet mătăsos.

Deschise ușa iar el era acolo, aproape orbitor, în sacoul lui alb de seară și pantalonii de gală negri.

Se priviră și nu scoaseră nicio vorbă.

Simțea că i se va frânge inima dacă el murmură măcar un sunet nepotrivit, iar dacă ar fi râs de ea avea să moară pe loc. Simțea – practic, fizic – cum toată viața ei mizerabilă se îngustează până la un punct ce putea fi un sfârșit sau începutul unei raze tot mai largi.

Într-un târziu, neajutorată, șopti:

— Îți place cum arăt?

Tommy spuse:

— Ești frumoasă.

Și era.

Din *Umbra a explodat* (pag. 131):

În timp ce participanții la Balul de Primăvară de la Ewen se strâneau la liceu, sau părăseau bufetele dinainte de Bal, Christine Hargensen și William Nolan se întâlniseră într-o cameră de deasupra unei taverne locale de periferie numită „The Cavalier”. Știm că se întâlneau acolo de câțeva vreme; acest fapt figurează în dosarele Comisiei White. Ceea ce nu știm, este dacă planurile le erau complete și irevocabile, sau dacă mergeau înainte aproape la întâmplare...

— Nu s-a făcut timpul? întrebă fata în întuneric.

Tânărul se uită la ceas.

— Nu.

Slab, prin podeaua de lemn, răzbăteau bufniturile tonomatului cântând „She's Got To Be a Saint”, de Ray Price. „The Cavalier”, reflectă Chris, nu-și mai schimbase discurile de când fusese aici prima oară, cu un buletin de identitate falsificat, acum doi ani. Bineînțeles, stătuse în salonul barului, jos, nu într-una din camerele „speciale” ale lui Sam Deveaux.

Țigara lui Billy clipea intermitent în beznă, ca ochiul unui demon neliniștit. Chris o privea îngândurată. Nu-l lăsase să se culce cu ea până luna trecută, când îi promisesse că el și gașca lui de unsuroși o vor ajuta s-o scape pe Carrie White dacă aceasta îndrăznea într-adevăr să apară la bal cu Tommy Ross. Dar mai fuseseră aici, și ținuseră câteva ședințe de mozoleală fierbințele foc – pe care ea le numea în sinea ei amor scoțian iar el, în neabătuta-i dibăcie de a ochi la fix tot ce era mai vulgar, le spunea „călăreală pe uscat”.

Avusese de gând să-l facă s-aștepte până ce va fi chiar *făcut* ceva

(dar bineînțeles a adus sângele)

Însă situația începuse să-i scape din mână, lucru ce-o stânjenea. Dacă nu-i dădea de bună voie luni, ar fi avut-o cu forța.

Billy nu fusese primul ei amant, dar era primul pe care nu-l putea face să danseze și să joace cum avea chef. Băieții dinaintea lui fuseseră niște marionete deștepte cu chipuri curate, fără coșuri, și părinți cu relații și legitimații de membri ai clubului local.

Conduceau propriile lor VW-uri, Javelin-uri sau Dodge Charger-uri. Învăţau la UMass sau Boston College. Toamna purtau hanorace ale confreriilor studenţeşti, iar vara cămăşi fără mâneci, cu dungi viu colorate. Fumau pe rupte marijuana şi vorbeau despre comicăriile ce li se întâmplau când erau trotilaţi. Începeau tratând-o cu amicitie dominatoare (toate fetele de liceu, indiferent cât de arătoase, erau pentru ei din Liga Tufelor) şi întotdeauna sfârşeau prin a lipăi după ea gâfâind cu poftă câinească. Dacă lipăiau destulă vreme şi cheltuiau destul în cursul acestui proces, obişnuia să se culce cu ei. Cel mai adesea zăcea pasivă dedesubt, fără a-i ajuta sau a li se opune, până terminau. Mai târziu, rămasă singură, ajungea la orgasm revăzând întregul incident ca pe o buclă închisă, izolată, a memoriei.

Pe Billy Nolan îl întâlnise în urma unei descinderi a brigăzii anti-drog într-un apartament din Portland. Patru elevi, printre care şi perechea Christinei din seara respectivă, fuseseră arestaţi pentru deţinere. Ei şi ceilaltele fete li se intentase acţiune judecătorească pentru complicitate. Tatăl ei se îngrijise de toată problema cu discretă eficacitate, şi o întrebase dacă ştia ce s-ar întâmpla cu imaginea şi activitatea lui dacă fiica sa compărea într-o cauză legată de droguri. Ea, răspunsese, se îndoia că i-ar putea afecta cu ceva pe oricare dintre ei, aşa că tatăl său îi confiscase maşina.

Billy se oferise s-o ducă acasă de la şcoală într-o după-amiază, şi ea acceptase.

Băiatul era ceea ce ceilalţi puşti numeau un *white-soxer* sau un scăpat-de-la-auto-service. Totuşi, ceva

anume o excita la el și acum, zăcând amețită în patul ăsta ilicit (dar simțind că se *trezea* în ea o senzație de neliniște și frică plăcută) se gândea că poate să fi fost mașina – cel puțin la început.

Se deosebea ca de la cer la pământ de vehiculele amicilor ei din confrerii, anonime și ștampilate, cu ferestrele lor fără aerisire, volan pliant și un vag miros neplăcut de huse din plastic și solvent pentru parbriz.

Mașina lui Billy era veche, întunecoasă, oarecum sinistră. Pe la margini, parbrizul devenise de un alb lăptos, ca un început de cataractă. Fotoliile se bâțâiau, nefixate. Sticle de bere se rostogoleau și clincăneau în spate (foștii ei amici beau Budweiser; Billy și ai lui preferau Rheingold), iar ea trebuia să-și petreacă picioarele prinprejurul unei enorme lăzi de scule Craftsman fără capac și plină de unsoare. Uneltele dinăuntru erau de fabricații extrem de variate, și bănuia că bună parte din ele erau de furat. Mașina mirosea a ulei și a benzină. Sunetul țevilor de eșapament răzbătea puternic și înviorător prin șasiul subțire. Un șir de cadrane înșirate sub bord indicau *amps*, presiunea uleiului și *tach* (ce-o mai fi fost și asta). Roțile din spate erau aproape pe jantă iar capota părea să arate cu degetul în lungul drumului.

Și conducea, bineînțeles, repede.

La a treia plimbare spre casă, unul dintre cauciucurile tocite din față explodase la aproape o sută de kilometri pe oră. Mașina intrase într-o derivă scrâșnitoare iar Chris țipase sonor, dintr-o dată convinsă că i-a sunat ceasul. O viziune a trupului ei frânt și însângerat, azvârlit la baza unui stâlp de

telegraf ca un maldăr de zdrențe, îi fulgeră prin minte precum o fotografie de ziar. Billy înjura și smucea de volanul îmbrăcat în blană.

Au reușit să se oprească pe acostamentul din stânga și, când coborî jos din mașină cu genunchii amenințând să i se înmoaie la fiecare pas, Chris văzu că lăsaseră în urma lor o dâră șerpuitoare de cauciuc ars lung de vreo douăzeci și cinci de metri.

Billy deschidea deja portbagajul, scoțând un cric și bombănind pentru sine. Nu i se clintise niciun fir de păr.

Trecu pe lângă ea, cu o țigară bălângănindu-i-se-n colțul gurii.

— Adu trusa aia, puișor.

Chris era buimăcită. Gura i se deschise și se închise de două ori, ca a unui pește pe uscat, înainte de-a putea rosti vreun cuvânt.

— Nu... N-o aduc! Aproape m-ai o... ai... aproape... ticălos *nebun!* Și-n plus, e *murdară!*

Billy se răsuci și o privi cu ochi goi.

— Ba o aduci, sau nu te mai duc mâine seară la căcaturile alea de lupte.

— Nu pot să-nghit luptele!

Nu fusese niciodată, dar furia și indignarea ei pretindeau valori absolute. Partenerii ei din confrerii o duceau la concerte rock, pe care nu le putea suferi. Nimereau întotdeauna lângă cineva care nu mai făcuse o baie de săptămâni de zile.

Tânărul ridică din umeri, reveni lângă bordul mașinii și începu s-o ridice pe cric.

Chris îi aduse trusa, umplându-se toată de unsoare pe puloverul nou-nouț. Billy mormăi fără să se întoarcă. Tricoul îi ieșise din pantaloni, iar pielea spatelui i se vedea netedă, bronzată, palpitând de mușchi. O fascina, și-și simți limba lunecându-i prin colțul gurii. Îl ajută să scoată cauciucul de pe roată, înnegrindu-și mâinile. Mașina se clătină alarmant pe cric, iar pneul de rezervă fu fixat pe butuc în doi timpi și trei mișcări.

Când treaba fu gata și urcă din nou în mașină, avea dâre groase de unsoare atât pe pulover cât și pe fusta roșie și scumpă.

— Dacă-ți închipui cumva..., începu, în timp ce Billy trecea la volan.

Băiatul lunecă peste fotoliu și o sărută, cu mâinile mișcându-i-se grele pe trupul ei, între talie și sâni. Răsuflarea îi trăsnea a tutun; se simțea mirosul de Barylcreem și transpirație. Chris se smulse într-un târziu și-și privi trupul, gâfâind sufocată. Acum puloverul îi era pătat și de unsoare, și de praf. Douăzeci și șapte de dolari și jumătate la Jordan Marsch, și acum nu mai avea nicio șansă decât lada de gunoi. Era excitată intens, aproape dureros.

— Cum o să explici chestia asta? întrebă el, și o sărută iar.

Îi simțea gura strâmbată într-un rânjet.

— Pipăie-mă, îi suflă Chris în ureche. Pipăie-mă peste tot. Murdărește-mă.

Așa făcu. Un ciorap de nailon se găuri ca o gură căscată. Fusta, scurtă de la bun început, îi fu împinsă brutal până-n talie. O smotocea hulpav, fără pic de

delicatețe. Și ceva – poate asta, poate brusca trecere pe lângă moarte – îi stârni un orgasm neașteptat, ca un șoc electric. Și a doua zi se duse cu el la lupte.

— Opt fără-un sfert, anunță Billy, și se ridică în capul oaselor. Aprinse lampa, începând să se îmbrace. Trupul lui continua s-o fascineze. Se gândi la seara de luni, la cum fusese.

El o...

(nu)

Timp destul ca să se gândească la asta mai târziu, poate, când îi va folosi și la altceva decât s-o pună pe jar fără rost. Își aruncă picioarele peste marginea patului și se strecură în chiloții de voal.

— Poate nu-i o idee prea bună, spuse ea, neștiind sigur dacă îl pune la încercare pe el, sau pe sine. Poate-ar fi mai bine pur și simplu să ne băgăm la loc în pat, și...

— E o idee foarte bună, i-o reteză Billy, și o umbră de umor îi trecu peste chip. Sânge de scroafă pentru o scroafă.

— Ce?

— Nimic. Hai. Îmbracă-te.

Se îmbracă, iar când coborâra pe scara din spate simți o excitație uriașă înflorindu-i în burtă, ca o viță rapace ce-și deschide florile noaptea.

Din Numele meu este Susan Snell (pag. 45)

Știți, nu regret totul atât de mult pe cât par oamenii să creadă c-aș face-o. Nu e vorba că ar spune-o pe față; ei sunt cei care zic întotdeauna cât de groaznic de rău le pare. Asta se întâmplă de obicei imediat înainte de-a-mi cere un autograf. Dar se așteaptă de la tine să te

căiești. Se așteaptă să izbucnești în lacrimi, să porți mult negru, să bei un pic cam prea mult sau să iei droguri. Spun lucruri de genul: „O, ce rușine! Dar știți ce s-a-ntâmpnat cu ea...” și bara, bara, bara.

Dar regretele nu sunt decât Kool-Aid pentru stările emotive omenești. Ele sunt ceea ce spui când răstorni o ceașcă de cafea sau îți nimerește bila în șanț când joci popice cu fetele din ligă. Adevăratele regrete sunt la fel de rare ca și iubirea adevărată. Nu-mi mai pare rău că Tommy a murit. Pare atât de mult un vis cu ochii deschiși avut cândva. Credeți probabil că e o dovadă de cruzime, dar a curs multă apă pe sub pod din Noaptea Balului și până acum. Și nu-mi pare rău nici pentru că am compărut înaintea Comisiei White. Am spus adevărul – atât cât știam din el.

Îmi pare rău însă pentru Carrie White.

Vedeți, au dat-o uitării. Au transformat-o într-un fel de simbol și au uitat că era o ființă omenească, la fel de reală ca dumneavoastră, cei care citiți aceste rânduri, cu speranțe și visuri și bara, bara, bara. E inutil să vă spunem toate astea, cred. Acum, nimic n-o mai poate schimba la loc într-o persoană, din ceea ce au făcut din ea ziarele. Dar era o persoană, și suferea. Mai mult decât știm oricare dintre noi, probabil, suferea. Așa că regret și sper că ei i-a făcut bine, balul acela. Până a început teroarea, sper că a fost pentru ea un lucru plăcut și bun și minunat și vrăjit...

Tommy trase mașina în parcare de lângă aripa nouă a liceului, lăsă motorul o secundă în ralanti, apoi îl stinse. Carrie stătea pe capătul ei de banchetă, ținându-și eșarfa împrejurul umerilor goi. I se părea

dintr-o dată că trăiește într-un vis al intențiilor ascunse și că tocmai a devenit conștientă de acest lucru. Ce fusese în stare să facă? O lăsase pe Momma singură.

— Ai emoții? Întrebă Tommy, iar ea tresări.

— Da.

Băiatul râse și coborî. Carrie tocmai dădea să deschidă portiera, când i-o deschise el.

— Să n-ai emoții. Parc-ai fi Galatea.

— Cine?

— Galatea. Am citit de ea la oră, cu Domnul Evers. S-a transformat din roabă într-o femeie frumoasă și nimeni n-a știut vreodată că ea era.

Carrie medită un moment.

— Vreau ca ei să știe, spuse în cele din urmă.

— Nu te contrazic. Hai să mergem.

George Dawson și Frieda Jason se aflau lângă automatul de Coca. Frieda purta o năzbâtie de tul portocaliu și semăna puțin cu o tubă. Donna Thibodeau rupea biletele la ușă împreună cu David Bracken. Amândoi erau membri ai Societății de Onoare Națională, o parte din Gestapo-ul personal al Domnișoarei Geer, și purtau pantaloni albi și blazere roșii – culorile școlii. Tina Blake și Norma Watson ofereau programe și conduceau lumea înăuntru, conform cu lista locurilor. Erau îmbrăcate amândouă în negru, iar Carrie bănuia că se credeau foarte șic, dar pentru ea arătau ca fetele ce vând țigări din vechile filme cu gangsteri.

Cu toții s-au întors să se uite la Tommy și Carrie când aceștia intrară, și preț de-un moment domni o tăcere țeapănă, stingherită. Carrie simți o dorință

nebună să-și umezească buzele, și se stăpâni. Apoi George Dawson spuse:

— Sfinte, da' ciudat arăți, Ross.

Tommy zâmbi:

— Tu când te-ai dat jos de pe cracă, Bomba?

Dawson se năpusti spre el, cu pumnii ridicați, și o fracțiune de secundă Carrie se simți cuprinsă de groază. Băgată-n priză cum era, fu cât pe-acți să-l ridice pe George în aer și să-l arunce în perete. Apoi, își dădu seama că era un joc vechi, practicat adesea și foarte gustat.

Amândoi începură să se rotească unul în jurul altuia, cu garda sus, mârâind. Apoi George, care punctase de două ori la coaste, se porni să bolborosească și să țipe:

— Omorâți-i pe Congi! Șo pe ei, Gooki! Bețe de ponge! Cuști de tigri!

Tommy lăsă garda jos, râzând.

— Nu pune la inimă, spuse Frieda, ridicând nasul în formă de coupe-papier și apropiindu-se. Dacă se omoară, dansez eu cu tine.

— Par prea proști ca să se-omoare, îndrăzni Carrie. Ca dinozaurii.

Iar când Frieda zâmbi, simți ceva foarte vechi și ruginit dezghiocându-se înlăuntrul ei. Odată cu asta, o năpădi un val de căldură. Ușurare. Destindere.

— De unde ți-ai cumpărat rochia? întrebă Frieda. Mor după ea.

— Eu mi-am făcut-o.

— Ai făcut-o? se deschiseseră ochii Friedei a surpriză nesimulată. Vorbești serios?

Carrie își simți obrajii încinși de o roșeață furioasă.

— Ba da, eu. Îmi... îmi place să cos. Materialul l-am luat de la John's, din Westover. E un model foarte simplu.

— Haideți, le spuse George tuturor. Imediat începe orchestra.

Dădu ochii peste cap și se lansă într-un buck-and-wing șchiop, burlesc:

— Vibi, vibi, vibi. Nouă Gook-ii ne plac viyyybrațiile de Federmare!

Intrară, George maimuțărindu-l pe Flash Bobby Pickett și făcând mutre, Carrie vorbindu-i Friedei despre rochia ei, iar Tommy surâzând, cu mâinile înfundate în buzunare. S-au dus pliurile sacoului de seară, i-ar spune Sue, dar ce futu-i mă-sa, treaba părea că merge. Până acum mergea de minune.

Ei, George și Frieda nu mai aveau nici două ore de trăit.

Din *Umbra a explodat* (pag. 132):

Accentul pus de Comisia White pe detonatorul întregii afaceri – două găleți cu sânge de porc pe o grindă de deasupra scenei – pare să fie extrem de firav și neconvingător, chiar și în lumina puținelor probe concrete. Dacă preferăm să dăm crezare informațiilor circulate prin cercul de prieteni apropiați ai lui Nolan (și, ca să fim brutal de sinceri, nu par destul de inteligenți ca să mintă convingător), atunci reiese că Nolan a preluat în întregime din mâinile Christinei Hargensen această parte a conspirației și a acționat din proprie inițiativă...

Nu vorbea când conducea mașina; îi plăcea să conducă. Operațiunea îi dădea o senzație de putere cu care nimic nu putea rivaliza, nici chiar fututul.

Șoseaua se derula pe sub ei în tonuri fotografice de alb și negru, iar vitezometrul oscila imediat peste o sută zece. Provenea dintr-o familie dezbinată; tatăl lui își luase tălpășița după eșecul unei afaceri prost organizate la stația de benzină, când Billy avea doisprezece ani, iar maică-sa avea patru amanți la ultimul recensământ. Pentru moment, Brucie era primul în grațiile ei. Era un tip Seagrams 7. Iar ea începuse la rândul ei să se transforme într-o desagă dizgrațioasă.

Mașina, însă!... Mașina îl alimenta cu putere și glorie din propriile ei linii de forță mistice. Făcea din el o persoană demnă de luat în considerație, un om dăruit cu *mana*. Nu întâmplător cea mai mare parte din cordeală și-o consumase pe canapeaua din spate. Mașina era sclava și zeița lui. Dădea, și putea lua. Billy o folosisese de multe ori ca să ia. În nopțile lungi și albe, când maică-sa și Burcie aveau treabă, Billy făcea floricele de porumb și pleca la vânătoare de câini vagabonzi. Uneori, dimineața, lăsa mașina să lunece oprind motorul, până în garajul pe care-l construise el în dosul casei, cu bara din față și roind de sânge.

Chris îi știa de-acum destul de bine apucăturile și nu se osteni să lege o conversație care oricum ar fi rămas neluată în seamă. Ședea alături cu un picior îndoit sub ea, molfăindu-și nodul unui deget. Farurile mașinilor ce săgetau pe lângă ei pe șoseaua 302 îi luceau blând în păr, vârstându-l cu argintiu.

Billy se întreba cât timp o să mai fie împreună. Probabil nu mai mult peste miezul nopții. Într-un fel, toate duseseră la asta, chiar și prima parte, iar când va fi gata, cleiul ce-i ținea laolaltă avea să se subțieze și, poate să se dizolve, lăsându-i să se întrebe cum a fost de la bun început posibil. Se gândea că va începe să nu mai arate ca o zeiță ci, iarăși, mai mult ca tipica târfă de societate și asta-i va face să-i vină cheful s-o bată un pic cu cureaua. Sau poate mai mult. S-o bage cu nasul.

Trecură creasta colinei Brickyard și sub ei apărurău liceul, parcare plină de mașini dolofane și sclipitoare ale tăticilor. Simți gustul binecunoscut al silei și urii urcându-i-se-n gât. O să le dăm noi ceva

(o noapte de s-o țină minte)

în toată regula. Suntem în stare.

Aripile de clădire cu clase erau întunecate, tăcute și pustii; holul era luminat de un bec galben standard, iar faleza de sticlă a laturii estetice a sălii de sport iradia o lumină blândă și portocalie, eterică, aproape spectrală. Din nou gustul amar, și imboldul de-a da cu pietre.

— Văd luminile, văd luminile de la petrecere, murmură el.

— Mm?

Chris se răsuci spre el, smulsă din propriile ei gânduri.

— Nimic, spuse Billy, și o atinse pe ceafa. Cred c-am să te las pe tine să tragi de sfoară.

Billy a făcut-o cu mâna lui, fiindcă știa perfect de bine că nu poate avea încredere în nimeni altcineva. Fusesse o lecție aspră, mult mai aspră decât cele pe care le înveți la școală, dar o asimilase bine. Băieții care-l

Însoțiseră la ferma lui Henty în noaptea trecută nici măcar nu știau la ce-i trebuia sângele. Bănuiau probabil că era amestecată și Chris, dar nici chiar de asta nu puteau fi siguri.

Ajunse la școală cu câteva minute după ce noaptea de joi devenise dimineața de vineri, și-i dădu ocol de două ori ca să fie sigur că zona era pustie și niciuna dintre cele două mașini ale poliției din Chamberlain nu se afla prin preajmă.

Intră în parcare cu farurile stinse și coti până în spatele clădirii. Ceva mai încolo, terenul de fotbal sclișea sub o membrană subțire de ceață lăsată la pământ.

Deschise portbagajul și descuie răcitorul. Sângele înghețase, dar asta era cum nu se putea mai bine. Va avea la dispoziție următoarele douăzeci și două de ore ca să se dezghețe.

Puse gălețile jos, apoi scoase din trusă mai multe scule. Și le vârî în buzunarul de la spate și luă de pe fotoliu o sacoșă maro. Înăuntru clincăneau niște șuruburi.

Lucră fără grabă, cu concentrarea relaxată a omului incapabil să conceapă că ar fi întrerupt. Sala de gimnastică unde avea să se țină dansul era destinată și spectacolelor școlare, iar scurtul șir de ferestre ce dădeau spre locul unde-și parcase mașina răspundeau în spațiul pentru depozitare din spatele scenei.

Alese o sculă plată cu capătul spatulat și o vârî prin crăpătura îngustă dintre geamul de sus și cel de jos ale unei ferestre. Era o unealtă bună. Singur o confecționase, în atelierul de fierărie din Chamberlain.

O mișcă în sus și-n jos până ce încuietoarea ferestrei cedă. Ridică ghilotina și se strecură înăuntru.

Era întuneric beznă. Mirosul predominant era cel al vopselei vechi de pe decorurile de mucava ale Clubului Dramatic. Umbrele slăbănoage ale stativelor de partituri și cutiilor pentru instrumentele Societății Orchestrante se rânduiau de jur împrejur ca niște santinele. Pianul domnului Downer stătea într-un colt.

Billy scoase din sacoșă o lanternă mică și avansă până pe scenă, pășind printre cortinele de catifea roșie. Planșeul de sport, cu marcasele lui de baschet pictate și suprafața lustruită apăsător, lucea spre el ca o lagună de chihlimbar. Își îndreptă lanterna spre avanscenă, în fața cortinei. Acolo, cu trăsături fantomatice de cretă, cineva schițase pe podea silueta tronurilor pentru Rege și Regină, care aveau să fie amplasate a doua zi. Apoi întreaga rampă va fi presărată cu flori de hârtie... mă rog, pe-astea doar Chris le știa.

Dădu capul pe spate și ridică fasciculul lanternei, străpungând tenebrele. Deasupra, grinzi se încrucișau sub forma unor dâre umbrite. Cele suspendate peste ringul de dans fuseseră înfășurate în hârtie creponată, dar zona aflată imediat deasupra avanscenei nu fusese împodobită. O sufită scurtă ascundea grinzile de-acolo, și nu se vedea din sală. Sufita mai camufla și o rivaltă ce avea să lumineze paravanul cu gondole.

Billy stinse lanterna, merse până în capătul din stânga al rampei și urcă pe o scară metalică fixată în perete. Conținutul sacoșei cafenii, pe care pentru siguranță și-o băgase sub cămașă, zornăia cu voioșie stranie, reverberată, în sala de sport pustie.

În capătul scării se găsea o mică platformă. Acum, privind în afară spre avanscenă, podul scenei îi era în dreapta iar sala propriu-zisă în stânga. În pod erau depozitate accesoriile Clubului Dramatic, unele dintre ele datând de prin anii 1920. Un bust al zeiței Pallas Atena, folosind în cine știe ce versiune scenică a „Corbului” lui Poe, îl privea pe Billy cu ochi orbi și apoși, din vârful unei somiere ruginite. Drept înainte, o grindă de oțel trecea pe deasupra rampei. Rivaltele pentru frescă erau prinse sub ea cu șuruburi.

Păși pe bârnă și înaintă fără efort, fără frică, peste hău. Fredona o melodie la modă, abia auzit. Grinda era acoperită cu praf de-un deget, iar picioarele lui lăsau urme prelungi. La jumătatea distanței se opri, îngenunche și privi în jos.

Da. Cu ajutorul lanternei, putu distinge liniile de cretă pe avanscenă, drept sub el. Scoase un fluierat mut.

(bombele jos)

Notă cu un X în praf locul precis, apoi merse pe bârnă înapoi la platformă. Nimeni n-avea să treacă pe-aici de-acum și până la vremea Balului; rivaltele ce luminau decorul și locul din avanscenă unde aveau să fie încoronați Regele și Regina

(grozav de încoronați or să fie)

erau comandate de la un tablou aflat în culise. Oricine privea în sus, direct de dedesubt, avea să fie orbit de aceleași lumini. Aranjamentele lui nu puteau fi depistate decât dacă cineva urca în pod cu vreo treabă. Nu credea să se întâmple asta. Era un risc acceptabil.

Deschise sacoșa maro și scoase o pereche de mănuși din cauciuc Playtex, și le trase, după care luă unul din cei doi mici scripeți pe care-i cumpăraseră în ajun. Îi luase de la un magazin de unelte din Lewiston, pentru orice eventualitate. Luă în gură câteva cuie, ca pe niște țigări, și ciocanul în mână. Continuând să fredoneze prin evantaiul de cuie, fixă scripetele cu grijă în colț la un cot deasupra platformei. Lângă el potrivea un mic șurub cu belciug.

Coborî scara, trecu în dosul scenei și urcă pe o altă scară, nu departe de locul de unde intrase. Ajunse în mansardă – un fel de magazie cu vechituri a școlii. Se găseau aici maldăre de almanahuri vechi, uniforme atletice mâncate de molii, și manuale străvechi roase de soareci.

Privind spre stânga, își putu îndrepta raza lanternei peste podul scenei, luminând scripetele pe care tocmai îl instalase. Când se întoarse la dreapta, simți pe față aerul răcoros ce intra pe-o gură de ventilație din perete. Fredonând mai departe, scoase al doilea scripete și îl bătu în cuie.

Reveni jos, ieși pe fereastra forțată și luă cele două găleți cu sânge de porc. Lucra de-o jumătate de oră, dar nu dădeau niciun semn de dezgheț. Ridică gălețile și se întoarse la fereastră, profilat în întuneric ca un fermier înapoiindu-se de la prima mulgere de dimineață. Le trecu înăuntru și intră și el.

Mersul pe bârnă era acum mai ușor, cu câte o găleată în fiecare mână ajutându-l să-și tină echilibrul. Când ajunse la X-ul trasat în praf, puse jos căldările, mai privi o dată la semnele cu cretă din avanscenă,

dădu din cap și se întoarse pe platformă. Se gândi să șteargă gălețile când le va manipula pentru ultima oară – aveau să se găsească pe ele amprentele lui Kenny, la fel și ale lui Don și Steve – dar găsi că-i mai bine să n-o facă. Poate vor avea o mică surpriză sâmbătă dimineată. Și gura i se strâmbă într-un zâmbet.

Ultimul articol din sacoșă era un colac de sfoară de iută. Merse cu ea până la găleți și legă toartele amândurora cu noduri glisante. Trecu coarda prin belciug, apoi peste scripete. Aruncă peste podul scenei coarda care se descolăci, după care o trecu și prin celălalt scripete. N-ar fi fost poate prea amuzat să știe că, în obscuritatea sălii, acoperit și dungat cu praf vechi de zeci de ani și cu fluturași cenușii plutind visători în jurul părului său cuib-de-cioară, arăta ca un Rube Goldberg cocoșat și pe jumătate nebun, concentrat să inventeze o cursă de șoareci mai bună.

Depuse coarda moale pe vârful unei stive de lăzi, la îndemână față de gura de aerisire. Coborî pentru ultima oară și-și scutură mâinile de praf. Treaba era gata.

Privi afară pe fereastră, apoi se strecură prin ea și sări pe pământ. O închise, introduse din nou șperaclul și împinse încuietoarea cât putu de mult. După care reveni la mașină.

Chris spunea că erau șanse mari ca Tommy Ross și căteaua de White să fie cei de sub găleți; dusese puțină muncă de lămurire discretă în rândul prietenilor ei. Ar fi bine să se întâmple așa. Dar, pentru Billy, oricare alții ar fi fost la fel de buni.

Începea să-și spună că ar fi fost tot atât de bine să fi fost însăși Chris.

Demară.

Din *Numele meu este Susan Snell* (pag. 48):

Carrie l-a căutat pe Tommy în ajunul balului. Aștepta în dreptul clasei unde avea el oră, iar Tommy a spus că arăta nefericită rău, așteptându-se parcă să-l audă țipând la ea să nu mai dea târcoale, să-l lase dracului în pace.

Fata i-a spus că va trebui să fie acasă la unsprezece și jumătate cel mai târziu, altfel momma ei o să se îngrijeze. A mai spus și că nici n-o să-i strice seara, nici buna dispoziție, dar n-ar fi corect s-o sperie pe momma.

Tommy a propus să se oprească la Kelly Fruit după Bal și să radă o bere de rădăcini și un Burger. Toți ceilalți se duceau la Westover sau Lewiston, așa că localul o să le rămână numai lor. Carrie s-a luminat la față, a spus el. I-a răspuns c-ar fi grozav. Absolut grozav.

Aceasta e fata pe care oamenii o tot numesc un monstru. Vreau să vă intre bine în minte lucrul ăsta. Fata ce se putea declara mulțumită cu o bere de rădăcini de zece cenți, și un hamburger, după unicul ei dans în școală, astfel ca momma să nu-și facă griji...

Primul lucru care o izbi pe Carrie când pășiră înăuntru fu Vraja. Nu vraja, ci Vraja. Umbre frumoase foșneau prin șifon, dantelă, mătase, satin. Aerul era plin de mireasma florilor; o sărbătoare a mirosului. Fete în rochii cu spatele gol, cu corsaje decoltate lăsând să se vadă chiar despicătura sânilor, cu talii Empire.

Fuste lungi, escarpeni. Sacouri de seară orbitor de albe, cingători, pantofi negri ce fuseseră lustruiți cu scuipat.

Câțiva tineri se aflau pe ringul de dans, nu mulți deocamdată, iar în penumbra încet-rotitoare păreau spectre imateriale. Nu voia cu adevărat să-i recunoască în ei pe colegii ei de clasă. Îi dorea niște străini frumoși.

Mâna lui Tommy o ținea ferm de cot.

— Drăguță frescă, comentă el.

— Da, încuviință Carrie pierită.

Sub petalele portocalii lucea de jos în sus o lumină blândă, gondolierul se rezema cu eternă indolență de cârma sa în timp ce soarele se învâpăia în jur și clădirile conspirau împreună deasupra apelor din oraș. Carrie știa deodată că acest moment o va însoți pe vecie.

Se îndoia că la fel simțeau cu toții – ceilalți văzuseră lumea – dar chiar și George tăcu timp de un minut cât priviră, iar scena, mirosul, până și sunetul orchestrei intonând o vag recognoscibilă melodie de film, se ferecară în ea pentru totdeauna, și simți cum o inundă pacea. Sufletul lui Carrie cunoștea un moment de calm, ca și cum s-ar fi netezit sub un fier de călcat.

— Viiiyybi! răcni deodată George, și o conduse pe Frieda în ring. Începu să execute un jitterburg afectat pe muzica cu iz desuet de big-band, și cineva îl fluieră. George bombăni, privi chiorâș, și se lansă într-o scurtă căzăcească încrucișându-și brațele pe piept, fără a lipsi mult ca să aterizeze-n fund.

Carrie zâmbi:

— Trăsnit mai e George.

— Te cred că e. I-un băiat de treabă. Sunt pe aici o droaie de oameni de treabă. Vrei să stai jos?

— Da, răspunse ea recunoscătoare.

Tommy se duse la ușă și reveni cu Norma Watson, al cărei păr fusese aranjat într-o uriașă claie tapată, în cinstea evenimentului.

— E pe cealaltă PARTE, spuse, și ochii ei strălucitori o măsurară pe Carrie din cap până-n picioare, căutând o bretea expusă, o erupție de coșuri, orice subiect cu care să alerge înapoi la ușă, odată îndeplinit comisionul. Ai o rochie SPLENDIDĂ, Carrie. Unde-ai PUTUT s-o găsești?

Carrie îi spuse, în timp ce Norma îi conducea prin jurul ringului de dans, la masa lor. Emană mirosuri de săpun Avon, parfum Woolworth și gumă Juicy Fruit.

La masă se aflau două scaune pliante (înfășurate și înzorzonate cu inevitabila hârtie creponată), masa însăși fiind așternută cu aceeași hârtie în culorile școlii. Avea pe ea o lumânare în gâtul unei sticle de vin, un program de dans, un mic creion poleit și două cadouri de petrecere – gondole umplute cu alune Planters Mixed.

— Nu pot să-mi REVIN, spunea Norma. Arăți atât de ALTFEL!

Aruncă o privire ciudată, furișă, la chipul Carriei, și deveni agitată.

— Ești absolut STRĂLUCITOARE. Care ți-e SECRETUL?

— Sunt amanta de taină a lui Don MacLean, spuse Carrie.

Tommy scoase un chiot pe care și-l înăbuși repede.

Zâmbetul Normei se strepezi, iar Carrie fu uimită de propriul ei haz – și îndrăzneală. Așa arătai când ți se făcea un banc. De parcă ți-ar fi înțepat o albină extremitatea posterioară. Carrie constată că îi plăcea că Norma arăta în felul acela. Era ceva barbar, absolut necreștin.

— Ei, eu trebuie să mă duc înapoi, spuse fata. Nu-i așa că-i GROZAV, Tommy?

Zâmbea cu subînțeles: *N-ar fi grozav să...?*

— Mă trec sudorii reci pe picioare, replică grav Tommy.

Norma plecă, cu un zâmbet ciudat, nedumerit. Lucrurile nu mergeau așa cum ar fi trebuit. Toată lumea știa cum mergeau de obicei lucrurile cu Carrie.

Tommy mustăci din nou.

— Ți-ar plăcea să dansăm? întrebă.

Carrie nu știa să danseze, dar încă nu era gata s-o admită și pe asta.

— Hai doar să stăm jos un minut.

În timp ce el ținea scaunul, Carrie văzu lumânarea și-l întrebă pe Tommy dacă nu vrea s-o aprindă. O aprinse. Ochii li se întâlniră peste flacără. Băiatul întinse mâna și i-o prinse pe-a ei. Iar orchestra cânta înainte.

Din *Umbra a explodat* (pag. 133-134):

Poate că se va întreprinde într-o bună zi un studiu complet al mamei lui Carrie, când însuși subiectul Carrie va deveni mai academic. S-ar putea să-l încerc chiar eu, cu condiția să câștig accesul la arborele genealogic al familiei Brigham. Ar fi extrem de

interesant să știm peste ce situații ciudate s-ar putea să dăm, cu două trei generații în urmă...

Și mai este, firește, cunoașterea faptului că în Noaptea Balului Carrie s-a dus acasă. De ce? E greu de spus exact cât de echilibrate erau motivațiile Carriei în acele momente. Poate să se fi dus pentru izbăvire și iertare, sau în scopul expres de a comite matricidul. În orice caz, probele materiale par să indice limpede că Margaret o aștepta...

Casa era complet cufundată în tăcere.

Plecuse.

Noaptea.

Plecată.

Margaret White trecu încet din dormitorul ei în living. Mai întâi venise scurgerea de sânge și fantasmile grețose pe care Diavolul le trimitea odată cu ea. Apoi puterea aceea infernală dăruită de Diavol. Venea la sorocul sângelui și al părului crescut pe trup, firește. O, cunoștea ea Puterea Diavolului. Chiar bunica ei o avusese. Era capabilă să aprindă focul în sobă fără a se clinti măcar din balansoarul ei de lângă fereastră. Atunci ochii începeau să-i ardă cu

(să nu îngădui niciunei vrăjitoare să trăiască)

un soi de flacără vrăjitoarească. Și câteodată, la masa de seară, zaharnița pornea să se învâртеască pe loc nebunește, ca un derviș. Ori de câte ori se întâmpla asta, Buni se apuca să chițcăie dement, îi curgeau balele și făcea semnul Deochiului de jur-împrejur. Uneori gâfâia ca un câine pe zăpușeală, iar când murise de inimă, la șaiszeci și șase de ani, senilă la limita idioteției în pofida vârstei nu tocmai înaintate, Carrie

încă nu împlinise un an. Margaret intrase în cămăruța ei la nici patru săptămâni după înmormântarea lui Buni, și-și găsisse fetița culcată în leagăn, râzând și gângurind, cu ochii la un biberon ce se legăna deasupra capului ei.

Margaret fusese cât pe-aci s-o ucidă în ziua aceea. O oprise Ralph.

N-ar fi trebuit să-l lase s-o oprească.

Acum Margaret White stătea în mijlocul livingului. Christos pe Golgota privea în jos la ea cu ochii lui plini de suferință, de durere și dojană. Ceasul cu cuc Black Forest ticăia. Era ora opt și zece.

Îi fusese dat să simtă, să *simtă* practic, Puterea Diavolului mocnind în Carrie. Ți se târa pe tot trupul, ridicând și trăgând ca niște mici degete rele, gâdilitoare. Se hotărâse iar să-și facă datoria când Carrie avea trei ani, după ce o prinsese privind cu păcat la târfa Diavolului din curtea vecină. Atunci veniseră pietrele, iar ea cedase. Și puterea se trezise iarăși, după treisprezece ani. Dumnezeu nu se lăsa batjocorit.

Mai întâi sângele, apoi puterea,

(îți iscălești numele îl iscălești cu sânge)

acum un băiat și dans și după aceea o s-o ducă la un motel, o s-o ia în parcare, o s-o ia pe bancheta din spate, o s-o ia...

Sânge, sânge proaspăt. Sângele era întotdeauna rădăcina tuturor relelor, și numai sângele le putea ispăși.

Era o femeie masivă cu brațe zdravene, ale căror coate se reduceau la niște simple gropițe, dar avea un cap surprinzător de mic, în vârful gâtului puternic,

venos. Cândva, avusese o fată frumoasă. Și încă mai era frumoasă, într-un mod bizar, fanatic. Dar ochii căpătaseră o căutătură stranie, rătăcită, iar ridurile se adânciseră crud împrejurul gurii categorice, dar trădând o ciudată slăbiciune. Părul, anul trecut aproape negru, îi era acum albit aproape în întregime.

Singura cale de a ucide păcatul, adevăratul păcat de moarte, era de a-l îneca în sângele unei

(trebuie să fie sacrificată)

inimi pocăite. Cu siguranță că Dumnezeu înțelegea asta, și-Și îndreptase degetul înspre ea. Oare nu Dumnezeu însuși îi poruncise lui Abraham să-l ducă pe fiul său Isaac pe munte?

Merse în bucătărie târșâindu-și papucii vechi și lăbărtați, și deschise sertarul cu tacâmuri. Cuțitul pe care-l foloseau la tranșatul cărnii era lung și ascuțit și mijlocul tăișului i se arcuise de prea multă ascuțire. Se așeză pe taburetul înalt de lângă teighea, găsi discul de gresie, în mica sa farfurioară de aluminiu, și începu să-l frece de muchea lucitoare a lamei cu atenția apatică, fixă, a celor damnați.

Ceasul cu cuc Black Forest ticăia întruna și într-un târziu pasărea sări afară ca să cânte o dată, anunțând ora opt și jumătate.

Simțea în gură gust de măsline.

CLASA ABSOLVENȚILOR PREZINTĂ BALUL DE PRIMĂVARĂ '79

27 MAI 1979

Muzică – Formația Billy Bosnan

Muzică – „Josie and The Moonglows”

REPREZENTAȚIE

„Cabaret” – Dans acrobatic cu bastoane, Sandra Stenchfield

„500 Miles”

„Lemon Tree”

„Mr. Tambourine Man”

Muzică Folk cu John Swithen și Maureen Cowan

„The Street Where You Live”

„Raindrops Keep Fallin' oh My Head”

„Bridge Over Troubled Waters”

Corul Ewen High School

DOMNI ȘI DOAMNE DE COMPANIE

Mr. Stephens, Miss Geer, Mr. & Mrs. Lublin, Miss Desjardin

Încoronarea la h. 10.00 p.m.

Nu uitați, e balul VOSTRU; faceți-1 să fie de neuitat!

Când o invită pentru a treia oară, Carrie fu nevoită să mărturisească faptul că nu știa să danseze. Nu adăugă și că, acum că formația rock începuse să cânte pentru o jumătate de oră, s-ar fi simțit deplasată învârtindu-se pe ring,

(și păcătoasă)

da, și păcătoasă.

Tommy dădu din cap, apoi surâse. Se aplecă spre ea și-i spuse că nu putea suferi dansul. I-ar place să dea o raită, în vizită pe la alte mese? În gât i se puse un nod tremurător, dar acceptă. Da, ar fi plăcut. Tommy era atent cu ea. Trebuia să fie și ea atentă cu el (chiar dacă

băiatul nu se aștepta cu adevărat la așa ceva); făcea parte din înțelegere. Și se simțea presărată toată cu farmecul serii. Dintr-o dată, fu plină de speranță că nimeni nu va întinde piciorul sau îi va lipi răutăcios la spate o inscripție loc-de-dat-cu-șutu ori s-o stropească deodată în față cu apă dintr-o garoafă de plastic, plecând apoi cu chicoteli în timp ce toți ceilalți râdeau și fluierau.

Iar dacă exista vreo vrajă, aceasta nu era dumnezeiască ci păgână,

(mamma desfă-ți bretelele șorțului m-am făcut mare)
și așa o și voia.

— Ia uite, îi arată Tommy în timp ce se ridicau de la masă.

Doi-trei băieți de culise aduceau tronurile Regelui și Reginei din buzunarele scenei, în timp ce domnul Lavoie, custodele șef, îi dirija cu mișcări ale mâinii spre semnele trasate dinainte pe avanscenă. Își spusese că arătau de-a dreptul arthuriene, tronurile acelea, învelite complet într-un alb orbitor, decorate cu flori autentice precum și uriașe stindarde de crep.

— Ce frumoase sunt! exclamă.

— *Tu ești frumoasă*, spusese Tommy, iar ea deveni absolut convinsă că în seara aceea nu se putea întâmpla nimic rău – poate chiar să fie votați ei doi Regele și Regina Bacului. Zâmbi la gândul propriei sale nebunii.

Era ora nouă.

— Carrie? o interpelă ezitant o voce.

Fusese atât de absorbită în contemplarea orchestrei, a ringului de dans și a celorlalte mese, încât nici măcar

nu văzuse pe nimeni apropiindu-se. Tommy plecase să aducă puncte.

Se răsuci pe călcâie și dădu cu ochii de Miss Desjardin.

Un moment nu făcură decât să se uite amândouă una la alta, iar amintirea străbătu distanta dintre ele, comunicând

(m-a văzut m-a văzut goală și țișând și plină de sânge)

fără cuvinte sau gânduri. Li se citea în ochi.

Apoi Carrie spuse, sfioasă:

— Arătați foarte drăguță, Miss Desjardin.

Nu mințea. Profesoara era îmbrăcată într-o rochie colantă argintie și sclipitoare, asortată perfect cu părul blond pe care și-l pieptănase în sus. La gât îi era agățat un pandantiv simplu. Arăta foarte tânără, destul de tânără ca să vezi în ea o participantă mai curând decât autoritatea.

— Mulțumesc.

Șovăi, apoi o atinse pe braț cu o mână înmănușată.

— Ești frumoasă, îi spuse ea lui Carrie, și fiecare cuvânt conținea o încărcătură aparte.

Carrie simți că roșește iar și coborî privirea spre masă.

— E grozav de drăguț din partea dumneavoastră să-mi spuneți asta. Știu că nu-s... nu-s chiar... dar vă mulțumesc oricum.

— Ba e adevărat, o contrazise Desjardin. Carrie, orice s-a întâmplat înainte... cum să spun, am uitat totul. Voiam s-o știu.

— Eu nu pot uita, răspunse Carrie.

Ridică ochii. Cuvintele ce-i stăteau pe limbă erau: *Acum nu mai învinuiesc pe nimeni*. Și le înghiți. Erau mincinoase. Îi învinuia pe toți și întotdeauna avea s-o facă, și mai mult decât orice voia să fie sinceră.

— Dar s-a terminat. Acum am terminat cu asta.

Miss Desjardin zâmbi, iar ochii ei părură să prindă și rețină amestecul blând de lumini într-o scânteiere aproape lichidă. Privi spre ringul de dans, iar Carrie îi urmări privirea.

— Mi-aduc aminte când am absolvit eu, spuse încetișor Desjardin. Eram cu două degete mai înaltă decât băiatul cu care m-am dus, pe tocuri. Toba de eșapament a mașinii lui era spartă și motorul scotea... oh, un huruit groaznic. Dar era ca o vrajă. Nu știu de ce. Însă niciodată n-am mai avut o asemenea pereche, nici măcar o dată.

O privi pe Carrie.

— La fel e și cu tine acum?

— E foarte drăguț, spuse Carrie.

— Și asta-i tot?

— Nu. Mai e ceva. N-aș putea spune totul. Nimănui în lume.

Desjardin surâse și o strânse de braț.

— N-ai s-o uiți niciodată, murmură ea. Niciodată.

— Cred că aveți dreptate.

— Distracție plăcută, Carrie.

— Mulțumesc.

Tommy sosi cu două cești Dixie de puncii în timp ce Desjardin se îndepărta, dând ocol ringului spre masa supraveghetorilor.

— Ce-a vrut? întrebă, depunând cu grijă pe masă ceștile Dixie.

Carrie, privind după ea, spuse:

— Cred că voia să-mi spună că-i pare rău.

Sue Snell ședea tăcută în livingul casei ei, tivind o rochie și ascultând albumul „Long John Silver”, cu Jefferson Airplane. Placa era veche și zgâriată rău, dar o liniștea.

Mama și tatăl ei ieșiseră în oraș la căderea serii. Știau ce se întâmpla, de-asta era sigură, dar o scutiseră de pisălogelile despre cât de mândri sunt de Fetița Lor, sau ce se mai bucură că în sfârșit se Face Mare. Era mulțumită că hotărâseră să-i dea pace, căci încă se mai simțea jenată de propriile-i motivații și-i era teamă să și le examineze prea profund, nu care cumva să descopere vreo nestemată de egoism scânteind și făcându-i cu ochiul de pe catifeaua neagră a subconștientului ei.

O făcuse; asta ajungea; era satisfăcută.

(poate c-o să se îndrăgostească de ea)

Ridică privirea ca și cum ar fi auzit pe cineva vorbind din antreu, cu un zâmbet surprins arcuindu-i buzele. Asta ar fi un sfârșit ca-n povești, sigur că da. Prințul se apleacă peste Frumoasa Adormită, îi atinge buzele cu buzele lui.

Sue, nu știi cum să-ți spun chestia asta dar...

Zâmbetul i se stinse.

Îi întârzia ciclul. Cu aproape o săptămână. Și-i venise întotdeauna cu o regularitate de almanah.

Schimbătorul de discuri țacăni; altă placă fu coborâtă. În tăcerea neașteptată, scurtă, auzi ceva înlăuntrul ei întorcându-se. Poate numai sufletul.

Era zece fără zece.

Billy conduse mașina până în capătul parcarii și gară într-o boxă orientată cu fața spre rampa de asfalt ce urca în șosea. Chris dădu să iasă, dar el o smuci înapoi. Ochii îi luceau sinistru în întuneric.

— Ce? Întrebă ea cu nervozitate furioasă.

— Ca să-i anunțe pe Rege și Regină, folosesc un sistem P.A., spuse Billy. Pe urmă, una din formații va cânta imnul școlii. Asta o să-nsemne că s-au așezat pe tronurile alea, în mijlocul țintei.

— Toate astea le știu. Dă-mi drumul. Mă doare.

Tânărul îi strânse și mai tare încheietura mâinii și simți pârâitul oaselor mici. Asta-i făcea o amarnică plăcere. Totuși, fata nu țipă. Era destul de tare.

— Ascult-aici. Vreau să-ți fie clar în ce te bagi. Trage de frânghie când se cântă imnul. Să tragi tare. O să fie o mică burtă între scripeți, dar nu prea mult. Când ai tras și simți c-au căzut gălețile-alea, *fugi*. N-o lălăi pe-aici, să auzi zbierete sau mai știu eu ce. Chestia asta nu mai face parte din categoria glumițelor drăguțe. E tentativă de crimă, pricepi? Nu-ți dau o amendă și gata. Te bagă la răcoare și aruncă cheia peste umăr.

Fusese un discurs enorm pentru el.

Ochii fetei aruncau doar vâpăi, plini de mânie sfidătoare.

— *Te-ai prins?*

— Da.

— Bine. Când au căzut gălețile, eu o iau la fugă. Când ajung la mașină, bag viteză. Dacă ești aici, poți să vii. Dacă nu, te las. Dacă te las și ciripești, te omor. Mă crezi ce-ți spun?

— Da. Ia-ți în pizda mă-ti mâna de pe mine.

O luă. Umbra unui rânjel involuntar îi șterse fața.

— Okay. O să iasă mișto.

Coborâra din mașină.

Era aproape nouă treizeci.

Vic Mooney, Președintele Anului Patru, anunță jovial în microfon:

— Atențiune, doamnelor, domnișoarelor și domnilor. Vă rugăm să ocupați locurile. A sosit momentul votării. Acum vom vota Regele și Regina.

— Concursul ăsta insultă femeile! strigă Myra Crewes cu o crispată voie-bună.

— Insultă și bărbații! i-o întoarce George Dawson, stârnind un hohot de râs general.

Myra tăcu. Își exprimase protestul simbolic.

— Luați loc, vă rog!

Vic zâmbea în microfon, zâmbea și roșea cu furie, zgândărindu-și un coș de pe bărbie. Uriașul gondolier venețian din spate se uita visător peste umărul lui Vic.

— E timpul să votăm.

Carrie și Tommy se așezară. Tina Blake și Norma Watson distribuiau buletine de vot mimeografiate, iar când Norma aruncă unul pe masa lor și le suflă: „Multă BAFTĂ!”, Carrie luă formularul și îl studie. Rămase cu gura căscată.

— Tommy, suntem și *noi* aici!

— Mda, am văzut, spuse el. Școala votează candidați individuali, treabă în care perechile lor sunt luate, cum ar veni, cu arcanul. Bine-ai venit în rândul oștirii. Ce facem, refuzăm?

Carrie își mușcă buza și-l privi:

— Vrei să refuzăm?

— Pe toți dracii, nu! exclamă vesel băiatul. Dacă câștigi, tot ce ai de făcut e să șezi acolo sus cât cântă imnul școlii și trag ăștia un dans, bățai din sceptru și arăți ca un idiot nenorocit. Îți fac o poză pentru anuar, ca să poată vedea toată lumea că arătai ca un idiot nenorocit.

— Noi pentru cine votăm? privi Carrie cu îndoială de la buletin la micul creion de lângă bărcuța cu alune. Sunt mai mult gașca ta decât a mea.

Lăsă să-i scape un ușor chicotit.

— De fapt, eu nici n-am o gașcă.

— Hai să votăm pentru noi înșine, ridică el din umeri. La dracu' cu falsa modestie.

Carrie râse zgomotos, apoi își acoperi gura cu mâna. Sunetul îi era aproape străin. Până să-și dea seama de ce face, se pomeni încercuind numele lor, pe locul trei de sus în jos. Creionășul i se rupse în mână, și icni. O așchie o zgâriase pe papila degetului, făcând să răsară o mărgică de sânge.

— Te-ai rănit?

— Nu...

Zâmbi, dar deodată descoperi că-i venea greu să zâmbească. Vederea sângelui o dezgusta. Îl tamponă cu șervetul.

— ...Dar am rupt creionul și trebuia să fie suvenir. Proastă mai sunt.

— Uite-ți barca, spuse Tommy, împingând-o spre ea. Tiit, tiit!

I se urcă un nod în gât și avu convingerea că o să plângă, fiindu-i rușine. N-o făcu, dar ochii îi luceau ca niște prisme și lăsă capul în jos ca să n-o vadă băiatul.

Formația cânta o muzică simpatcă, de umplutură, în timp ce plasatorii Societății de Onoare adunau formularele împăturite. Fură duse la masa supraveghetorilor de lângă ușă, unde Vic, domnul Stephens și Lublinii le numărau. Miss Geer superviza operațiunea cu ochi sfredelitori și acri.

Carrie simți o tensiune îndărătnică scurmându-și drum prin trupul ei, încordându-i mușchii stomacului și ai spinării. Strângea cu putere mâna lui Tommy. Era absurd, desigur. Nimeni n-avea să voteze pentru ei. Pentru armăsar, poate, dar nu și când era înhămat în tandem cu o bovină. Aveau să iasă Frank și Jessica sau poate Don Farnham și Helen Shyres. Sau —la dracu'!

Două teancuri creșteau mai mari decât celelalte. Domnul Stephens termină de împărțit opțiunile și toți patru trecură cu rândul la numărul vrafurilor mari, care arătau cam la fel. Își adunară capetele laolaltă, se sfătuiră și mai numărară o dată. Domnul Stephens dădu din cap, mai bătu o dată cu degetele în buletine ca un cartofor pe cale să împartă o mână la poker, și i le dădu înapoi lui Vic. Acesta se urcă la loc pe scenă, apropiindu-se de microfon. Orchestra Billy Bosnan intonă o înfloritură. Vic surâse nervos, făcu hrmmhrmm în microfon, și răspunse clipind din ochi la scâncetul colectiv ce-l întâmpină. Aproape că scăpă formularele pe podea, care era acoperită cu cabluri electrice grele, și cineva chicoti.

— S-ar zice că l-am făcut pe dracu' ghem, anunță fără haz Vic. Domnul Lublin spune că asta-i pentru prima oară în istoria Balurilor de Primăvară...

— Datând de când? bombăni cineva în spatele lui Tommy. De la o mie opt sute?

— Avem un balotaj.

Acest anunț făcu mulțimea să murmure.

— Cu picățele sau în dungi? strigă George Dawson, și se auziră câteva râsete.

Vic afișă un vag surâs strepezit și din nou fu cât pe ce să scape voturile.

— Șaizeci și trei de voturi pentru Frank Grier și Jessica MacLean, și șaizeci și trei de voturi pentru Thomas Ross și Carrie White.

Urmă un moment de tăcere, și apoi, deodată, aplauze crescânde. Tommy își privi partenera. Ținea capul plecat, ca doborâtă de rușine, dar îl încercă un brusc sentiment

(Carrie Carrie Carrie)

nu foarte diferit de cel pe care-l avusese când o invitase la bal. Își simțea mintea ca și cum acolo ar fi forfotit ceva străin, chemând-o pe Carrie iar și iar pe nume. Ca și cum...

— Atențiune! strigă Vic. Dacă ați putea fi puțin atenți, vă rog!

Aplauzele încetară.

— Vom proceda la un al doilea tur de scrutin. Când persoanele care distribuie buletinele de vot trec pe la dumneavoastră, vă rugăm să înscrieți pe ele perechea pe care o susțineți.

Se îndepărtă de microfon, părând ușurat.

Formularele fură puse în circulație; fuseseră rupte în grabă din programele de bal rămase. Orchestra cânta nebăgată în seamă, iar oamenii vorbeau între ei agitați.

— Nu pe noi ne aplaudau, spuse Carrie, ridicând ochii; lucrul pe care Tommy îl simțise (sau crezuse că-l simte) nu mai era. Nu se poate să ne fi aplaudat pe noi.

— Poate pe tine.

Îl privi, mută.

— De ce durează atâta? șuieră Chris. I-am auzit aplaudând. Poate că asta era. Dacă ai futut treaba...

Porțiunea de coardă din iută atârna între ei moale, neatinsă din momentul când Billy înfipsese o șurubelniță pe lângă rama gurii de aerisire și o ridicase.

— Nu-ți fă griji, spuse el calm. Au să cânte imnul școlii. Întotdeauna-1 cântă.

— Dar...

— Gura. Vorbești în pizda mă-ti prea mult.

Jarul țigării îi clipea pașnic în beznă.

Tăcu. Dar

(oh când o să fie gata treaba ai s-o-ncasezi băiețuș poate că la noapte o să te duci la culcare cu boășele praștie)

mintea îi alerga nebunește peste vorbele lui, reținându-le. Nu așa îi vorbea ei lumea. Tatăl ei era avocat.

Era zece fără șapte minute.

Tommy ținea în mână creionul rupt, gata să scrie, când Carrie îi atinse ușor, șovăielnic, încheietura.

— Nu...

— Ce?

— Nu vota pentru noi, îi spuse ea într-un târziu.

Băiatul ridică ironic sprâncenele.

— De ce nu? Ai intrat în horă, joci pân-la sfârșit. Așa zice mereu mama mea.

(mama)

Cât ai clipi în minte i se formă o imagine; mama ei torcând nesfârșite rugăciuni către un Dumnezeu înalt, fără chip, colonar, ce împungea parcarile motelurilor cu o sabie de foc pe care o ținea într-o mână. Înlăuntru-i groaza se înălță neagră, și trebui să lupte cu toată puterea spiritului pentru a o ține în frâu. Nu-și putea explica oroarea, simțământul premonitoriu. Nu putea decât să zâmbească neajutorată, și să repete:

— Nu. Te rog.

Plasatorii Societății de Onoare reveneau, strângând hârtiuțele împăturite. Tommy mai ezită un moment, apoi mâzgăli deodată *Tommy și Carrie* pe bucățica de hârtie ruptă.

— Pentru tine, preciză. În seara asta, ești a-ntâia.

Nu-i putu răspunde, căci asupra sa plana premoniția: chipul mamei ei.

Cuțitul lunecă de pe gresie și, cât ai clipi, îi despică podul palmei, sub degetul mare.

Privi tăietura. Sângera încet, gros, dintre buzele întredeschise ale rănii, șiroindu-i de pe mână și pătând linoleumul uzat al bucătăriei. Bine, dar. Era bine. Taișul gustase carne și lăsase sânge. Nu-și bandajă rana, ci potrivi scurgerea deasupra muchiei ascuțite, lăsând sângele să întunece luciul acerb al lamei. Apoi începu să ascută iarăși, nepăsătoare față de stropii ce-i improșcau rochia.

Dacă ochiu-ți din dreapta necinste-ți aduce, ți-l smulge din orbită.

Scriptura, dacă era aspră, și dulce și bună era. Scriptura convenită pentru aceia care pândeau în umbra ușilor de la hotelurile de-o noapte și în bălăriile dinapoia aleilor de bowling.

Ți-l smulge din orbită.

(o și muzica destrăbălată pe care o cântă)

Ți-l smulge

(fetele își arată rufăria cum asudă cum asudă sânge)
din orbită.

Ceasul cu cuc Black Forest începu să bată de zece și
(varsă-i mațele pe jos)

dacă ochiu-ți din dreapta necinste-ți aduce, ți-l smulge din orbită.

Rochia era gata, iar ea nu putea să se uite la televizor, nici să-și ia cărțile, nici s-o sune pe Nancy la telefon. Nu avea ce face altceva decât să stea pe sofa cu fața spre bezna ferestrei de la bucătărie și să simtă un soi de frică fără nume umflându-se-n ea ca un făt atingându-și înfricoșătorul soroc.

Cu un oftat, începu să-și maseze absentă brațele. Îi erau reci și cu buburuze. Trecuse de zece cu douăsprezece minute și nu exista niciun motiv, chiar niciun motiv, să simtă că lumii îi sunase sfârșitul.

Acum teancurile erau mai înalte, dar tot exact la fel arătau. Din nou fură numărate de trei ori ca să fie totul sigur. Apoi Vic Mooney urcă iarăși la microfon. Așteptă un moment, savurând senzația tăioasă de tensiune ce plutea în aer, după care anunță simplu:

— Câștigători, Tommy și Carrie. Plus un vot.

Tăcere de moarte preț de-o clipă. Și apoi aplauzele inundară încă odată sala, unele dintre ele nu fără accente satirice. Carrie trase adânc aer în piept, cu un icnet uluit și sufocat, iar Tommy simți iar (dar numai pentru o secundă) acel vertij ciudat în creier

(Carrie Carrie Carrie Carrie)

părănd să-i șteargă orice gând afară de numele și imaginea fetei ăsteia ciudate care era cu el. Cât zbură o secundă simți literalmente că face pe el de frică.

Ceva căzu pe pardoseală cu un clinchet, și în aceeași clipă lumânarea dintre ei fu stinsă cu o suflare.

Apoi „Josie and the Moonglows” începură să cânte o versiune rock după *Pomp and Circumstance*, plasatorii apărură la masa lor (aproape ca prin farmec; toate acestea fuseseră meticulos repetate de către Miss Geer care, conform zvonurilor, mânca plasatorii înceți și stângaci tocați mărunți), un sceptru învelit în folie de aluminiu fu vârât în mâna lui Tommy, o robă cu guler opulent din blană de vulpe căzu peste umerii lui Carrie, și se pomeniră conduși pe culoarul central de către un băiat și o fată cu blazere albe. Orchestra trâmbița. Publicul aplauda. Miss Geer arăta răzbunată. Tommy Ross rânjea aiurit.

Fură introduși pe treptele avanscenei, însoțiți pe rampă spre tronuri, și așezați. Aplauzele continuau să se întetească. Acum, sarcasmul din ele se pierduse; erau sincere și adânci, puțin înfricoșătoare. Carrie fu bucuroasă să se așeze. Totul se întâmpla prea repede. Picioarele tremurau sub ea și deodată, cu tot gulerul relativ înalt al rochiei, își simți sânii

(pernecâh)

hidos de expuși. Vuietul aplauzelor în urechi o făcea să se simtă amețită, aproape îmbătată de puncte. Parte din ea era practic convinsă că totul nu e decât un vis din care se va deștepta cu sentimente amestecate de regret și ușurare.

Vocea lui Vic tună în microfon:

— Regele și Regina Balului de Primăvară 1979 – Tommy ROSS și Carrie WHITE!

Mereu aplauze, întărindu-se și vîind și răpăind. Tommy Ross, acum în ultimele pâlپări ale vieții lui, o luă pe Carrie de mână și-i rânji, gîndind că intuiția lui Suzie fusese foarte corectă. Cumva, îi rânji și ea. Tommy

(a avut dreptate și o iubesc ei bine o iubesc și pe asta și pe Carrie asta care e care e frumoasă și așa e și le iubesc pe toate lumina din ochii ei)

și Carrie

(nu pot să-i văd luminile ard prea tare pot să-i aud dar nu-i pot vedea dușul adu-ți aminte de duș o mămico e prea sus cred că vreau să mă dau jos o oare nu rîd și-s gata să arunce cu lucruri să arate cu degetul și să urle de rîs nu pot să-i văd lumina e prea tare)

și grinda de deasupra lor.

Ambele formații, într-o bruscă și senină coaliție de rock și alămuri, atacă imnul școlii. Publicul se ridică în picioare și începu să cînte, continuând cu aplauzele.

Era zece-zero-șapte.

Billy tocmai își flexase genunchii ca să-și trosnească încheieturile. Chris Hargensen stătea lângă el dînd

semne crescânde de nervozitate. Mâinile ei jucau fără rost de-a lungul cusăturilor de la jeansi și-și mușca moliciunea buzei inferioare, mestecând-o, aproape s-o zdrențuiască.

— Crezi c-or să-i voteze pe ei? Întrebă încet Billy.

— O să-i voteze. Am aranjat eu. Câștigă la sigur. De ce tot aplaudă? Ce naiba se-ntâmplă acolo?

— Nu mă-ntreba pe mine, puișor. Eu...

Imnul școlii năvăli dintr-o dată afară, plin și puternic în aerul dulce de mai, iar Chris tresări ca înțepată de-o albină. Lăsa să-i scape un ușor sughiț de surpriză.

Pentru Thomas Ewen High să ne ridicăăăăăm...

— Dă-i bătaie, o îndemnă Billy. Sunt acolo.

Ochii lui răsându-se o lucire slabă în beznă. Jumătatea de rânjet ciudat îi atinsese trăsăturile.

Chris își linse buzele. Priveau amândoi capătul funiei de iută.

Spre cer stindardele să ni le înălțăăăăăm...

— Gura, șopti ea.

Tremura, iar Billy își spuse că trupul ei nicicând nu arătase atât de ațățător și excitant. Când treaba va fi gata, o s-o posede până ce toate celelalte dați când fusese posedată or să pară două bobârnace cu degetul mic al unui boboc. O să intre-n ea ca un ciocălău crud prin unt.

— N-ai coaie, puișor?

Se aplecă spre ea:

— Puiule, n-am s-o trag eu pentru tine. Pot să șed aici până-ngheață iadu'!

Roșul și albul cu mândrie le purtăăăăăm...

Lăsă să-i scape un sunet neașteptat și înăbușit, ce-ar fi putut să fie parte dintr-un țipăt, și se aplecă înainte trăgând violent de funie cu ambele mâini. Coarda se supuse molatecă preț de-o clipă, făcând-o să creadă că Billy o dusesse de nas tot timpul, că nu era legată de nimic decât de aer. Apoi vibră întinsă, rezistă o secundă și, în sfârșit, îi fugi printre palme aspră, lăsând în urmă-i o arsură subțire.

— Am... bâigui ea.

Muzica dinăuntru puse o frână zăngănitoare, discordantă. Un moment, voci frânte continuă cu uitare de sine, și pe urmă se opriă. Un interval de tăcere, după care cineva țipă. Din nou liniște.

Se uitară unul la altul în întuneric, împietriți de fapta propriu-zisă, parcă nicicând posibil de săvârșit. Respirația însăși se prefăcu în sticlă pisată de gâtleejul ei.

Și atunci, înăuntru, izbucni râsul.

Era zece și douăzeci și cinci, iar simțământul i se înrăutățise tot mai mult și mai mult. Sue stătea în fața aragazului pe un picior, așteptând ca laptele să înceapă să scoată aburi, să poată dizolva în el Nestle-ul. De două ori începuse să urce la etaj și să-și pună cămașa de noapte și de două ori se oprise, atrasă fără absolut niciun motiv spre fereastra bucătăriei care dădea în josul Colinei Brickyard și până la serpentina Drumului 6 ce ducea în oraș.

Acum când sirena instalată în vârful primăriei, pe Strada Principală, începu deodată să zbiere în noapte, ridicându-se și coborând în cicluri de panică, nici

măcar nu se întoarce imediat spre fereastră, ci stinse doar focul sub lapte, ca să nu se afume.

Sirena primăriei suna de fiecare dată la douăsprezece ziua și atâta tot, cu excepția alertării departamentului pompierilor voluntari în august și septembrie, sezonul focurilor de ierburi. Se folosea strict pentru dezastrele majore, iar glasul ei răsuna ireal și înfricoșător în casa pustie.

Se apropie de fereastră, încet însă. Urletul sirenei creștea și scădea, creștea și scădea. Undeva; începeau să zbiere claxoane, ca la o nuntă. Își putea vedea imaginea oglindită în geamul întunecat, cu buzele întredeschise, ochii măriți, după care aburii respirației o acoperiră.

Îi veni în minte o amintire, pe jumătate uitată. Copii fiind, în școala primară, exersaseră alarme anti-aeriene. Când învățătoarea bătea din palme și spunea „Sună sirena orașului”, trebuia să te ghemuiești sub bancă, să-ți pui mâinile pe cap și să aștepti, fie încetarea alarmei, fie bombele dușmane, să te facă praf și pulbere. Acum, tot atât de deslușit ca o frunză presată în plastic,

(sună sirena orașului)

auzi cuvintele bubuindu-i în țeastă.

Departa jos, la stânga, unde se afla parcare școlii – cercul felinarelor cu halogen o scoteau în evidență clar, deși clădirea propriu-zisă a școlii era invizibilă în întuneric – scăpără o scânteie, de parcă Dumnezeu ar fi ciocnit o cremene.

(acolo-s rezervoarele de benzină)

Scânteia șovăi, apoi se învăpăie portocalie. Acum se putea vedea școala, și era în flăcări.

Sue se îndrepta deja spre cuier să-și ia haina când prima explozie, ca un tunet înfundat îi zgudui podeaua sub picioare și făcu vesela mamei ei să zăngăne în dulapuri.

Din *Am supraviețuit Balului Negru*, de Norma Watson (Publicat în „The Reader's Digest”; numărul din august 1980 la rubrica „Drame din viața cotidiană”):

...și s-a întâmplat așa de repede încât nimeni n-a știut cu adevărat ce se petrecea. Toți stăteam în picioare și aplaudam, cântând imnul școlii. Apoi – eu eram la masa plasatorilor, imediat lângă intrarea principală, privind spre scenă – s-a văzut un fulger când reflectoarele mari de deasupra scenei s-au reflectat în ceva metalic. Lângă mine erau Tina Blake și Stella Horan, și cred că și ele au văzut.

Deodată în aer a apărut o împrôșcătură uriașă și roșie. Parte din ea a lovit fresca, începând să se prelingă în șiroaie roșii. Am știut pe loc, chiar înainte de a-i atinge pe cei doi că era sânge. Stella Horan a crezut că e vopsea, dar eu avusesem o premoniție, exact la fel ca atunci când pe fratele meu l-a izbit un camion cu fan.

I-a făcut learcă. Cel mai mult a nimerit peste Carrie. Arăta exact ca și cum ar fi fost muiată într-un cazan cu vopsea roșie. Ședea acolo pur și simplu. Nici nu se clintea. Formația aflată cel mai aproape de scenă, Josie and the Moonglows, au fost și ei stropiți. Ghitaristul solo avea un instrument alb, și i s-a mânjit tot.

Eu am spus:

— Doamne, ăsta-i sânge!

Când am zis asta, Tina a țipat. A scos un țipăt puternic, răsunând clar în sală.

Oamenii se opriseră din cântat și totul era cufundat într-o tăcere deplină. Eu nu puteam face nicio mișcare. Parcă prinsesem rădăcini. M-am uitat în sus, și acolo se legănau două găleți, deasupra tronurilor, bălăngănindu-se și ciocnindu-se una de alta. Încă mai picurau. Și deodată au căzut, cu o funie lungă și moale șerpuind după ele. Una l-a izbit pe Tommy Ross în cap. A scos un zgomot foarte puternic, ca un gong.

La asta, cineva a râs. Nu știu cine era, dar nu suna așa cum râde omul când vede ceva comic și vesel. Era un râs răgușit, isteric, îngrozitor.

Și exact în aceeași clipă, Carrie a căscat ochii larg.

Acela a fost momentul când toți au izbucnit în râs. Am râs și eu, să mă ierte Dumnezeu. Totul era atât de... atât de sucit.

Când eram mică, avusesem o carte cu povești de Walt Disney, numită *Cântec din sud*, și avea în ea povestirea aia a Unchiului Remus, despre copilașul de smoală. Într-o poză, copilul de smoală ședea în mijlocul drumului, arătând ca menestrelii ăia negri de altă dată, cu față ca de cărbune și ochi mari și albi holbați. Când Carrie a căscat ochii, așa arăta. Erau singura parte din ea care nu se înroșise complet. Iar lumina lucea-n ei, făcându-i sticloși. Doamne iartă-mă, dar arăta pentru toată lumea exact ca Eddie Cantor când își face numărul ăla al lui de-i ies ochii din cap.

Asta i-a făcut pe oameni să râdă. Nu ne puteam abține. Era unul din lucrurile alea de care sau râzi, sau îți pierzi mințile. Carrie fusese ținta tuturor bancurilor atât de multă vreme, și simțeam cu toții că în noaptea aia făceam parte din ceva deosebit. Parcă am fi privit cum o persoană revine în specia umană, iar eu, una, îi mulțumeam lui Dumnezeu pentru asta. Și s-a întâmplat chestia *aia*. Oroarea aia.

Și oricum nu era nimic altceva de făcut. Sau să râzi, sau să plângi, și cine să se îndure să plângă pentru Carrie după toți acei ani?

Nu făcea decât să șadă acolo, holbându-se la ei, iar râsul se tot întetea, crescând mai tare și mai tare. Oamenii se țineau de burtă, se cocoșau și o arătau cu degetul. Tommy era singurul care nu se uita la ea. Stătea prăbușit moale în fotoliu de parcă adormise. Nu puteai să-ți dai seama, însă, dacă era rănit; se umpluse prea tare de sânge.

Iar apoi fața Carriei s-a... frânt. Nu știu cum altfel s-o descriu. Și-a dus mâinile la față și s-a ridicat, împleticită, în picioare. Aproape că s-a încurcat în ele, gata să cadă, iar asta i-a făcut pe ceilalți să râdă și mai dihai. După care, cum să spun, a... săltat de pe scenă. Parcă am fi privit o broască mare și roșie săltând de pe o frunză de lotus. Era cât pe ce să cadă iar, dar s-a ținut pe picioare.

Miss Desjardin a venit la ea în fugă, și nu mai râdea. Întindea spre ea brațele. Dar după o clipă a schimbat direcția și s-a ciocnit de peretele de lângă scenă. Era cel mai ciudat lucru. Nici nu s-a împiedicat, nici nimic. Parcă ar fi împins-o cineva, dar acolo nu era nimeni.

Carrie a luat-o la fugă prin mulțime acoperindu-și fața cu mâinile, iar cineva a întins piciorul. Nu știu cine era, dar a trântit-o grămadă pe burtă, lăsând în urma ei o dâră lungă și roșie pe pardoseală. Și a scos un „Uuf!”, țin bine minte. Asta m-a făcut să râd cu și mai multă poftă, auzind-o pe Carrie făcând „Uuf. A început să se târască pe jos și pe urmă s-a ridicat și a fugit. A trecut chiar pe lângă mine. Se simțea mirosul de sânge. Mirosea a ceva stricat și putrezit. A coborât scările două câte două și a ieșit pe ușă. Și a dispărut. Râsul s-a stins, câte puțin, câte puțin. Unii încă mai pufneau și-și trăgeau nasurile. Lennie Brock scosese o batistă mare și albă și se ștergea la ochi. Sally McManus era albă toată la față de parcă-i venea să verse, dar încă mai chicotea și nu dădea semne să se oprească. Billy Bosnan rămăsese acolo, cu bagheta sa dirijorală în mână, și clătina din cap. Domnul Lublin, așezat lângă Miss Desjardin, cerea un Kleenex. Profesoarei îi curgea sânge din nas.

Trebuie să vă fie clar că toate astea s-au întâmplat în nici două minute. Nimeni n-a putut pune lucrurile cap la cap. Eram năuciți. Unii se învârtteau pe ici pe colo, vorbind câte puțin, dar nu prea mult. Helen Shyres a izbucnit în lacrimi, și asta i-a făcut pe câțiva să tresară.

Apoi cineva a strigat:

— Un doctor! Hei, chemați un doctor, repede!

Era Josie Vreck. Se afla sus pe scenă, îngenuncheat lângă Tommy Ross, și avea fața albă ca hârtia. Încercă să-l ridice, tronul s-a răsturnat iar Tommy s-a rostogolit pe scânduri.

Nu s-a clintit nimeni. Nu făceau decât să caște ochii. Eu mă simțeam ca prinsă într-un bloc de gheață. Doamne, era singurul lucru pe care-l puteam gândi. Doamne, Doamne, Doamne. Iar apoi a încolțit celălalt gând, și parcă n-ar fi fost deloc al meu. Mă gândeam la Carrie. Și la Dumnezeu. Toate se împleteau laolaltă, și era groaznic.

Stella s-a uitat la mine și a spus:

— S-a-ntors Carrie.

Iar eu am spus:

— Da, așa e.

Ușile holului s-au trântit, toate. Răsunau ca niște bățai din palme. Cineva din spate a zbierat, și asta a declanșat busculada. Au luat-o la goană puhoi spre uși. Eu doar stăteam acolo, nevenindu-mi să cred. Iar când m-am uitat, chiar înainte ca primul să ajungă la ușă și să înceapă să-mpingă, am văzut-o pe Carrie privind înăuntru, cu fața toată mânjită, ca un indian pictat în culorile războiului.

Zâmbea.

Împingeau ușile, băteau în ele cu pumnii, dar acestea nici nu se clinteau. Pe măsură ce tot mai multă lume se îngrămădea la ieșire, i-am putut vedea pe primii ajunși acolo striviți de uși, gemând și horcăind. Nu voiau să se deschidă. Și ușile alea nu se încuie niciodată. E o lege de stat.

DI. Stephens și DI. Lublin s-au înghesuit între ei și au început să-i tragă de-acolo, apucându-i de jachete, de fuste, de orice. Toți răcneau și forfoteau ca vitele. DI. Stephens a palmuit două fete și i-a dat un pumn în ochi lui Vic Mooney. Țipau la ei să iasă pe ușile de

incendiu din spate. Unii au făcut-o. Aceștia erau cei care au supraviețuit.

Și atunci a început să plouă... cel puțin, asta am crezut eu la început că se întâmplă. Cădea apă peste tot. M-am uitat în sus, și am văzut că toate stropitorile de incendiu curgeau, peste toată sala de gimnastică. Apa izbea terenul de baschet și plescăia. Josie Vreck urla la tipii din formația lui să închidă imediat amplificatoarele și microfoanele electrice, dar ăia dispăruseră cu toții. A sărit jos de pe scenă.

Panica de la ușă a încetat. Oamenii s-au dat înapoi, privind în tavan. Am auzit pe cineva – Don Farnham, cred – spunând:

— Prafu' o să se-aleagă de terenul de baschet.

Alți câțiva oameni au început să se urce pe scenă și să-l privească pe Tommy Ross. Deodată, am știut că voiam să ies de-acolo. Am luat-o pe Tina Blake de mână și am spus:

— Să fugim. Repede.

Ca să ajungi la ușile de incendiu, trebuia să străbați un coridor scurt din stânga scenei. Și acolo erau extinctoare, dar nu funcționau. Iar ușile erau deschise – am putut vedea câțiva oameni fugind afară. Dar cei mai mulți stăteau doar ici și colo în grupuri mici, privindu-se și clipind din ochi. Unii se uitau la dâra de sânge din locul unde căzuse Carrie. Apa o spăla treptat.

Am apucat brațul Tinei și am început s-o trag spre inscripția „ieșire”. În exact aceeași clipă s-a văzut un fulger uriaș, a răsunat un urlet și, în urma lui, un vaiet oribil. M-am uitat și l-am văzut pe Josie Vreck ținându-se de unul din stativile microfoanelor. Nu-i putea da

drumul. Ochii îi ieșeau din cap, părul i se făcuse măciucă, și părea că dansează. Picioarele-i plescăiau prin apă iar din cămașă începu să-i iasă fum. A căzut peste un amplificator – erau din-alea mari, înalte de un metru jumate, doi – iar acela s-a prăvălit în apă. Vaierul a izbucnit într-un urlet de să-ți crape țeasta-n două, după care a urmat un nou fulger pârjolitor și s-a oprit. Cămașa lui Josie ardea.

— Fugi! a țipat la mine Tina. Hai, Norma. *Te rog!*

Am fugit amândouă pe culoar, și ceva a explodat în culise – tabloul electric principal, cred. O secundă doar m-am uitat înapoi. Se putea vedea până drept pe scenă, unde se afla trupul lui Tommy, pentru că era ridicată cortina. Toate cablurile electrice grele zburau prin aer, încolăcindu-se și zvâcnind și viermuind ca șerpii din coșul unui fachir indian. Apoi, unul dintre ele s-a rupt în două. A urmat o flamă violentă, când a luat contact cu apa, iar după aceea toată lumea a început să urle în cor.

În clipa următoare, ieșiserăm pe ușă și fugeam prin parcare. Cred că zbieram. Nu-mi amintesc foarte bine. Nu-mi amintesc foarte bine nimic din clipa în care au început să urle. După ce cablurile alea de înaltă tensiune au atins pardoseala acoperită cu apă...

Pentru Tommy Ross, în vârstă de optsprezece ani, sfârșitul sosi repede, blând și aproape fără suferință.

Nu fusese nicio clipă conștient că se întâmplă ceva de mare importantă. Se auzi un sunet ca un zăngănit, pe care-l asocie momentan cu

(vin gălețile de lapte)

o amintire din copilărie la ferma Unchiului Galen,
apoi cu

(a scăpat unul ceva)

orchestra de sub ei. Îl zări un moment pe Josie Vreck
privind undeva deasupra capului lui

(ce am o aureolă sau ce)

după care căldarea plină pe sfert cu sânge îl lovi.
Mucnea ce ieșea în afară de jur împrejurul fundului îl
izbi în creștet și

(hei mă doa)

își pierdu imediat cunoștința. Încă mai zăcea prăvălit
pe scenă când focul pornit din aparatura electrică a
formației „Josie and the Moonglows” cuprinse decorul
cu gondolierul venețian, apoi vizuina de șobolani cu
uniforme vechi, cărți și hârtoage din spatele și de
deasupra scenei.

Era mort când explodă rezervorul de benzină, după o
jumătate de oră.

Din comunicatul New England AP , 10.46 p.m.:

CHAMBERLAIN, MAINE (AP)

UN INCENDIU SCĂPAT DE SUB CONTROL FACE
RAVAGII ÎN MOMENTUL DE FAȚĂ LA LICEUL
CENTRALIZAT EWEN (CIT. *U-WIN*). UN DANS ȘCOLAR
ERA ÎN CURS DE DESFĂȘURARE LA ORA IZBUCNIRII
FOCULUI, CARE SE PRESUPUNE CĂ A AVUT LA
ORIGINE UN SCURT-CIRCUIT. MARTORII AFIRMĂ CĂ
SISTEMUL EXTINGTOR AL ȘCOLII A INTRAT ÎN
FUNȚIUNE PE NEAȘTEPTATE, CAUZÂND UN SCURT-
CIRCUIT ÎN ECHIPAMENTELE' UNEI FORMAȚII ROCK.
UNII MARTORI MAI RAPORTEAZĂ ȘI RUPTURI ÎN

PRINCIPALELE CABLURI DE ALIMENTARE. SE CREDE CĂ NU MAI PUȚIN DE O SUTĂ ZECE PERSOANE E POSIBIL SĂ FI RĂMAS BLOCATE ÎN SALA DE SPORT INCENDIATĂ A ȘCOLII. FORȚELE DE LUPTĂ CONTRA INCENDIILOR DIN ORAȘELE ÎNVECINATE WESTOVER, MOTTON ȘI LEWISTON RAPORTEAZĂ CĂ AU PRIMIT SOLICITĂRI DE A VENI ÎN AJUTOR ȘI SE AFLĂ ÎN ACEST MOMENT SAU ÎN FOARTE SCURT TIMP PE DRUM. PÂNĂ ÎN PREZENT, ÎNCĂ NU S-A ÎNREGISTRAT NICIO VICTIMĂ. TERMINAT.

10.46 PM 27 MAI 6904D AP

Din comunicatul New England AP, 11.22 p.m.

URGENT

CHAMBERLAIN, MAINE (AP)

O EXPLOZIE ÎNGROZITOARE A CUTREMURAT LICEUL CENTRALIZAT THOMAS EWEN (CIT. *U-WIN*), DIN MICUL ORAȘ CHAMBERLAIN, STATUL MAINE. TREI MAȘINI DE POMPIERI, EXPEDIAȚE ANTERIOR PENTRU A STINGE UN INCENDIU ÎN SALA DE GIMNASTICĂ UNDE AVEA LOC O PETRECERE ȘCOLARĂ DE ABSOLVIRE, AU SOSIT FĂRĂ NICIUN REZULTAT. TOȚI HIDRANȚII DE INCENDIU DIN ZONĂ AU FOST DEVASTAȚI, IAR PRESIUNEA APEI DIN REZERVA ORAȘULUI ÎN ZONA CUPRINSĂ ÎNTRE SPRING STREET ȘI GRASS PLAZA SE RAPORTEAZĂ CA FIIND ZERO. UN REPREZENTANT OFICIAL AL POMPIERILOR A DECLARAT: „BLESTEMĂȚIILE AU FOST DESPUATE DE DUZE. TREBUIE C-AU ÎMPROȘCAT CA ARTEZIENELE ÎN TIMP CE COPIII ȚIA ARDEAU DE VII.” PÂNĂ ÎN MOMENTUL DE FAȚĂ AU

FOST RECUPERATE TREI CADAVRE. UNUL A FOST IDENTIFICAT CA APARTINÂNDU-I LUI THOMAS B. MEARS, POMPIER DIN CHAMBERLAIN. CELELALTE DOUĂ SE PARE CĂ SUNT ALE UNOR PARTICIPANȚI LA BAL. ALȚI TREI POMPIERI DIN CHAMBERLAIN AU FOST DUȘI LA SPITALUL DE URGENȚĂ DIN MOTTON, SUFERIND DE ARSURI MINORE ȘI INHALARE DE FUM. SE PRESUPUNE CĂ EXPLOZIA A AVUT LOC CÂND FOCUL A AJUNS LA REZERVOARELE DE COMBUSTIBIL LICHID ALE ȘCOLII, CARE SUNT AMPLASATE LÂNGĂ SALA DE SPORT. FOCUL PROPRIU-ZIS SE BĂNUIEȘTE CĂ S-A DECLANȘAT ÎN ECHIPAMENTUL ELECTRIC IZOLAT DEFECTUOS CA URMARE A INTRĂRII ACCIDENTALE ÎN FUNCȚIUNE A SISTEMULUI DE STINGERE. TERMINAT.

11.22 PM 27 MAI 70119E AP

Sue avea doar un permis de conducere, dar luă cheile de la mașina mamei ei, aflate pe agățătoarea de lângă frigider și fugi în garaj. Ceasul de bucătărie arata fix ora 11.00.

La prima încercare carburatorul se înecă, iar Sue se sili să aștepte înainte de a mai încerca odată. Acum însă, motorul tuși și prinse, iar mașina se năpusti uruind afară din garaj, necontrolată, ciocnindu-și o bară de șoc. Întoarse din trei mișcări; roțile dinapoi împrășcară pietriș. Apoi Plymouth-ul 77 al doamnei Snell coti pe stradă aproape lovind cu aripa din spate taluzul și făcând-o să simtă un gol în stomac. Abia în acest punct își dădu seama că din gâtleej îi ieșea un geamăt adânc și continuu, ca al unui animal prins în capcana.

Nu se opri la semnul „cedează trecerea” care marca intersecția Drumului 6 cu Back Chamberlain Road. Sirene de pompieri sfâșiau noaptea la răsărit, unde Chamberlainul se învecina cu Westover, și la sud în urma ei – Motton.

Ajunsesese aproape la poala colinei când școala explodă.

Apăsă pe frână cu ambele picioare și aproape fu aruncată în volan ca o păpușă de cârpe. Cauciucurile scrâșniră pe asfalt. Pe dibuite, reuși cum-necum să deschidă portiera și ieși, ținându-și mâna streașină la ochi împotriva văpăii.

O coloană de foc sfâșia cerul, antrenând cu sine un nimb de panouri oțelite ale acoperișului, lemne și hârtii, fâlfâind. Mirosul era greu și uleios. Strada Principală fu luminată ca de un blitz fotografic. În acel cumplit culoar dintre secunde, văzu că întreaga aripă de gimnastică a Liceului Ewen era o ruină eviscerată, în flăcări.

Unda de șoc o izbi după o clipă, trântind-o pe spate. Gunoaie de pe drum fură suflate pe lângă ea într-un torent brusc și doborâtor, împreună cu un val de aer cald care-i aminti în treacăt de

(mirosul metrourilor)

o călătorie făcută la Boston anul trecut. Ferestrele de la Bill's Home Drugstore și Kelly Fruit Company zăngăniră și se năruiră înăuntru.

Sue căzuse pe-o parte, iar focul lumina strada ca arșița unei amiezi de iad. Ceea ce urmă se petrecu cu încetinitorul, în timp ce mintea ei funcționa statornic înainte

(morți sunt toți morți Carrie de ce cred Carrie)
cu viteza ei proprie. Mașini goneau spre scena dezastrului, și unii oameni alergau în halate, cămăși de noapte, pijamale. Văzu un bărbat ieșind pe ușa din față a clădirii ce adăpostea tribunalul și secția de poliție din Chamberlain. Se mișca încet. Până și oamenii în fugă goneau încet.

Văzu omul de pe treptele secției de poliție făcându-și mâna pâlnie la gură și strigând ceva; indistinct pe sub urlatul sirenei orașului, al sirenelor de pompieri, al gurii de monstru a focului. Suna ca:

— *Hăă! Nu hei cum ăla!*

Acolo, jos, strada era udă toată. Lumina dansa pe apă. Jos, lângă stația de benzină Amoco a lui Teddy.

— *...hei, aia-i...*

Și în clipa aceea, lumea făcu explozie.

Din mărturia sub prestare de jurământ a lui Thomas K. Quillan, depusă înaintea Comitetului de Stat pentru Investigații din Maine, în legătură cu evenimentele nopții de 27/28 mai 1979 petrecute în Chamberlain, Maine (versiunea prescurtată care urmează este extrasă din *Balul Negru: Raportul Comisiei White*, Signet Books: New York, 1980)

ÎNTREBARE: – Domnule Quillan, sunteți cetățean al orașului Chamberlain?

RĂSPUNS: – Da,

Î: – La ce adresă locuiți?

R: – Am o cameră deasupra sălii de biliard. Acolo lucrez. Frec podelele, aspir mesele, repar jocurile de Flipper, știți...

Î: – Unde vă aflați în noaptea de douăzeci și șapte mai la orele 10.30, Domnule Quillan?

R: – Păi... de fapt, eram într-o celulă a arestului de la secția de poliție. Îmi iau banii marțea, înțelegeți. Și-ntotdeauna ies în oraș și mă fac pulbere. Mă duc la „The Cavalier”, beau niște Schlitz, joc nițel poker în spate. Da' fac urât când beau. Parcă mi-ar alerga în cap Derby-ul Roller. Bagabont, hai? Odată l-am pocnit pe unu-n cap e-un scaun și...

Î: – Aveați obiceiul să mergeți la secția de politie când simțeați că vă vin aceste accese de nervi?

R: – Mda. Otis Malacul, i-un prieten de-al meu.

Î: – Vă referiți la Șeriful Otis Doyle din acest comitat?

R: – Mda. Mi-a zis să sār-năuntru ori de câte ori simt că-mi vine să fac urât. Noaptea dinainte de bal, o gașcă de-a noastră ăștia eram în odaia din dos de la „The Cavalier” jucând poker și mi-a dat prin minte că Marcel Dubay cel lute trișează. Știam eu mai bine, dacă eram treaz – cum zice francezu', să tragi una iute înseamnă să te uiți ce cărți ai în mână – da' asta m-a pus pe jar. Luasem la bord niște beri, înțelegeți, așa că mi-am pus jos cărțile și m-am dus la secție. Plessy era de serviciu, și m-a încuiat imediat în Celula de Reținere Număru' Unu. Băiat bun, Plessy. Am știut-o pe mămică-sa, da' asta a fost demult.

Î: – Domnule Quillan, considerați că am putea discuta despre noaptea de douăzeci și șapte? Orele 10.30?

R: – Păi nu asta facem?

Î: – Sper din toată inima. Continuați.

R: – Păi, Plessy m-a-nchis cam pe la două fără-un sfert vineri dimineață, și imediat m-a furat somnul. Mi s-a rupt filmu', s-ar putea zice. M-am sculat ca la patru după-amiază a doua zi, am luat trei Alka-Seltzer-uri și m-am culcat la loc. Am eu un șpil așa. Pot să dorm până mi s-a dus toată mahmureala. Otis Malacul zice c-ar trebui să aflu cum o fac și să scot un patent. Zice c-aș scuti lumea de multe belele.

Î: – Nu mă îndoiesc, Domnule Quillan. Acum, când văți trezit din nou?

R: – Pe la vreo zece vineri seară. Mi-era cam foame așa c-am zis că să merg să fac rost de ceva potol jos la bufet.

Î: – Vă lăsaseră singur într-o celulă deschisă?

R: – Normal. S-un tip fantastic când sunt treaz. De fapt, odată...

Î: – Spuneți doar Comitetului ce s-a întâmplat când ați părăsit celula.

R: – S-a pornit sirena de incendiu, asta s-a întâmplat. Mi-a luat piuitu' de frică. N-am mai auzit sirena aia noaptea de când s-a terminat războiu' din Vietnam. Așa c-am fugit sus și să vezi drăcie, în birou, nimeni. La care-mi zic, ptiu fir-ar să fie. Plessy o să vadă pe dracu' pentru asta. Trebuie să fie-ntotdeauna cineva de servicii, în cazu' că e vreo nevoie. Așa că m-am dus la geam și m-am uitat afară.

Î: – Se putea vedea școala de la fereastra aceea?

R: – Sigur că da. E pe partea ailalt-a străzii, mai încolo de primul colț. Oamenii fugeau care-ncotro și răcneau. Și atunci am văzut-o pe Carrie White.

Î: – O mai văzuserăți pe Carrie White și înainte?

R: – Nt.

Î: – Atunci de unde ați știut că ea era?

R: – Asta-i mai greu de explicat.

Î: – Ați putut-o vedea clar?

R: – Stătea sub un felinar de stradă, lângă gura de hidrant din colțul Principalei cu Spring.

Î: – S-a întâmplat ceva?

R: – Pe sufletu' Preacuratei că da. Tot capul hidrantului a explodat în trei direcții. Stânga, dreapta în sus pîn-la cer.

Î: – La ce oră a avut loc această... ăă... defectiune?

R: – Pe la vreo unșpe fără douăzeci. N-are cum să fi fost mai târziu.

Î: – Și ce s-a întâmplat după aceea?

R: – A luat-o spre oraș. Domle, arăta groaznic. Avea pe ea un soi de rochie de petrecere, ce mai rămăsese din ea, și era udă toată de la hidrantul ăla și plină de sânge. Arăta de parcă tocmai se târâse afară dintr-un accident de mașină. Da' *rânjea*. În viața mea n-am mai văzut așa un rânjet. Era ca un cap de mort. Și-și tot privea mâinile și și le freca de rochie, încercând să le șteargă de sânge și zicându-și că n-o să scape de el în veci și cum o să verse ea șiroaie de sânge peste tot orașul și-o să-i facă s-o plătească. Groaznică treabă.

Î: – De unde puteți ști ce gândea?

R: – Nu știu. N-am cum să vă explic.

Î: – În continuarea mărturiei, aș dori să vă restrângeți strict la ceea ce ați *văzut*, Domnule Quillan.

R: – Okay. Mai era un hidrant în colț la Grass Piazza, și și-a dat drumu' și ăla. P-ăsta am putut să-l văd mai bine. Bucșele mari cu filet din laterale se deșurubau

singure. Am *văzut* asta cum s-a-ntâmpat. A făcut erupție, la fel ca ălalalt. Și ea se *bucura*. Își zicea în sinea ei, *asta o să le-arate lor ce-i aia duș, asta... hop-așa, scuze*. Atuncea au început să treacă mașinile de pompieri, și i-am pierdut urma. Pompa aia nouă a parcat lângă școală și au început să tragă de hidranții ăia până au văzut că nu le vine niciun pic de apă. Șefu Burton le făcea gură, și-atuncea a explodat școala. *Hris-toase!*

Î: – Ați părăsit secția de poliție?

R: – Păi da. Vream să-l găsesc pe Plessy și să-i zic de boarfa aia nebună și de hidranți. Am aruncat o privire la stația Amoco a lui Teddy, și-am văzut ceva de mi-a-nghetat sângele-n vine. Toate șase pompele de benzină sărise din cârlige. Teddy Duchamp a murit din 1968, Dumnezeu să-l odihnească, da' băiatul lui încuia pompele-alea seară de seară la fel cum avea obiceiul și Teddy să facă. Fiecare din broaștele-alea Yale atârna smulsă din țâțâni. Duzele zăceau trântite pe carosabil și toate era puse pe alimentare automată. Benzina curgea pe trotuar și-n stradă. Maică Precistă, când am văzut asta, mi s-au dus boșele până-n creier. Și pe urmă l-am văzut pe ăla cum fugea cu țigara aprinsă.

Î: – Și ce-ați făcut?

R: – Am urlat la el. Ceva-n genu' „*Băă! vezi cu țigara aia! Hei, nu, aia-i benzină!*” Nici gând să m-audă. Sirene de pompieri, alarma orașului și mașini bubuindu-se cât era strada de lungă, nici nu mă mir. Am văzut că da s-o arunce, așa c-am început să mă pitesc înapoi înăuntru.

Î: – Și ce s-a întâmplat mai departe?

R: —Mai departe? Păi, mai departe, a venit Diavolul în Chamberlain...

Când căzura gălețile, mai întâi nu fu conștientă decât de un dangăt sonor, metalic, răzbătând prin melodie, după care o potopi ceva cald și ud. Instinctiv, închise ochii. Se auzi un geamăt de lângă ea și, cu acea parte a minții ce i se deșteptase atât de recent, simți o scurtă durere.

(Tommy)

Muzica se opri, frântă, discordantă, câteva glasuri rămânând agățate după ea ca niște coarde rupte, și în brusca încremenire a așteptării, umplând golul dintre fapt și conștientizarea lui, precum o osândă, auzi pe cineva spunând absolut deslușit:

— Doamne, ăsta-i sânge.

O clipă mai târziu, ca pentru a întări adevărul celor spuse, a-l face absolut și perfect clar, cineva zbiră.

Carrie ședea cu ochii închiși și simțea cocoșa neagră a groazei umflându-i-se în minte. Mămica avusese dreptate, la urma urmei. Iarăși o luaseră de proastă, iarăși o momiseră și făcuseră din ea bătaia lor de joc. Oroarea faptei ar fi trebuit să pară banală, dar nu era; o urcaseră aici, aici sus în fața întregii școli, și repetaseră scena de la dușuri... numai că vocea spusese

(doamne ăsta-i sânge)

ceva prea groaznic numai ca să se gândească. Dacă deschidea ochii și era adevărat, oh, atunci ce se-ntâmplă? Ce se-ntâmplă?

Cineva izbucni în râs, un sunet solitar, de hienă înspăimântată, iar Carrie *deschise* ochii, îi deschise ca să vadă cine era și *era* adevărat, coșmarul final, era

înroșită și șiroia toată, o înmuiaseră în însăși taina sângelui, în fața tuturor iar gândurile

(oh... eu... ACOPERITĂ... cu el)

Îi erau colorate într-un sinistru purpuriu de repulsie și rușine. Îi putea simți propriul miros și era *duhoarea* sângelui, miasma groaznic de umedă și coclită. Într-un caleidoscop pâlpâitor de imagini văzu sângele curgându-i gros pe coapsele dezgolite, auzi clipocitul constant al dușului pe dale, simți căderea moale a tampoanelor și șervețelelor pe piele în timp ce vocile o îmboldeau să-i *pună DOPU!*, simți gustul amar, gras, grețos, al ororii. Până la urmă îi făcuseră dușul pe care-l voiau.

O a doua voce i se alătură celei dintâi, și fu urmată de a treia – chicotitul de soprană al unei fete –, a patra, a cincea, șase, o duzină, toate, și toate râzând. Vic Mooney râdea. Putea să-l vadă. Avea chipul complet înlemnit, șocat, dar râsul acela îi izbucnea cu toate astea din piept.

Stătea absolut nemișcată, lăsând zgomotul să se prelingă peste ea ca valurile mării. Încă mai erau cu toții frumoși, și încă mai domnea farmecul și vraja, dar ea călcase un hotar și acum basmul era verde de putreziciune și răutate. În basmul acesta avea să muște dintr-un măr otrăvit, să fie atacată de câpcăuni, mâncată de tigri.

Iarăși râdeau de ea.

Și deodată totul se frânse. Cumplita înțelegere a cât de crud fusese înșelată căzu asupra ei, ca un trăsnet, și un țipăt groaznic, mut

(se UITĂ la mine)

Încercă să i se desprindă de pe buze. Își acoperi fața cu mâinile ca să se-ascundă și se ridică de pe scaun împleticindu-se. Singurul ei gând era acela de-a fugi, de-a ieși din bătaia luminii, de-a lăsa bezna s-o primească și s-o ascundă.

Dar era ca și cum ar fi încercat să fugă prin melasă. Minte ei trădătoare încetinisese timpul făcându-l să se târască; parcă Dumnezeu ar fi comutat întreaga scenă de la turația 78 r.p.m. la 33 1/3. Chiar și râsul părea să fi devenit mai profund și încetinit până la un sinistru mormăit de bas.

Picioarele i se împiedică unu într-altul și aproape căzu peste marginea scenei. Își regăsi echilibrul, se aplecă și sări jos pe pardoseală. Râsul scrâșnit se întetă și mai tare. Răsuna ca niște pietre de moară frecându-se una de alta.

Voia să nu vadă, dar vedea; luminile erau prea puternice și putea să vadă toate fețele. Gurile, dinții, ochii. Își putea vedea propriile mâini mânjite cu sânge, înaintea ochilor.

Miss Desjardin venea spre ea în fugă, iar fața ei era inundată de compasiune mincinoasă. Carrie putea să vadă dincolo de suprafață, acolo unde adevărata Miss Desjardin chicotea și sughița de răs cu destrăbălare râncedă, de fată bătrână. Gura domnișoarei Desjardin se deschise iar vocea îi ieși din gâtlee, oribilă, înceată și adâncă:

— Dă-mi voie să te-ajut, draga mea. Oh, ce rău îmi pa...

Îi dădu una
(flexează)

iar Miss Desjardin zbură val-vârtej până-n peretele de lângă scenă și căzu jos grămadă.

Carrie fugi. Fugi prin mijlocul lor. Mâinile îi acopereau fața dar putea vedea prin închisoarea degetelor, îi vedea, așa cum erau, frumoși, scăldați în lumină, învăluiți în robele strălucitoare, îngerești, ale încuviințării. Pantofii lustruiți, chipurile limpezi, coafurile migăloase, de salon de înfrumusețare, rochiile scânteietoare. Se dădeau înapoi dinaintea ei ca și cum ar fi fost ciumată, dar continuau să râdă. Apoi un picior se întinse cu viclenie

(o da asta urmează o da)

și căzu pe mâini și genunchi și începu să se târască, să se târască cu părul năclăit de sânge atârându-i în față, să se târască precum Sfântu Pavel pe Drumul Damascului, cu ochii lui orbiți de lumină. Pe urmă cineva o să-i dea și-un șut în cur.

Dar nimeni n-o făcu, și se adună din nou pe picioare. Lucrurile începură să se precipite. Ieși pe ușă, în hol, apoi zbură în jos pe scările urcate atât de grandios de ea și Tommy în urmă cu două ore.

(Tommy e mort preț întreg plătit preț întreg pentru a fi adus o ciură în împărăția luminii)

Coborî cu salturi mari, stângace, vuietul râsetelor fâlfâindu-i în jur ca niște păsări negre.

Apoi, întunecime.

O luă la goană peste gazonul întins din fața școlii, pierzându-și ambii conduri de bac și continuând desculța fuga. Peluza tunsă scurt a școlii era ca o catifea, presărată ușor cu rouă, iar râsul răsuna în urma ei. Începu să se calmeze cât de cât.

În clipa următoare picioarele i se încurcă, și căzu cât era de lungă lângă catarg. Rămase zăcând inertă, cu respirația zdrențuită și chipul încins îngropat în iarba răcoroasă. Lacrimi de rușine începură să curgă, la fel de fierbinți și de grele pe cât fusese și acel prim suvoi de sânge menstrual. O loviseră, o trăsuseră pe sfoară, odată pentru totdeauna. Se sfârșise.

De-acum avea să se ridice curând, să se strecoare spre casă pe străzi lăturalnice, aținându-se în umbră pentru cazul că venea cineva s-o caute, o va găsi pe Momma, va recunoaște că a greșit...

(!!NU!!)

Oțelul dinlăuntrul ei – și era din belșug – se ridică deodată și strigă cu putere cuvântul. Debaraua? Nesfârșitele, rătăcitoarele rugăciuni? Broșurile și crucea și nimic altceva decât pasărea mecanică din ceasul cu cuc Black Forest ca să numere restul orelor și-al zilelor și-al anilor și deceniilor din viața ei?

Deodată, ca și cum un videomagnetoscop ar fi început să-i funcționeze în creier, o văzu pe Miss Desjardin fugind spre ea, și o văzu azvârlită din drum ca o păpușă de cârpă când își folosisese asupra ei puterea mintii, fără măcar a se gândi conștient ce face.

Se rostogoli pe spate, privind sălbatic la stele cu ochii larg deschiși ai feței ei vopsite. Uita

(!! PUTEREA!!)

Sosise vremea să le dea o lecție. Vremea să le-arate o figură, două. Chicoti isteric. Era una din expresiile favorite ale lui Momma.

(mamma venind acasă lăsând poșeta jos cu ochelarii lucind ei bine cred că i-am arătat eu ăleia azi la prăvălie o figură două)

Acolo era sistemul extincător. Putea să-i dea drumul, să-i dea drumul ușor. Chicoti iar și se ridică, pornind desculță spre ușile holului. Să dea drumul stropitorilor și să închidă toate ușile. Să se uite înăuntru și să-i lase s-o *vadă* că se uită înăuntru, că privește și râde în vreme ce dușul le nenorocește rochiile și coafurile și le ia lustrul de pe pantofi. Nu regreta decât că nu putea fi sânge.

Holul era gol. Poposi la jumătatea scării și *FLEXEAZĂ*, ușile se trântiră toate sub forța concentrată pe care o dirija spre ele, zăvoarele pneumatice sărind din locul lor. Îi auzi pe unii țipând, și era ca o muzică, dulce muzică de suflet.

Preț de-o clipă nimic nu se schimbă și-i putu simți cum împingeau în uși, vrând să le deschidă. Apăsarea era neglijabilă. Căzuseră în capcană

(*în capcană*)

iar cuvântul reverberă intoxicându-i mintea. Erau la discreția ei, în puterea ei. *Putere!* Ce cuvânt grozav!

Urcă distanța rămasă până sus și privi înăuntru, iar George Dawson era strivit de geam, zbatându-se, împingând, cu chipul schimonosit de efort. În spatele lui mai erau și alții, și cu toții arătau ca peștii într-un acvariu.

Ridică privirea și, da, iată țevile de stingere, cu micile lor duze ca niște margarete metalice. Conductele treceau prin găuri mici, în peretele verde de zgură. Erau

foarte multe înăuntru, își aducea aminte. Legea contra incendiilor, sau cam așa ceva.

Legea contra incendiilor. Într-o străfulgerare mintea ei revăzu

(cordoane negre groase ca șerpilor)

cablurile electrice răspândite pe toată întinderea scenei. Erau în afara vederii publicului, ascunse după luminile rampei, dar trebuise să pășească atentă peste ele, ca să ajungă la tron. Tommy o ținuse de braț.

(foc și apă)

Pipăi în sus cu puterea mintii, simți țevile, le urmări. Reci, pline de apă. Gust de fier îi năpădi gura, metal rece, umed, gustul apei băute de la gura unui furtun de grădină.

Flexează.

O clipă, nu se întâmplă nimic. Apoi începură să se retragă de la uși, privind în jur. Carrie înaintă până la micul dreptunghi de geam al ușii din mijloc și se uită înăuntru.

În sala de gimnastică ploua.

Carrie începu să zâmbească.

Nu le deschisese pe toate, câteva doar. Descoperi însă că, îndreptându-și ochii spre rețeaua extinctoare, îi putea trasa cursul mult mai ușor în minte. Porni să dea drumul altor duze, și altora. Și tot nu-i era de-ajuns. Încă nu plângeau, așa că nu era de-ajuns.

(fă-le rău fă-le rău fă-le rău)

Sus pe scenă, lângă Tommy, stătea un băiat, gesticulând înnebunit și strigând ceva. În timp ce-l privea, coborî și fugi spre echipamentul formației rock. Apucă stativul unui microfon și fu ținut pe loc. Carrie

privi, uimită, cum trupul îi era cuprins de dansul aproape nemișcat al curentului electric. Picioarele îi plescăiau în apă, părul se ridicase ca țepii unui arici, iar gura i se căscase ca a unui pește. Arăta caraghios. Izbucni în râs.

(pentru numele lui Dumnezeu ia să fie toți caraghioși)

Și, într-un impuls brusc, orbesc, azvârli înainte toată puterea pe care era-n stare s-o simtă.

Unele lămpi se stinseră scuipând nori de fum. Urmă un fulger năprasnic undeva, un cablu electric neizolat căzând într-o băltoacă. Percepu în minte bufnituri înfundate, când siguranțele fuzibile încercară zadarnic să-și îndeplinească rolul. Băiatul care ținuse suportul microfonului căzu peste una din boxe iscând o erupție de scânteii, iar în clipa următoare pavoazările de crep din fața scenei ardeau.

Chiar sub tronuri, un cablu electric de 220 volți sfârâia pe jos iar lângă el Rhonda Simard executa un dans nebunesc de marionetă, în ținuta ei de ceremonie din tul verde. Fusta bogată fu cuprinsă deodată de flăcări și Rhonda se prăbuși în față, continuând să zvâcnească.

Poate în acel moment să fi întrecut Carrie limita. Se rezemă de uși. Inima îi bătea sălbatic, și totuși trupul îi era rece ca un bloc de gheață. Avea chipul livid, dar pe fiecare obraz îi ardeau pete roșii de febră. Capul îi zvâcnea adânc și surd, și orice umbră de gând conștient se pierduse.

Se îndepărtă de uși cu umblet de om beat, continuând să le țină închise, fără gândire sau

premeditare. Înăuntru, flăcările se înteteau și-și dădu seama ca prin ceață că probabil decorul luase foc.

Căzu moale pe treapta de sus și-și rezemă capul de genunchi, încercând să-și încetinească respirația. Iarăși dădeau să iasă afară pe uși, dar ea le ținea închise cu ușurință – acest simplu fapt nu-i cerea niciun efort. Un oarecare simț obscur îi dădu de veste că vreo câțiva ieșeau pe ușile de incendiu, dar îi lăsă. Avea să pună mâna pe ei mai târziu. O să pună mâna pe toți. Până la ultimul.

Coborî încet scara și ieși pe ușa din față, încă ținând închise ușile sălii de sport. Nu era greu. Tot ce-aveai de făcut era să le vezi cu ochiul minții.

Sirena orașului începu deodată să sune, făcând-o să tipe și să-și acopere fața cu mâinile

(sirena nu-i decât sirena de incendiu)

un moment. Ochiul minții pierdu din vedere ușile sălii de gimnastică, și câțiva aproape reușiră să iasă. Nu, nu. Nu-i frumos. Le trânti iar, prinzând degetele cuiva – simțea că ar fi Dale Norbert – în tocul ușii și retezându-l pe unul dintre ele.

Porni din nou clătinându-se pe gazon, sperietoare de ciori cu ochii bulbucăți, spre Strada Principală. La dreapta ei era centrul orașului – magazinul universal, Kelly Fruit, salonul cosmetic și frizeria, stațiile de benzină, secția de politie, pompierii...

(au să stingă focul)

Ba n-au să-l stingă. Începu să chicotească, scoțând sunete demente: triumfale, pierdute, victorioase, înfricoșate. Ajunse la primul hidrant și încercă să răsucească uriașul capac lateral vopsit, cu filet.

(Ăhău)

Era greu. Era foarte greu. Metal înșurubat strâns ca s-o descurajeze. Nu conta.

Învârti mai tare și-l simți cedând. Apoi, pe partea cealaltă. Apoi, în vârf. După care le roti pe toate trei odată, dându-se înapoi, și se deșurubară ca fulgerul. Apa explodă lateral și în sus, unul dintre capace zburând la cinci pași în fața ei cu o viteză sinucigașă. Lovi strada, ricoșă sus în văzduh și dispăru. Apa țâșnea sub presiune spumoasă, într-un model cruciform.

Zâmbind, împleticindu-se, cu inima bubuindu-i într-un ritm de două sute de bătăi pe minut, pocni în jos spre Grass Plaza. Nici măcar nu-și dădea seama că-și ștergea pe rochie mâinile însângerate, ca Lady Macbeth, sau că plângea chiar în timp ce râdea, ori că o parte ascunsă a minții îi jelea nimicirea finală, absolută.

Pentru că avea să-i ia cu ea, și urma să aibă loc un mare pârjol, până ce ținutul va fi plin de duhoarea lui.

Deschise hidrantul de la Grass Plaza, apoi o luă spre stația Amoco a lui Teddy. Întâmplător, era prima stație de benzină care-i ieșea în drum, dar nu și ultima.

Din mărturia sub prestare de jurământ a Șerifului Otis Doyle, depusă înaintea Comitetului de Stat pentru Investigații din Maine (din *Raportul Comisiei White*), pag. 29-31:

ÎNTREBARE: – Domnule Șerif, unde vă aflați în noaptea de douăzeci și șapte mai?

RĂSPUNS: – Mă găseam pe drumul 179, cunoscut și ca Old Bentown Road, anchetând un accident rutier. Aceasta se întâmpla practic în afara zonei suburbane a

Chamberlainului, în Durham, dar îl ajutam pe Mei Crager, șeful poliției din Durham.

Î: – Când ați fost pentru prima oară informat că izbucniseră tulburări la Ewen High School?

R: – Am primit un mesaj radio de la Sergentul Jacob Plessy, la orele 10.21.

Î: – Ce conținut avea mesajul radio?

R: – Sergentul Plessy spunea că au loc incidente la școală, dar nu știa dacă e ceva serios sau nu. Se auzeau multe strigăte, spunea el, și cineva trăsese câteva alarme de incendiu. A spus că se duce acolo să încerce să afle natura tulburărilor.

Î: – A spus că școala luase foc?

R: – Nu, domnule.

Î: – I-ați cerut să vă raporteze în continuare?

R: – Da!

Î: – Sergentul Plessy a mai raportat?

R: – Nu. A murit în explozia care a urmat, cea a stației de benzină Amoco a lui Teddy din colțul străzilor Principală și Summer.

Î: – Când ați avut următoarea comunicare radio cu privire la Chamberlain?'

R: – La 10.42. În acel moment reveneam spre Chamberlain cu un suspect pe bancheta din spate a mașinii – un șofer beat. Așa cum am spus, cazul figura de fapt în jurisdicția lui Mel Crager, dar orașul Durham nu are închisoare. Când am ajuns cu el la Chamberlain, nici noi nu mai prea aveam.

Î: – Ce mesaj v-a parvenit la orele 10.42?

R: – Am primit un apel de la Poliția Statului, retransmis de către Departamentul Pompierilor din

Motton. Dispeceratul de la Poliția Statului spunea că are loc un incendiu și, se pare, dezordine la Ewen High School, și probabil o explozie. Nimeni nu era sigur de nimic în momentul acela. Nu uitați, totul s-a întâmplat într-un interval de patruzeci de minute.

Î: – Înțelegem acest lucru, Domnule Șerif. Ce s-a întâmplat pe urmă?

R: – Am revenit în Chamberlain cu sirena și girofarul în funcțiune. Încercam să dau de Jake Plessy și nu reușeam. Atunci a apărut Tommy Quillan și a început să bălăjească fără șir cum că tot orașu-i în flăcări și nu e pic de apă.

Î: – Știți ce oră era?

R: – Da, domnule. Începusem de-acum să rețin orele. Era 10.58.

Î: – Quillan susține că stația Amoco a sărit în aer la 11.00.

R: – Aș propune o medie, domnule. Să zicem 10.59.

Î: – La ce oră ați ajuns în Chamberlain?

R: – Lai 1.10 p.m.

Î: – Care v-a fost prima impresie la sosire, Domnule Șerif Doyle?

R: – Eram năuc. Nu-mi venea să cred ce vedeam.

Î: – Ce anume, exact, *vedeați*?

R: – Toată jumătatea superioară a cartierului administrativ al orașului ardea. Stația Amoco nu mai exista. Din Woolworth's nu mai rămăsese decât un rug în flăcări. Focul se extinsese pe trei frontoane de lemn învecinate – Barul și Grătarul lui Duffy, Compania de Fructe Kelly și salonul de biliard. Căldura era feroce. Zburau scântei pe acoperișul Agenției de Proprietăți

Imobiliare Maitland și pe al Magazinului Auto Western al lui Doug Brann. Soseau mașini de pompieri, dar mare lucru nu puteau rezolva. Toți hidranții de incendiu de pe acea parte a străzii erau desfăcuți. Singurele mașini care făceau cât de cât treabă erau pompele departamentului pompierilor voluntari din Westover, și cam tot ce puteau era să ude acoperișurile clădirilor înconjurătoare. Și, bineînțeles, liceul. Pur și simplu... nu mai era. Sigur că-i relativ izolat – n-are în apropiere nimic care să poată lua foc – dar, Domne, toți copiii ăia înăuntru... toți copiii ăia...

Î: – Ați întâlnit-o pe Susan Snell la intrarea în oraș?

R: – Da, domnule. Mi-a făcut semn să opresc.

Î: – La ce oră se întâmpla asta?

R: – Exact când am intrat în oraș... 11.12, nu mai târziu.

Î: – Ce-a spus?

R: – Era distrusă. Avusese un accident de mașină minor – derapase – și abia reușea să lege vorbele. M-a întrebat dacă Tommy murise. Eu am întrebat-o cine-i Tommy, dar nu mi-a răspuns. M-a întrebat dacă încă n-am prins-o pe Carrie.

Î: – Comisia manifestă un interes extrem față de această parte a mărturiei dumneavoastră, Domnule Șerif Doyle.

R: – Da, domnule, știu asta.

Î: – Cum ați răspuns la întrebarea ei?

R: – Păi, nu e decât o singură Carrie în oraș din câte știu eu, și asta-i fiica Margarettei White. Am întrebat-o dacă avea Carrie ceva de-a face cu incendiile. Miss Snell mi-a spus că da, Carrie o făcuse. Acestea au fost

cuvintele ei. „Carrie a făcut-o. Carrie a făcut-o.” De două ori a spus.

Î: – A mai spus și altceva?

R: – Da, domnule. A spus: „Au lovit-o pe Carrie pentru ultima oară.”

Î: – Domnule Șerif, sunteți sigur că n-a spus „Am lovit-o pe Carrie pentru ultima oară?”

R: – Sunt absolut sigur.

Î: – Sunteți convins? Sută la sută?

R: – Domnule, ne ardea orașu-n cap. Am...

Î: – Băuse?

R: – Mă scuzați?

Î: – Băuse? Ați spus că fusese implicată într-o ciocnire de mașină.

R: – Cred că am spus, un accident minor de derapaj.

Î: – Și nu puteți fi sigur că n-a spus „am” în loc de „au”?

R: – Cred că e posibil s-o fi spus, dar...

Î: – Ce a făcut în continuare Miss Snell?

R: – A izbucnit în lacrimi. Eu i-am dat o palmă.

Î: – De ce ați făcut asta?

R: – Părea isterizată.

Î: – Până la urmă s-a liniștit?

R: – Da, domnule. S-a liniștit și a reușit să se controleze destul de bine, dacă ne gândim că prietenul ei era probabil mort.

Î: – Ați interogat-o?

R: – Pai, nu în felul în care ai interoga un delincvent, dacă la asta vă referiți. Am întrebat-o dacă știe ceva în legătură cu cele întâmplate. Ea a repetat ceea ce spusese deja, dar într-un fel mai calm. Am întrebat-o

unde era când au început incidentele, și mi-a spus că fusese acasă.

Î: – Ați interogat-o și mai departe?

R: – Nu, domnule.

Î: – V-a mai spus și altceva?

R: – Da, domnule. Mi-a cerut – m-a implorat – s-o găsesc pe Carrie White.

Î: – Și care a fost reacția dumneavoastră?

R: – I-am spus să se ducă acasă.

Î: – Vă mulțumim, Domnule Șerif Doyle.

Vic Mooney ieși pe furiș din umbra oficiului-parcare al Trustului Bancherilor, cu un rânjet pe chip. Era un rânjet uriaș și îngrozitor, un rânjet de pisică Cheshire, plutind visător prin întunericul străpuns de flăcări, ca urma unei amintiri de nebunie. Părul, lins cu grijă pentru îndatoririle lui de comper, era zbârlit acum ca țepii unui arici. Broboane mici de sânge îi străbăteau fruntea, ca urmare a unei căzături nemaiținute minte, în fuga sa nebunească de la Balul de Primăvară. Un ochi îi era învinețit și umflat, închis. Se ciocni de mașina de patrulare a Șerifului Doyle, zbură înapoi ca o bilă de biliard, și se hlizi la șoferul beat ce moțăia în spate. Apoi se întoarse către Doyle, care tocmai terminase cu Sue Snell. Focul arunca peste tot umbre unduitoare, coborând lumea în tonurile brune ale sângelui uscat.

În timp ce Doyle se răsucea, Vic Mooney îl cuprinse cu brațele. Îl cuprinse pe Doyle așa cum și-ar cuprinde un vier îndrăgostit cucoana într-o îmbrățișare de dans. Îl cuprinse pe Doyle cu amândouă brațele și îl strânse,

În tot acest timp holbându-se în sus spre fața lui Doyle cu rânjetul lui larg și smintit.

— Vic... Începu Doyle.

— A scos toate prizele, spuse încetișor Vic, rânjind. A scos toate prizele și a dat drumul la apă și bâz, bâz, bâz.

— Vic...

— Nu-i putem lăsa. O nu. Nu Nu Nu. Nu putem. Carrie a scos toate prizele. Rhonda Simard a ars de vie. *Oh lllllllllisuuuuuuuuuuseeeeeeeeeee...*

Doyle îl pălmui de două ori, palma sa bătătorită pocnind sec pe obrajii băiatului. Zbieretul se stinse cu o bruschete șocantă, dar rânjetul rămase, ca un ecou al răului. Era pierdut și cumplit.

— Ce s-a-ntâmpat? Întrebă Doyle cu glas răgușit. Ce s-a-ntâmpat la școală?

— Carrie, murmură Vic. Carrie s-a-ntâmpat la școală. Ea...

Lăsă fraza neterminată și rânji spre pământ.

Doyle îl zgâlțâi de trei ori, zdravăn. Dinții lui Vic clănțăniră, izbindu-se ca niște castaniete.

— Ce-i cu Carrie?

— Regina Balului, șopti Vic. Au vărsat sânge peste ea și Tommy.

— Ce...

Era ora 11.15. Stația Citgo a lui Tony, de pe Summer Street, explodează deodată cu un muget enorm, ca o tuse. Strada se luminează ca ziua, de se prăvăliră amândoi în coasta mașinii de poliție, apărându-și ochii. Un nor de foc, uriaș și uleios, se înălță peste ulmii din Courthouse Park, luminând în stacojiu eleșteul cu rațe și terenul de

baseball Little League. În toiul vacarmului trosnitor, flămând, ce urmă, Doyle auzi bucăți de lemn, sticlă și zgură de la stația de benzină care cădea răpăind înapoi pe pământ. O a doua explozie urmă, făcându-i să tresară iarăși. Și tot nu putea să-i intre-n cap

(orașul meu toate astea se-ntâmplă-n orașul meu)

că toate astea se-ntâmplau în Chamberlain, în *Chamberlain*, pentru numele lui Dumnezeu, acolo unde el bea ceai de la gheață pe veranda însorită a mamei lui și arbitra PAL baschet și trăgea un ultim raid pe Drumul 6 pe lângă „The Cavalier” înainte de a se-ntoarce la 2.30 în fiecare dimineață. Orașul lui ardea.

Tom Quillan ieși din secția de politie și veni în fugă pe trotuar până la mașina lui Doyle. Părul îi stătea care-n-cotro, purta o salopetă verde de lucru și o cămașă de piele iar mocasinii îi încălțase pe dos, dar Doyle avu impresia că niciodată-n viața lui nu se bucurase mai mult la vederea cuiva. Tom Quillan reprezenta Chamberlain-ul mai bine ca orice, și iată-l aici – intact.

— Doamne Sfinte, găfâi el. Ai văzut *aia*?

— Ce se-ntâmpl-aici? întrebă scurt Doyle.

— Am avut eu grijă de radio, spuse Quillan. De la Motton și Westover vroiau să știe dacă-i cazu' să trimită ambulanțe și le-am zis că la dracu sigur că da, trimiteți tot. Și dricuri. N-am făcut bine?

— Ba da, zise Doyle trecându-și mâinile prin păr. Nu l-ai văzut pe Harry Block?

Block era Consilierul municipal cu Serviciile publice, și printre acestea se număra și apa.

— Nt. Da' Șefu' Deighan zice că au apă în vechiu' Rennett Block în partea ailaltă a orașului. Acum întind furtunurile. Am înșfăcat niște puști, și acum au pus de-un spital în secția de politie. Îs băieți buni, da' or să-ți facă sânge pe jos, Otis.

Otis Doyle' simți irealitatea inundându-l. Sigur, conversația asta nu se putea întâmpla în Chamberlain. *Nu se putea.*

— Foarte bine, Tommy. Bine-ai făcut. Te duci înapoi acolo și începi să suni la toți doctorii din cartea de telefon. Eu merg până la Summer Street.

— Okay, Otis. Dacă o vezi pe boarfa aia țicnită, ai grijă.

— Pe cine?

Doyle nu era omul care să se răstească, dar acum o făcu.

Tom Quillan bătu în retragere:

— Carrie. Carrie White.

— Cine? De unde știi?

Quillan clipi încet.

— Habar n-am. Așa, pur și simplu... mi-a venit în minte.

Din comunicatul AP naționale, 11.46 p.m.:

CHAMBERLAIN, MAINE (AP)

O CATASTROFĂ DE PROPORȚII MAJORE A LOVIT ORAȘUL CHAMBERLAIN, MÂINE, ÎN ACEASTĂ NOAPTE. UN INCENDIU, PRESUPUS A SE FI DECLANȘAT LA LICEUL EWEN (CIT. *U-WIN*) ÎN TIMPUL UNEI SERATE DANSANTE ȘCOLARE, S-A EXTINS ÎN CENTRUL ORAȘULUI, REZULTÂND ÎN

MULTIPLE EXPLOZII CARE AU DISTRUS O MARE PARTE DIN ZONA CENTRALĂ. UN CARTIER REZIDENȚIAL AFLAT ÎN VESTUL ZONEI CENTRALE SE RAPORTEAZĂ DE ASEMENEA CA FIIND ÎN FLĂCĂRI. TOTUȘI, ÎN PREZENT CEA MAI MARE ÎNGRIJORARE O SUSCITĂ LICEUL, UNDE SE SĂRBĂTOREA ABSOLVIREA. SE BĂNUIEȘTE CĂ MULȚI DINTRE PARTICIPANȚII LA BAL AU RĂMAS BLOCAȚI ÎNĂUNTRU. UN REPREZENTANT AL POMPIERILOR DIN WESTOVER CONVOCAT LA FAȚA LOCULUI A DECLARAT CĂ TOTALUL CUNOSCUȚ AL VICTIMELOR ÎNREGISTREAZĂ ȘAIZECI ȘI ȘAPTE DE MORȚI, ÎN MAJORITATE ELEVII DE LICEU. ÎNTREBAT LA CÂT S-AR MAI PUTEA RIDICA ACEASTĂ CIFRĂ, A RĂSPUNS: „NU ȘTIM. NE ESTE TEAMĂ SĂ PRONOSTICĂM. ASTA O SĂ FIE MAI RĂU DECÂT CRÂNGUL DE COCOTIERI.” LA ORA ULTIMULUI RAPORT, TREI INCENDII PUSTIAU ORAȘUL SCĂPATE DE SUB CONTROL. SUPOZIȚIILE CU PRIVIRE LA POSIBILA INCENDIERE DELIBERATĂ ÎNCĂ NU SE CONFIRMĂ. TERMINAT.

11.46 P.M 27 MAI 8943F AP

Nu a mai sosit niciun comunicat AP din Chamberlain. La orele 12.06 a.m., s-a fisurat o conductă principală de benzină pe Jackson Avenue. La 12.17, un asistent de ambulanță din Motton a aruncat un muc de țigară în timp ce mașina salvării gonea spre Summer Street.

Explozia a distrus aproape jumătate din cvartal într-o secundă, inclusiv redacția publicației locale „Trâmbiță”. În jurul orelor 12.18 a.m., orașul Chamberlain avea

tăiate orice legături cu restul țării, care se bucura de somnul binemeritat al nopții.

La orele 12.10, când încă mai erau șapte minute până la explozia magistralei de benzină, centrala telefonică fu lovită de o explozie mai blândă: blocarea completă a tuturor liniilor telefonice aflate încă în funcțiune. Cele trei fete istovite care făceau de serviciu rămaseră la posturi, fiind însă complet incapabile să rezolve situația. Lucrau cu chipurile înlemnite de groază încercând să localizeze apelurile nelocalizabile.

Și astfel, orașul Chamberlain ieși în stradă.

Se iviră ca o invazie din cimitirul ce se găsea în unghiul ascuțit format de către intersecția Drumului Bellsqueeze cu Șoseaua 6; sosiră în cămăși de noapte albe și în capote, ca niște lințolii unduitoare. Veniră în pijamale și bigudiuri (doamna Dawson, mama tânărului decedat între timp care fusese un băiat foarte nostim, apăru împachetată în nămol ca pentru a participa la reprezentația unei trupe ambulante de negri); ieșiră să vadă ce se întâmpla cu orașul lor, să vadă dacă într-adevăr zăcea în flăcări și sânge. Iar mulți dintre ei veniră chiar în întâmpinarea propriei lor morți.

Strada Carlin era înțesată de lume, o maree tumultuoasă de oameni, înaintând spre centru prin lumina spectrală a cerului stacojiu, când Carrie ieși din Biserica Congregațională de pe Carlin, unde fusese să se roage.

Intrase cu numai cinci minute în urmă, după ce deschisese magistrala de benzină (fusese ușor; de îndată ce și-o imaginase întinsă acolo jos sub stradă, fusese foarte ușor), dar părea că trecuseră ore întregi.

Se rugase îndelung și adânc, uneori cu voce tare, alteori în tăcere. Inima îi zvâcnea din greu. Venele de pe față și gât i se umflaseră. Minteă îi era umplută de imensa cunoștință a PUTERILOR, precum și a unui HĂU. Se rugă înaintea altarului, îngenunchind în rochia ei udă, ruptă și însângerată, cu picioarele desculțe și murdare sângerând din cauza unei sticle sparte pe care călcase. Răsuflarea îi intra și-i ieșea din gâtlee cu sughițuri, iar biserica era plină de gemete, balansuri și dislocări, de pe urma energiei metapsihice care țâșnea din ea. Stranele se răsturnau, evangheliile zburau, iar un potir de împărtășanie din argint navigă tăcut prin întunecimea boltită a naosului pentru a se izbi de peretele din capăt. Se ruga și nu primea niciun răspuns. Acolo nu era nimeni – sau, dacă era, acel Cineva/Ceva se ascundea dinaintea ei. Dumnezeu își întorsese fața de la ea, și de ce nu? Oroarea asta era în egală măsură opera Lui ca și a ei. Și astfel părăsi biserica, o părăsi ca să se ducă acasă, s-o găsească pe Momma și să desăvârșească distrugerea.

Zăbovi pe treapta de jos, privind la turmele de oameni ce se revărsau spre centrul orașului. Animale. Fie, dar, să-i ardă focul. Fie ca străzile să se umple de mirosul jertfei lor. Fie ca acest loc să poarte numele de *racca, ichabod*, pelin.

Flexează.

Iar transformatorii electrici din vârful stâlpilor înfloriră într-o lumină purpuriu-sidefie, scuipând scânteile roată ca niște focuri de artificii. Firele de înaltă tensiune căzură pe străzi în încolăceli necruțătoare iar unii oameni o luară la fugă, și asta nu

fu bine deloc, căci toată strada era așternută cu fire, și duhoarea, pârjolul începu. Oamenii se porniră să urle și să dea-napoi. Unii atinseră cablurile și se lansară în dansuri electrice convulsive. Alții se prăbușiseră deja în stradă, cu halatele și pijamalele pârлите.

Carrie se răsuci pe călcâie și privi fix biserica pe care tocmai o părăsise. Ușa cea grea se trânti deodată, ca lovită de-un vânt în rafale.

Carrie porni spre casă.

Din mărturia sub prestare de jurământ a doamnei Cora Simard, depusă înaintea Comitetului de Stat pentru Investigații (din *Raportul Comisiei White*), pag. 217-18:

ÎNTREBARE: – Doamnă Simard, Comitetul înțelege că v-ați pierdut fiica în Noaptea Balului, și suntem din tot sufletul alături de dumneavoastră. Vom face astfel ca această întrevvedere să fie cât mai scurtă cu putință.

RĂSPUNS: – Vă mulțumesc. Doresc să ajut dacă pot, firește.

Î: – Vă aflați pe Carlin Street la aproximativ orele 12.12, când Carietta White a ieșit din Prima Biserică Congregațională de pe strada respectivă?

R: – Da.

Î: – De ce vă găseați acolo?

R: – Soțul meu trebuie să plece la Boston pe durata weekend-ului în interes de afaceri, iar Rhonda se dusesese la Balul de Primăvară. Eu eram singură acasă, uitându-mă la televizor și așteptând-o. Urmăream filmul de vineri seară, când sirena orașului a început să sune, dar nu am făcut nicio legătură între asta și serbare. Pe urmă, însă, explozia... N-am știut ce să fac.

Am încercat la poliție, dar după primele trei cifre telefonul a început să sune ocupat. Am... Am... Arunci...

Î: – Nu vă grăbiți, Doamnă Simard. Aveți tot timpul.

R: – Începeam să mă agit. A urmat o a doua explozie – stația Amoco a lui Teddy, acum știi – și m-am hotărât să merg în centru să văd ce se întâmplă. Pe cer era o pălălaie, o pălălaie groaznică, în momentul acela a bătut la ușă Doamna Shyres.

Î: – Doamna Georgette Shyres?

R: – Da, locuiesc după colț. Willow 217. Asta-i imediat lângă Carlin Street. Bătea în ușă și striga: „Cora, ești acolo? Ești acolo?” M-am dus la ușă. Era în halat de baie și papuci. Părea să aibă picioarele reci. A spus că dăduseră telefon la Westover să vadă dacă aia știi ceva și le spusese că școala a luat foc. Eu am spus: „O Doamne Sfinte, Rhonda-i la bal.”

Î: – Și atunci v-ați hotărât să mergeți în oraș cu doamna Shyres?

R: – Nu ne-am hotărât nimic. Ne-am dus pur și simplu. Eu mi-am pus o pereche de papuci – pe-ai Rhondei, cred. Aveau în vârf niște pomponi mici și albi. Ar fi trebuit să-mi iau papucii mei, dar nici nu știam ce fac. Cred că nici acum nu știu. De ce vreți să știți despre pantofii mei?

Îl: – Povestiri cum considerați dumneavoastră. Doamnă Simard.

R: – M-mulțumesc. I-am dat Doamnei Shyres o jachetă veche care era la-ndemână și ne-am dus.

Î: – Pe Carlin Street circulau mulți oameni?

R: – Nu știu. Eram prea tulburată. Poate vreo treizeci. Poate mai mulți.

Î: – Și ce s-a întâmplat mai departe?

R: – Georgette și cu mine mergeam spre Strada Principală, ținându-ne de mână ca două fete care trec pe o pajiște după căderea întunericului. Georgettei îi clănțăneau dinții. Asta o țin minte. Am vrut s-o rog să nu mai clănțăne din dinți, dar m-am gândit că n-ar fi politicos. La o stradă după Biserica Congo, am văzut ușa deschisă și mi-am spus: Cineva a intrat să-i ceară lui Dumnezeu ajutorul. Dar o secundă mai târziu am știut că nu era adevărat.

Î: – De unde ați știut? Ar fi fost logic să presupuneți doar ceea ce bănuiserăți prima oară, nu-i așa?

R: – Am știut pur și simplu.

Î: – Ați recunoscut-o pe persoana care a ieșit din biserică?

R: – Da. Era Carrie White.

Î: – O mai văzuserăți pe Carrie White și înainte?

R: – Nu. Nu făcea parte dintre prietenele fiicei mele.

Î: – Văzuserăți vreodată vreo fotografie a Carriei White?

R: – Nu.

I: – Și, în orice caz, era întuneric, iar dumneavoastră vă aflați la un cvartal și jumătate distantă de biserică.

R: – Da, domnule.

Î: – Doamnă Simard, de unde ați știut că era Carrie White?

R: – Am știut, și-atât.

Î: – Acest *știut*, Doamnă Simard: a fost ca o lumină aprinzându-vi-se în cap?

R: – Nu, domnule.

Î: – Atunci, *cum* era?

R: – Nu vă pot spune. Pe urmă s-a șters ca un vis pe care-l uiți. La o oră ce te-ai trezit, mai ții minte doar că ai avut un vis. Eu însă știam.

Î: – Această *cunoaștere* a fost însoțită de vreun sentiment emoțional?

R: – Da. Groază.

Î: – Și ce ați făcut atunci?

R: – M-am întors spre Georgette și-am spus: „Uite-o.” Georgette a zis: „Da, ea e.” A mai început să spună ceva, și atunci toată strada s-a luminat într-o aură strălucitoare și s-au auzit trosnete, și pe urmă firele electrice au început să cadă în stradă, unele din ele scuipând scânteii. Unul a lovit un bărbat în fața noastră care a iz-izbucnit în flăcări. Altul a luat-o la fugă, a călcat pe unul, și atunci trupul lui pur și simplu... s-a arcuit înapoi, ca și cum spinarea i s-ar fi prefăcut în elastic. Și pe urmă a căzut și *el*. Alții zbierau și fugeau, fugeau doar, orbește, și cădeau tot mai multe cabluri. Viermuiau peste tot ca șerpilor. Iar ea se bucura. Se *bucura!* Puteam s-o *simt* că se bucură. Știam că nu trebuie să-mi pierd capul. Oamenii care fugeau se curentau. Georgette a spus: „Iute, Cora! O Doamne, nu vreau să ard de vie!” Eu am spus: „Termină. Trebuie să ne folosim capul, Georgette, sau niciodată n-o să ni-l mai folosim.” Vreo prostie în genul ăsta. Dar ea nu vroia să m-asculte. Mi-a dat drumul de mână și a luat-o la fugă spre trotuar. Am răcnit la ea să stea locului – unul din cablurile alea grele se ruptese drept în fața noastră – dar n-a vrut să m-asculte. Și a... a... oh, i-am

simțit mirosul când a luat foc. Fumul părea să-i țâșnească pur și simplu din haine și mi-am spus: deci așa e când cineva se electrocutează. Mirosul era dulce, ca al cârnii de porc. Ați simțit vreodată cineva dintre dumneavoastră așa ceva? Câteodată-l mai simt și acum, în somn. Am stat nemișcată ca o moartă, privind-o pe Georgette Shyres cum se înneagra. A urmat o explozie mare în West End – magistrala de benzină, cred – dar nici măcar n-am luat-o-n seamă. M-am uitat în jur și eram singură. Toți ceilalți fie fugiseră, fie ardeau. Am văzut poate șase cadavre. Arătau ca niște mormane de zdrențe vechi. Unul din cabluri căzuse peste veranda unei case din stânga, și luase foc. Puteam să aud țiglele vechi de șită pocnind ca floricelele de porumb. Aveam impresia că stau de multă vreme acolo, spunându-mi mereu să nu-mi pierd capul. Parcă trecuseră ore-ntregi. Am început să mă tem că voi leșina și-am să cad pe vreunul din cabluri, sau c-o să intru-n panică și-o voi lua la fugă. La fel ca... ca Georgette. Așa că am pornit la pas. Câte-un pas, câte-un pas. Strada s-a luminat și mai mult, din cauza casei în flăcări. Am pășit peste două fire dezizolate și am ocolit un trup din care nu mai rămăsese decât o băltoacă. Tre-Tre-Trebuia să mă uit ca să văd pe unde calc. Pe mâna cadavrului era o verighetă, dar se înnegrise toată. Se *înnegrise* toată. Iisuse, mă gândeam. O, Doamne Sfinte. Am călcat peste un alt cablu și pe urmă mi-au ieșit în față trei, așa deodată. M-am oprit pe loc uitându-mă la ele. Mă gândeam că dacă trec peste astea o să fiu în siguranță dar... nu îndrăzneam. Știți la ce mă tot gândeam? La jocul ăla pe

care-l jucam în copilărie. Pasul Uriaşului. O voce îmi spunea în minte, Cora, fă un pas uriaş peste firele dezizolate din stradă. Şi eu mă întrebam *Oare pot? Oare pot?* Dintr-unul din ele încă mai ţâşneau ceva scânteii, dar celelalte două păreau moarte. Da' nu poţi şti niciodată. Şi a treia şină părea moartă. Aşa că am stat acolo, aşteptând să vină cineva şi nu venea nimeni. Casa ardea încă iar flăcările se răspândiseră până pe gazonul cu iarbă şi copaci şi la gardul viu de dincolo de ea. Dar nu venea nicio maşină de pompieri. Sigur că nu veneau. Toată partea de vest a oraşului ardea la ora aia. Şi aşa-mi mai venea să *leşin*. Şi în cele din urmă am ştiut că sau făceam pasul uriaşului, sau leşinam, aşa că l-am făcut, un pas uriaş, pe cât de mare puteam, şi călcâiul papucului mi-a ajuns la niciun deget de ultimul fir. Atunci am tras piciorul şi am ocolit capătul încă unui fir şi pe urmă am luat-o la fugă. Şi asta-i tot ce-mi amintesc. Când s-au ivit zorile, zăceam pe-o pătură în secţia de politie alături de-o mulţime de alţi oameni. Unii din ei – câţiva – erau copii în costume de bal şi am început să-i întreb dacă n-o văzuseră pe Rhonda. Şi au spus... au s-s-pus...

(o scurtă întrerupere)

Î: – Sunteţi absolut sigură că toate acestea le-a făcut Carrie White?

R: – Da.

Î: – Vă mulţumim, doamnă Simard.

R: – Aş vrea să pun o întrebare, dacă se poate.

Î: – Desigur.

R: – Ce se întâmplă dacă mai sunt şi alţii ca ea? Ce-o să se întâmple cu lumea?

Din *Umbra a explodat* (pag. 151):

În jurul orelor 12.45 ale nopții de 27 spre 28 mai, situația din Chamberlain era critică. Școala arsese singură pe o porțiune de teren relativ izolată, dar întreaga zonă centrală a orașului era în flăcări. Se consumase aproape toată apa din rezerva urbană, dar se mai găsea destulă (la joasă presiune) în conductele din strada Deighan pentru a fi salvate clădirile administrative aflate dincolo de intersecția străzilor Principală și Oak.

Explozia stației Citgo a lui Tony, în tronsonul superior al străzii Summer, se soldase cu un incendiu feroce care n-avea să fie adus sub control până aproape de ora zece dimineața. Pe Summer Street se găsea apă; pur și simplu nu existau destui pompieri sau echipamente de incendiu pentru a o folosi. În acele momente echipamentul era pe drum, de la Lewiston, Auburn, Lisbon și Brunswick, dar nu a sosit nimic înainte de ora unu.

Pe Carlin Street, un incendiu de origine electrică, provocat de cablurile stradale căzute, începuse și avea să devasteze întreaga latură de nord a străzii, inclusiv bungaloul unde Margaret White își adusese fiica pe lume.

În Cartierul de Vest al orașului, imediat sub înălțimea cunoscută în mod curent ca Brickyard Hill, avusese loc catastrofa cea mai gravă: explozia unei magistrale de benzină și focul rezultat din ea, care a bătuit nestăpânit în cea mai mare parte a zilei următoare.

Iar dacă privim punctele însemnate cu explozii de pe harta municipiului (vezi pagina alăturată), putem reconstitui ruta lui Carrie – o cărare sinuoasă, rătăcitoare, a distrugerilor, prin oraș, dar cu o destinație aproape sigură: acasă...

Ceva se răsturnă în living room, iar Margaret White își îndreaptă spinarea, înclinând capul într-o parte. Cuțitul de măcelărie lucea mat în lumina flăcărilor. Curentul electric se întrerupsese de câțva timp, și singura lumină din casă provenea de la focurile care ardeau mai în sus pe stradă.

Un tablou căzu de pe perete cu o bufnitură. După o clipă, ceasul cu cuc Black Forest se prăbuși la rândul său. Pasărea mecanică scoase un mic ciripit strangulat și rămase nemișcată.

Din oraș, sirenele se tânguiau la nesfârșit, dar femeia putu totuși să audă pașii când cotiră pe alee.

Ușa se dădu de perete. Păși în antreu.

Auzi plăcile de ghips din living (CHRIST, OASPETELE NEVĂZUT; CE AR FACE IISUS; APROAPE-I CEASUL: DACĂ LA NOAPTE VINE JUDECATA, EȘTI PREGĂTIT) explodând una după alta; ca niște păsări de ipsos într-un stand de tir.

(o am fost acolo și am văzut târfele dănțuind pe scene de lemn)

Rămase dreaptă pe scăunelul ei ca un școlar foarte deștept care a fost chemat în fața clasei. Dar ochii îi erau tulburi.

Ferestrele livingului zburară deschizându-se.

Ușa de la bucătărie se trânti și Carrie păși înăuntru.

Trupul părea să-i fi devenit cocârjat, împruținat, de babă. Rochia de bal era zdrențuită și sfâșiată, iar sângele de porc începuse să se închege și să se zgârcească. Avea pe frunte o pată de unsoare, și ambii genunchi îi erau juliți până la carne vie.

— Momma, șopti. Avea ochii nefiresc de strălucitori, ca de uliu, dar gura îi tremura.

Dacă ar fi fost acolo cineva s-o vadă, l-ar fi izbit asemănarea dintre ele două.

Margaret White ședea pe taburetul ei de bucătărie, cu cuțitul ascuns între faldurile rochiei, în poală.

— Ar fi trebuit să mă omor când a băgat-o-n mine, spuse ea deslușit. După prima oară, înainte să fim cununați, mi-a făgăduit. Niciodată n-o s-o mai facă. A zis că noi doar am... alunecat. L-am crezut. Am căzut jos și am pierdut pruncul și asta a fost judecata lui Dumnezeu. Am simțit că păcatul fusese ispășit. Prin sânge. Dar păcatul nicicând nu piere. *Păcatul... nicicând... nu piere.*

Ochii îi scăpărau.

— Momma, eu...

— La început a fost bine. Am trăit fără a păcătui. Ne culcam în același pat, burtă-n burtă câteodată, și o, puteam simți prezența Șarpelui, dar n-am făcut-o, niciodată, până—

Pe față i se așternu un rictus, și era un rictus crud, cumplit.

— Și în noaptea aceea am putut vedea că se uita la mine în Felul Ala. Ne-am pus în genunchi să ne rugăm să avem putere iar el... m-a atins. În locul acela. În locul acela femeiesc. Și l-am dat afară din casă. A lipsit

ceasuri în șir, iar eu m-am rugat pentru el. Îl puteam vedea cu ochiul minții, umblând pe străzi la miezul nopții, luptându-se cu diavolul la fel cum luptase Iacob cu îngerul Domnului. Iar când s-a întors, inima mi-era plină de recunoștință.

Tăcu, umplând cu grimasa ei uscată, fără salivă, umbrele unduitoare din încăpere.

— *Momma, nu vreau s-aud!*

Farfuriile începură să pocnească în dulapuri ca niște porumbei de argilă.

— Abia când a intrat în casă i-am simțit răsuflarea duhnind a whisky. Și m-a avut. *M-a avut!* Cu duhoarea whisky-ului scârbos din casa de pierzanie încă în el m-a avut... *și mie mi-a plăcut!*

Ultimele cuvinte le zbieră spre tavan.

— *Mi-a plăcut o tot futaiul ăla murdar și mâinile lui pe mine PESTE TOT!*

— *MOMMA!*

(!! MOMMA !!)

Se întrerupse ca pălmuită și clipi din ochi spre fiica sa.

— Aproape m-am omorât, spuse pe un ton mai normal. Iar Ralph a plâns și a vorbit despre ispășire iar eu n-am făcut-o și pe urmă a murit și apoi am crezut că Dumnezeu a aruncat peste mine un cancer; că El îmi prefăcea părțile femeiești în ceva tot atât de negru și putred ca și sufletul meu păcătos. Dar asta ar fi fost prea ușor. Domnul își pregătește pe căi tainice minunile pe care le are de înfăptuit. Acum văd asta. Când au început durerile, m-am dus și am luat un cuțit – cuțitul ăsta – (îl ridică) și te-am așteptat să vii astfel ca să-mi

pot aduce jertfa. Dar eram slabă și șovăitoare: Am luat din nou cuțitul în mână când aveai trei ani, și iar am șovăit. Va să zică, acum diavolul a venit acasă.

Ridică cuțitul, iar ochii i se ațintiră hipnotic pe curba sclipitoare a lamei.

Carrie făcu un pas încet, greoi, înainte.

— Am venit să te omor, Momma. Iar dumneata așteptai aici ca să mă omori. Momma, eu... nu-i drept, Momma. Nu e...

— Să ne rugăm, spuse încetișor Momma.

Ochii ei se fixară pentru ultima oară asupra lui Carrie, iar în ei se citea o compasiune nebunească, îngrozitoare. Acum lumina focurilor era mai puternică, dansând pe pereți ca niște derviși.

— Pentru ultima oară, să ne rugăm.

— *Oh Momma ajută-mă!* țipă Carrie.

Căzu în genunchi, cu capul plecat și mâinile înălțate a implorare.

Margaret White se aplecă spre ea, iar cuțitul căzu descriind un arc sclipitor.

Carrie, văzând-o poate cu coada ochiului, sări înapoi, iar cuțitul, în loc să-i pătrundă în spinare, i se înfipse în umăr până la plăsele. Picioarele femeii se agățară de cele ale scaunului, și căzu în fund cu genunchii depărtați.

Se holbară una la alta într-un tablou vibrant, tăcut.

Sângele începu să răzbătă în jurul mânerului de cuțit, stropind dușumeaua.

Apoi Carrie spuse încet:

— Am să-ți fac un cadou, Momma.

Margaret încercă să se ridice, se clătină și căzu din nou, pe mâini și genunchi.

— Ce faci? croncăni ea răgușit.

— Vizualizez inima dumitale, Momma, spuse Carrie. Merge mai ușor când vezi lucrurile în minte. Inima dumitale e un mușchi mare și roșu. A mea merge mai repede când îmi folosesc puterea. Dar a dumitale acum, merge puțin mai încet. Puțin mai încet.

Margaret încercă din nou să se ridice, nu reuși, și-și încrucișă degetele în semnul deochiului spre fiica ei.

— Puțin mai încet, Momma. Știi ce cadou e, Momma? Ceea ce ți-ai dorit întotdeauna. Întunecime. Și indiferent ce Dumnezeu o fi trăind acolo.

Margaret White șopti:

— Tatăl Nostru, Carele ești în ceruri...

— Mai încet, Momma. Mai încet.

— ...sfințească-se numele Tău...

— Pot vedea sângele oprindu-se-n vine. Mai încet.

— ...vie împărăția Ta...

— Picioarele și mâinile dumitale, ca marmura, ca alabastrul. Albe.

— ...facă-se voia Ta...

— Voia Mea, Momma. Mai încet.

— ...precum în cer...

— Mai încet.

— ...așa ...așa ...așa și

Căzu pe burtă, cu mâinile zvâcnindu-i.

— ...așa și pre pământ.

Carrie șopti:

— Punct.

Coborî privirea spre propriu-i trup, și cuprinse slab cu mâinile plăselele cuțitului.

(Nu o nu mă doare mă doare prea tare)

Încercă să se ridice, eșuă, apoi se sprijini de taburetul maică-si. Amețeală și greață o năpădiră. Simțea gust de sânge, iute și lunecos, în fundul gâtlejului. Fum, acru și înecăcios, intra acum pe ferestre. Flăcările ajunseră în vecini; chiar în acel moment, scânteii ningeau ușor pe acoperișul pe care pietrele îl bombardaseră brutal cu o mie de ani în urmă.

Carrie ieși pe ușa din dos, străbătu cu pas împleticit peluza, și se rezemă

(unde-i momma mea)

de un copac. Mai era un lucru pe care trebuia să-l facă. Ceva în legătură cu

(parcări de moteluri)

Îngerul cu Sabia. Apriga Sabie.

Nu-i nimic. O să-i vină-n minte.

Traversă prin curți dosnice, apoi urcă târâș, rambleul până la Drumul 6.

Era 1.15 a.m.

Era 11.20 p.m., când Christine Hargensen și Billy Nolan ajunseră înapoi la „The Cavalier”. Urcară pe scara din spate, trecură prin hol și, nu apucă decât să aprindă lumina, că el o și trăgea de bluză.

— Pentru numele lui Dumnezeu, măcar lasă-mă să mă deschii...

— La dracu' cu descheiatu'.

I-o rupse deodată pe toată lungimea spatelui. Pânza se sfâșie cu un zgomot scurt și dur. Un nasture sări,

căzând pe podelele goale, lucitor. Muzica de speluncă răzbătea slab până sus la ei, iar clădirea vibra abia simțit de dansul stângaci-entuziast al fermierilor, camionagiilor și lăptarilor, al ospătărițelor și coafezelor, al unsuroșilor și prietenelor lor din Westover și Lewiston.

— Hei...

— Liniște.

O plesni, aruncându-i capul pe spate. Ochii fetei căpătară o lucire mată, ucigătoare.

— Cu asta s-a terminat, Billy.

Dădu înapoi din fața lui, cu sânii umflându-i-se în sutien, cu stomacul plat palpitând, cu picioarele lungi și fusiforme în jeanși; dădu însă înapoi spre pat.

— S-a terminat.

— Sigur, replică el.

Se repezi la ea, dar Chris îi dădu un pumn, un pumn surprinzător de puternic, care-l nimeri în obraz.

Billy se îndreptă de spate și capul îi tresări puțin.

— M-ai făcut cu o vânătaie, cățea ce ești.

— O să-ți mai fac.

— Pe toți dracii că da.

Se măsurau din ochi, gâfâind, clocotind. Apoi el începu să-și descheie cămașa, un mic rânjet mijindu-i pe față.

— Am pus-o pe roate, Charlie. Chiar am pus-o pe roate.

Îi spunea Charlie ori de câte ori era mulțumit de ea. Părea să fie, își zise ea cu un iz de umor rece, termenul generic pentru pizdă bună.

Simți un zâmbet vag apărându-i pe față, se relaxă puțin, și acela fu momentul când el îi șterse o lovitură ca de bici cu cămașa peste obraji, și plonjă cu capul, izbind-o în burtă ca un berbec, trântind-o pe pat. Arcurile scârțâiră strident. Chris îl lovi neajutorată cu pumnii în spinare.

— Dă-te de pe mine! Dă-te de pe mine! Dă-te de pe mine! Futu-ți mama ta de unsuros împuțit, *dă-te de pe mine!*

Rânjea la ea, și dintr-o smucitură iute și puternică fermoarul i se rupse, eliberându-i șoldurile.

— Îl chemi pe tăticu'? mârâi tânărul. Asta o să faci? Ai? Ai? Asta-i, Puiuțu' mic? Strigi după mărețu' moș copoiu' legii tăticu'? Ai? Io ție ți-aș fi făcut-o, știi tu treaba asta? Ț-o vărsam peste tot dovleacu' tău futut. Știi treaba asta? Ai? O știi? Sânge de scroafă pentru scroafe. Drept peste dovleacu' tău futut de mă-ta. Știi...

Fata încetase deodată să-i mai reziste. Billy se opri, privind-o, iar ea avea pe față un surâs ciudat.

— Așa ai vrut-o tot timpul, nu? Canalie nenorocită ce ești. Așa-i, nu? Mare sculă pe basculă moale-n pulă doar e-un coi cu nimic în cap ce ești.

Rânjetul lui era cleios, dement.

— N-ai tu treabă.

— Nu, fu Chris de acord. N-am.

Zâmbetul îi dispăru dintr-o dată, tendoanele gâtului îi ieșiră în relief în timp ce-și racla gâtulejul – și îl scuipă în față.

Se prăbușiră amândoi într-o inconștiență roșie, strivitoare.

La parter muzica bufnea și scârțâia („*Dau pe gât mici pilule albe și mi-s ochii larg deschiși / Șase zile tot pe drum și disear'oi face-o-acasă*”) din toți bojocii, tare de tot, rău de tot, orchestră de cinci oameni în cămăși de cowboy bătute-n ținte și blugi cu capse noi și lucitoare, ștergându-și din când în când de pe frunte transpirația amestecată cu Vitalis, ghitară solo, ritm, oțel, ghitară Dobro, tobe: nimeni nu auzi sirena orașului, nici prima explozie, nici pe-a doua; iar când conducta de benzină explodează și muzica se opri și cineva trase în parcare și începu să urle vestea, Chris și Billy adormiseră.

Chris se trezi deodată; ceasul de pe noptieră arata unu și cinci. Cineva bătea la ușă.

— Billy! răcnea glasul. Scoală! Hei! Hei!

Billy se mișcă, se întoarce pe-o parte și trânti deșteptătorul ieftin pe podea.

— Ce Dumnezeu? făcu el gros, și se ridică în capul oaselor, îl înțepa spatele. Căteaua i-l brăzdase cu zgârieturi lungi. Abia dacă observase în momentele acelea, dar acum ajunse la concluzia că era nevoit s-o trimită acasă de-a bușilea. Doar ca să-i arate cine era b...

Tăcerea îl izbi. Tăcere. „The Cavalier” nu închidea până la două; că tot veni vorba, putea încă să vadă firma de neon clipind și pâlpâind prin fereastra prăfuită a mansardei. Cu excepția bubuitului constant

(s-a-ntâmpat ceva)

locul era tăcut ca un mormânt.

— Billy, ești acolo? Hei!

— Cine e? șopti Chris.

Ochii îi erau scânteietori și atenți în lumina intermitentă a neonului.

— Jackie Talbot, spuse el absent, apoi ridică vocea: Ce?

— Las-să intru, Billy! Am să-ti vorbesc!

Billy se ridică și lipăi până la ușă, gol. Trase cârligul demodat și deschise.

Jackie Talbot dădu buzna. Avea ochii bezmetici iar fața îi era mânjită cu funingine. Tocmai trăgea o băută cu Steve și Henry când primiseră vestea, la douăsprezece și zece. Se înapoiaseră în oraș cu vechiul Dodge decapotabil al lui Henry, și văzuseră magistrala de benzină de pe Jackson Avenue explodând din înălțimea Colinei Brickyard. Când Jackie împrumutase Dodge-ul și pornise înapoi, orașul era o ruină cuprinsă de panică.

— Chamberlainu' arde, îi spuse el lui Billy. Tot orașu-n pizda mă-si. Școala s-a dus. Centru' s-a dus. West End a sărit în aer – gazu'. Și Carlin Street e-n flăcări. Și cică Carrie White a făcut-o!

— O Doamne, făcu Chris; se pregăti să se dea jos din pat, bâjbâind după haine. Ce-a făcut...

— Gura, i-o tăie moale Billy, sau îți ard un șut în cur.

Privi din nou spre Jackie și-i făcu semn din cap să continue.

— Au văzut-o. Multă lume-au văzut-o. Billy, cică-i toată plină de sânge. Era la balu' ăla-mpuțit aseară... Steve și Henry nu s-au prins da'... Billy, ai... sângele-ăla de porc... era...

— Mdea, răspunse Billy.

— O, nu.

Jackie se rezemă sleit de tocul ușii. Fața îi era de un galben bolnăvicios în lumina singurului bec de pe hol.

— O lisuse, Billy, tot orașu'...

— Carrie a făcut praf tot orașul? Carrie *White*? Mănânci căcat.

O spusese calm, aproape senin. În spatele lui, Chris se îmbrăca repede.

— Du-te și te uită pe geam, îl îndemnă Jackie.

Billy se duse la fereastră și privi afară. Întregul orizont devenise purpuriu la răsărit, iar cerul era luminat tot. Chiar în timp ce se uita, trecură cu urlet trei mașini de pompieri. Putu distinge denumirile înscrise pe ele în lumina felinarului care marca parcare de la „The Cavalier”.

— Pui de târfă, zise. Mașinile-astea-s de la Brunswick.

— Brunswick? repetă Chris. Țsta-i la patruzeci de mile de-aici. Nu se poate...

Billy se întoarse din nou spre Jackie Talbot.

— Bine. Ce s-a-ntâmplat?

Jackie clătină din cap.

— Nu știe nimeni, nu încă. A-nceput la liceu. Carrie și Tommy Ross au ieșit Rege și Regină, și pe urmă cineva a vărsat vreo două găleți cu sânge peste ei și ea a fugit afară. Pe urmă școala a luat foc, și cică n-a mai putut să iasă nimeni. Pe urmă a sărit în aer Amoco-u' lu' Teddy, pe urmă stația aia Mobil de pe Summer Street...

— Citgo, îl corectă Billy. E un Citgo.

— *Cui pizda mă-si-i pasă?* zbieră Jackie. Ea era, în fiecare loc unde s-a-ntâmplat ceva era ea! Și gălețile-alea... niciunu' din noi n-aveam mânuși...

— Am eu grijă, spuse Billy.

— Nu te-ai prins, Billy. Carrie e...

— Cară-te.

— Billy...

— Cară-te sau îți rup o mână și ți-o dau s-o halești.

Prudent, Jackie ieși de-a-ndăratelea pe ușă.

— Du-te acasă. Să nu vorbești cu nimeni. Am eu grijă de toate.

— Bine, făcu Jackie. Okay. Billy, tocmai m-am gândit...

Billy trânti ușa.

Într-o clipă, Chris fu peste el:

— Billy ce ne facem căteaua aia de Carrie oh Dumnezeu ce ne facem...

Billy o pălmui, cu toată puterea brațului, de-o doborî pe podea. Chris rămase așezată grămadă preț de-un moment, buimăcită și tăcută, după care își duse mâna la față și începu să suspine.

Billy își trase pantalonii, tricoul, cizmele. După aceea, se duse la spălătorul de porțelan ciobit din colt, aprinse lumina, își udă părul și începu să se pieptene, aplecându-se pentru a-și vedea chipul reflectat în oglinda veche și pătată. În spatele lui, vălurită și deformată, Chris Hargensen ședea pe jos, ștergându-și sângele de pe buza spartă.

— Am să-ți spun eu ce-o să facem, zise el. O să ne ducem în oraș și ne uităm la focuri. După aia, o să ne ducem acasă. O să-i spui la tăticu' tău drag că eram la

„The Cavalier” și beam bere când s-a-ntâmpat. Eu am să-i zic la mămica mea dragă la fel. Precipit?

— Billy, amprentele tale.

Vocea îi era înăbușită, dar respectuoasă.

— Ampretele *Ior*, spuse el. *Eu* purtam mănuși.

— Da' n-o să spună? întrebă Chris. Dacă poliția-i saltă și-i ia la întrebări...

— Sigur. Or să spună.

Buclele și ondulațiile erau aproape impecabile. Luceau sub lumina globului mat, pătat de muște, ca niște vârtejuri în apa adâncă. Avea fața calmă, tihnită. Pieptenele pe care-l folosea era un As vechi și rablagit, îngălat de grăsime. Tatăl său i-l dăruise la împlinirea a unsprezece ani, și nu i se rupsesse niciun dinte. Nici măcar unul.

— Poate că nici n-au să găsească gălețile, urmă Billy. Și dacă totuși, poate că amprentele o să fie toate șterse de foc. Nu știu. Da' dacă Doyle îl saltă pe oricare din ei, eu am luat-o spre California. Tu, faci ce vrei.

— N-ai vrea să mă iei cu tine? întrebă ea, privindu-l de pe podea, cu buza umflată până la proporții negroide și ochii rugători.

Billy zâmbi.

— Poate.

Dar n-avea s-o ia. N-avea s-o mai ia.

— Haide. Mergem în oraș.

Coborâră la parter și trecură prin sala de dans pustie, unde scaunele încă mai erau trase la o parte iar berile stăteau trezite pe mese.

În timp ce ieșeau pe ușa de incendiu, Billy spuse:

— Locu' ăsta pute, oricum.

Se urcară în mașină, iar el porni motorul. Când aprinse farurile, Chris începu să urle, cu pumnii strânși lipiți de obraji.

Billy o simți în același timp: Ceva în mintea lui,
(Carrie Carrie Carrie Carrie)
o prezență.

Faza lungă o zugrăvea într-un alb-negru spectral de film horror, încheiată în sânge încheiat. Acum, mult din acesta era al ei. Mânerul cuțitului de măcelărie îi ieșea încă din umăr, iar rochia era acoperită cu noroi și înverzită de iarbă. Mare parte din distanța de la Carlin Street o străbătuse târâș, pe jumătate leșinată, pentru a distruge acest motel – poate chiar cel unde începuse osânda creațiunii ei.

Stătea legănându-se, cu brațele azvârlite înaintea ca ale unui hipnotizator pe scenă, și porni cu mers clătinat spre ei.

Se întâmplă într-o fracțiune de secundă. Chris n-avusese timp să-și slobozească primul zbieret. Reflexele lui Billy erau foarte bune, iar reacția, instantanee. Băgă într-a-ntîia, ambreie și apăsă adânc accelerația.

Pneurile Chevrolet-ului scrâșniră pe asfalt, iar mașina țâșni înaintea precum cine știe ce străvechi și cumplit mîncător de oameni. Silueta se mări dincolo de parbriz și, făcând aceasta, prezenta deveni mai puternică

(CARRIE CARRIE CARRIE)

și mai puternică

(CARRIE CARRIE CARRIE)

ca un radio dat la maximum. Timpul păru că se închide în jurul lor ca-ntr-o ramă și un moment fură imortalizați în plină mișcare: Billy

(*CARRIE* exact ca niște câini *CARRIE* exact ca niște câini nenorociți *CARRIE* brucie aș vrea să pot *CARRIE* să fiu *CARRIE* în locul tău)

și Chris

(*CARRIE* lisuse nu s-o omor *CARRIE* nu vroiam s-o omor *CARRIE* Billy eu nu *CARRIE* vreau s-*CARRIE*o vād CA)

și Carrie însăși.

(vād roata mașina roata benzina pedala roata vād ROATA o doamne inima mea inima mea inima mea)

Și Billy simți deodată mașina trădându-l, prinzând viață, lunecându-i în mâini. Chewy-ul cârmi într-un semicerc, cu pneurile fumegând, cu țevile de eșapament pârâind, și deodată latura de șindrila a „The Cavalier”-ului creștea, creștea, creștea și

(asta e)

intrară-n ea cu șaiszeci la oră, accelerând încă, iar lemnele zburară în sus într-o detonație cu irizații de neon. Billy fu aruncat înainte și axul volanului îl străpunse. Chris fu azvârlită în tabloul de bord.

Rezervorul de benzină se sparse, și combustibilul începu să formeze o băltoacă în jurul părții dinapoi a mașinii. Parte dintr-o țevă de eșapament căzu în baltă, iar benzina izbucni în flăcări.

Carrie zăcea pe o parte, cu ochii închiși, gâfâind gros. Îi luase foc pieptul.

Începu să se târâie prin parcare, fără țintă.

(momma iartă-mă totul a ieșit prost o momma o te rog o te rog mă doare așa de rău momma acum ce mă fac)

Și deodată păru să nu mai conteze, nimic nu mai avea importanță dacă ea putea să se întoarcă, să se întoarcă și să vadă stelele, să se întoarcă, să se uite o dată și să moară.

Și astfel o găsi Sue la ora două.

După ce se despărți de Șeriful Doyle, Sue coborî strada și se așeză pe treptele de la Dvs-Vi-Le-Spălați. Privea spre cerul aprins fără a-l vedea. Tommy era mort. Știa că e adevărat și o accepta cu o ușurință îngrozitoare.

Carrie o făcuse.

N-avea idee de unde o știa, dar convingerea era la fel de pură și corectă ca o operație de aritmetică.

Trecea timpul. Nu conta. Macbeth ucis-a Somnul iar Carrie ucis-a timpul. Binișor. Un *bon mot*. Sue zâmbi cu jale. Poate fi oare acesta sfârșitul eroinei noastre, Miss Dulce-Mică-Șaișpe-Ani? De-acum, gata cu grijile despre clubul local și Kleen Korner. Pe veci. S-au dus. Au ars. Cineva trecu în fugă, bălmăjind că arde Carlin Street. Brava, Carlin Street. Tommy nu mai era. Iar Carrie se dusesese acasă să-și omoare mama.

(????????????????????)

Se îndreptă brusc din șale, cu ochii fixați în beznă.

(????????????????????)

N-avea habar de unde știe. Nu prezenta nicio asemănare cu nimic din tot ce citise vreodată despre telepatie. Nu-i apăreau în cap imagini, nici uriașe străfulgerări albe ale revelației, doar o cunoaștere

prozaică; la fel cum știi că vara urmează primăverii, că poți muri de cancer, că mama Carriei era deja moartă, că...

(!!!!!!)

Inima i se ridică grea în gât. Moartă? Își examinează cunoștințele despre incident, încercând să nu ia în seamă insistenta bizarerie a știutului de niciunde.

Da, Margaret White era moartă. Ceva cu inima. Dar o înjunghiasse pe Carrie. Carrie era grav rănită. Era...

Nu mai urma nimic.

Se ridică și alergă înapoi la mașina mamei ei. Zece minute mai târziu, parca în colțul străzilor Branch și Carlin, aceasta din urmă arzând. Încă nu era la îndemână nicio mașină care să înfrunte incendiul, dar la ambele capete ale străzii fuseseră puse bariere, și niște indicatori rutieri afumați și slinoși purtau avertismentul:

PERICOL! FIRE NEIZOLATE!

Sue o tăie prin două curți dosnice și-și croi drum printr-un gard viu înmugurit care o zgârie cu țepii săi scurți și țepeni. Ieși la două case distanță de locuința familiei White și traversează.

Casa era în flăcări, acoperișul un rug. Imposibil să te gândești măcar a te apropia atât cât să privești înăuntru. Dar, în lumina vie a focului, văzu ceva mai folositor: dâra roșie a sângelui Carriei. O urmă cu privirea în jos, pe lângă petele mai mari acolo unde Carrie se odihnise, printr-un alt desiș, peste curtea din spate a unei case din Willow Street, și apoi printr-un crâng rar de pini și stejari puieti. Dincolo de acesta, un drumeag scurt și nepietruit – aproape o cărare –

șerpuia în sus și la dreapta, îndepărtându-se de Drumul 6.

Se opri brusc lovită de îndoială, cu o forță corozivă, diabolică. Și dacă o va găsi? Ce-o să urmeze? Atac de cord? O să-i dea foc? O s-o ia în stăpânire silind-o să iasă-n calea unei mașini sau camion de pompieri în viteză? Strania ei cunoaștere o înștiința că toate aceste lucruri stăteau în puterea lui Carrie.

(găsește un polițist)

Chicoti puțin la acest gând și se așeză în iarbă, care era mătăsoasă de rouă. Găsise deja un polițist. Și chiar presupunând că Otis Doyle o crezuse, la ce bun? În minte îi veni imaginea a o sută de poterași disperați înconjurând-o pe Carrie, cerându-i să depună armele și să se predea. Carrie ridică supusă mâinile și-și desprinde capul de pe umeri. I-l întinde Șerifului Doyle, care îl pune solemn într-un coș de răchită cu inscripția Corpul Delict Nr.1.

(și Tommy e mort)

Ei, ei. Începu să plângă. Își acoperi fața cu mâinile, suspinând înfundat. O briză ușoară făcu să freamete tufișurile de ienupăr de pe creasta colinei. Alte mașini de pompieri vâjâiră pe Drumul 6, ca niște uriași câini de vânătoare roșii, în noapte.

(orașul arde din temelii o bine)

Nici n-avea idee de când stătea acolo, plângând într-o semi-picoteală grunjoasă. Nici măcar nu era conștientă că urmărirea înaintarea Carriei către „The Cavalier”, nu mai mult decât își dădea seama că respiră, afară doar dacă nu se gândea anume. Carrie era foarte grav rănită, în acest moment nu mai mergea decât mânată de o

îndârjire brută. Se afla la trei mile de „The Cavalier”, teren neted nelucrat, pe unde o apucase Carrie. Sue (privi? gândi? nu contează)

cum Carrie căzu într-un pârau și se târa afară, înghețată, dârdâind. Chiar era de mirare că încă mai mergea. Dar, desigur, o făcea pentru Momma. Momma vroia ca ea să fie Sabia de Foc a Arhanghelului, să nimicească...

(și pe-asta o s-o nimicească)

Se ridică și o luă la fugă împiedicată, fără a se mai osteni să se țină după dâra de sânge. Nu mai avea nevoie s-o urmărească.

Din *Umbra a explodat* (pag. 164-65):

Indiferent ce-am putea crede oricare dintre noi despre afacerea Carrie White, această s-a sfârșit. E timpul să privim spre viitor. După cum subliniază Dean McGuffin, în excelentul său articol din *Science Yearbook*, dacă refuzăm s-o facem, aproape sigur vom fi nevoiți să achităm nota – iar prețul e de așteptat să fie foarte piperat.

Se ridică aici o spinoasă chestiune morală. Deja se înregistrează progrese în sensul izolării complete a genei TK. În comunitatea științifică se presupune mai mult sau mai puțin (vezi, de exemplu, articolul profesorilor Bourke și Hannegan „Perspectivă asupra izolării genei TK, cu recomandări specifice pentru parametrii de control”, din „Armarul de microbiologic”, Berkeley, 1982) că, atunci când se va stabili o procedură de testare, toți copiii de vârstă școlară vor fi supuși testului într-un mod la fel de rutinier precum li se aplică în prezent I.D.R.-ul pentru T.B.C. Totuși, TK-

ul nu e un virus; face parte din persoana afectată în aceeași măsură cu, de pildă, culoarea ochilor.

Dacă facultatea TK manifestă intervine ca făcând parte din pubertate, și dacă test TK ipotetic se efectuează pe copiii care încep clasa întâi, atunci cu siguranță vom fi avertizați. Dar în acest caz, a fi avertizat înseamnă și a preîntâmpina? Dacă testul T.B.C. rezultă pozitiv, copilul poate fi tratat sau izolat. Dar dacă iese pozitiv testul TK, nu avem niciun alt tratament decât un glonț în cap. Și cum ar fi posibil să se izoleze o persoană care, în ultimă instanță, ar avea puterea de a doborî toate zidurile? Și chiar dacă izolarea se poate realiza cu succes, ar permite poporul american ca o fetiță drăguță să fie smulsă de lângă părinții ei la primul semn al pubertății spre a fi ferecată într-un safe de bancă pentru tot restul vieții? Mă îndoiesc. Mai ales după ce Comisia White a trudit atât de greu să convingă publicul că evenimentele de coșmar din Chamberlain au fost o deplină anomalie.

Într-adevăr, se pare că ne-am întors de unde-am plecat...

Din mărturia sub prestare de jurământ a Susanei Snell, depusă înaintea Comitetului de Stat pentru Investigații din Maine (din *Raportul Comisiei White*), pag: 306-472:

ÎNTREBARE: – Acum, Miss Snell, Comitetul ar dori să parcurgem mărturia dumneavoastră așa-zisa întâlnire cu Carrie White în parcare de la „The Cavalier”...

RĂSPUNS: – De ce mă tot întrebați aceleași lucruri? V-am mai spus de două ori.

Î: – Vrem să ne asigurăm că dosarul e corect în toate...

R: – Vreți să mă prindeți cu minciuna, asta vreți să spuneți de fapt? Credeți că nu spun adevărul, nu-i așa?

Î: – Spuneți că ați dat peste Carrie la...

R: – Aveți de gând să-mi răspundeți?

Î: – ...aproximativ orele 2.00 în dimineața zilei de 28 mai. Este corect?

R: – Nu mai răspund la nicio întrebare până nu-mi răspundeți dumneavoastră la cea pe care tocmai v-am pus-o.

Î: – Miss Snell, acest organism are împuternicirea de a vă cita în fața instanței pentru sfidare dacă refuzați să răspundeți în orice alte temeieri cu excepția celor constituționale.

R: – Nu-mi pasă ce sunteți împuterniciți să faceți. Eu am pierdut un om pe care-l iubeam. Dați-i drumul și băgați-mă la-nchisoare. Puțin îmi pasă. Eu... Eu... Oh, da' mai duceți-vă dracu'. Cu toții, duceți-vă dracului. Încercați să... să... nu știu, să mă crucificați, sau mai știu eu ce. Lăsați-mă doar în pace!

(o scurtă întrerupere)

Î: – Miss Snell, acum sunteți dispusă să vă continuați mărturia?

R: – Da. Dar n-am să mă las sâcâită de nimeni, Domnule Președinte.

Î: – Firește că nu, tânără domnișoară. Nimeni nu vrea să vă sâcâie. Acum, susțineți că ați dat peste Carrie în parcare la tavernei aceleia cam la orele 2.00. Corect?

R: – Da.

Î: – Știați ora.

R: – Purtam ceasul pe care chiar acum mi-l vedeți la mână.

Î: – Ca să fim siguri. „The Cavalier” este sau nu la mai mult de șase mile de locul unde lăsaserăți mașina mamei dumneavoastră?

R: – Pe drum, da. Pe scurtătură sunt cam vreo trei.

Î: – Ați parcurs pe jos această distanță?

R: —Da.

Î: – Ați afirmat mai devreme că „știați” că vă apropiați de Carrie. Vă puteți explica?

R: – Nu.

Î: – Îi simțeați mirosul?

R: – Poftim?

Î: – V-a condus nasul?

(Râsete la galerie)

R: – Jucați vreun joc cu mine?

Î: – Răspundeți la întrebare, vă rugăm.

R: – Nu. Nu m-a condus nasul.

Î: – O puteați vedea?

R: – Nu.

Î: – Auzi?

R: – Nu.

Î: – Atunci cum era posibil să știți că se afla acolo?

R: – Cum a știut Tom Quillan Sau Cora Simard? Sau sârmanul Vic Mooney? Cum au știut oricare dintre ei?

Î: – Răspundeți la întrebare, domnișoară. Nu e nici locul, nici momentul pentru impertinență.

R: – Dar și ei au spus că „pur și simplu știau”, n-au spus așa? Am citit mărturia doamnei Simard în ziar! Și cum rămâne cu hidranții de incendiu care s-au deschis de la sine? Și cu pompele de benzină care și-au spart

singure încuietorile și tot singure și-au dat drumul? Firele electrice care s-au dat jos de pe stâlpi! Și...

Î – Miss Snell, vă rugăm...

R: – Aceste lucruri sunt consemnate în dosarul Comisiei!

Î: – Nu acesta este subiectul discuției.

R: – Atunci care e? Căutați adevărul sau doar un țap ispășitor?

Î: – Negați că ați avut cunoștință dinainte despre locul unde se afla Carrie White?

R: – Normal că da. E o idee absurdă.

Î: – Zău? Și de ce e absurdă?

R: – Ei bine, dacă sugerați vreun soi de conspirație, e absurdă fiindcă ea era pe moarte când am găsit-o. N-a putut fi o moarte ușoară.

Î: – Dacă nu ați avut cunoștință dinainte despre locul unde se afla, cum ați putut merge direct acolo?

R: – Oh, prostule! N-ai ascultat nimic din câte s-au spus aici? Toată lumea știa că era Carrie! Oricine ar fi putut-o găsi dacă-și punea mintea!

Î: – Dar nu a găsit-o chiar oricine. Dumneata ai găsit-o. Ne-ai putea spune de ce oamenii n-au apărut de pretutindeni, ca pilitura de fier atrasă de un magnet?

R: – Îi slăbeau rapid puterile. Cred că poate... poate zona influenței ei se restrângea.

Î: – Cred că sunteți de acord că aceasta e o supoziție relativ neinformată.

R: – Normal că e neinformată. În privința Carriei White, cu toții suntem relativ neinformați.

I: – Cum doriți, Miss Snell. Acum, dacă am putea să trecem la...

La început, când escaladă taluzul dintre pășunea lui Henry Drain și parcare de la „The Cavalier”, crezu că probabil Carrie murise. Silueta ei se zărea la jumătatea parcarii, și arăta ciudat de micșorată și mototolită. Îi amintea de animalele moarte pe care le văzuse pe 95 – iepuri, godaci, sconși – călcate de camioanele în viteză și transportoarele militare.

Dar prezența încă se mai simțea în mintea ei, vibrând cu încăpățănare, repetând literele de apel ale personalității lui Carrie White mereu și mereu. O esență de Carrie, un *gestalt* acum înăbușit, fără stridență, fără a se anunța cu surle și trâmbițe, ci întetindu-se și estompându-se în oscilații constante.

Inconștientă.

Sue escaladă gârdulețul ce înconjura parcare, simțind în obraz dogoarea focului. „The Cavalier” era o clădire cu structură din lemn și ardea cu o văpaie vie. Rămășițele calcinate ale unei mașini erau îmbrățișate de flăcări în dreapta ușii din spate. Deci Carrie o făcuse și pe asta. Nu se duse să vadă dacă era cineva înăuntru. N-avea importanță, nu acum.

Merse până în locul unde Carrie zăcea pe o parte, fără a-și putea auzi propriii pași acoperiți de trosnetele flămânde ale focului. Coborî privirea spre făptura încovrigată, cu milă uimită și amarnică. Plăselele cuțitului îi ieșeau crud din umăr, și era scăldată într-o mică băltoaca de sânge – parte din el îi șiroia pe gură. Părea că ar fi încercat să se întoarcă atunci când o surprinsese inconștienta. Capabilă să aprindă incendii, să doboare cabluri electrice, capabilă să ucidă aproape

prin simpla forță a gândului; incapabilă să se întoarcă de pe o parte pe alta.

Sue îngenunche, o apucă de braț și de umărul teafăr și o culcă ușurel pe spate.

Carrie gemu adânc, iar pleoapele îi tresăriră. Percepția ei în mintea lui Sue se contura mai precis, ca o imagine mintală căpătând definiție.

(cine e)

Iar Sue, pe negândite, vorbi în același chip:

(eu Sue Snell)

Numai că nu era nevoie să se gândească la numele ei. Gândul la sine ca sine însăși nu comporta nici cuvinte nici imagini. Înțelegerea aduse dintr-o dată totul foarte aproape, îl făcu real, iar compasiunea pentru Carrie străpunse amorțeala stării de șoc.

Iar Carrie, cu îndepărtat, mut reproș:

(m-ați înșelat toți m-ați înșelat)

(Carrie nici măcar nu știu ce s-a întâmplat Tommy a)

(m-ați înșelat asta s-a întâmplat înșelat înșelat înșelat o murdară înșelăciune)

Amestecul de imagine și emoție era amețitor, indescriptibil. Sânge. Tristețe. Frică. Ultima înșelăciune murdară dintr-o lungă serie de înșelăciuni murdare: străfulgerară prin fața ei într-o calcadă năucitoare ce făcu mintea lui Sue să se dea înapoi neajutorată, deznădăjduită. Împărtășeau cumplita totalitate a cunoașterii perfecte.

(Carrie nu nu nu mă doare)

Acum fetele aruncau șervețele sanitare, cântând, râzând, fața lui Sue oglindită în propria-i minte: urâtă, caricaturală, toată numai gură, crud de frumoasă.

(uite înșelăciunile murdare uite toată viața mea o lungă înșelăciune murdară)

(uite Carrie uită-te înlăuntrul meu)

Și Carrie se uită.

Senzația fu înspăimântătoare. Creierul și sistemul ei nervos deveniseră o bibliotecă. Cineva în disperată nevoie alerga prin ea, cu degetele lunecând ușor de-a lungul rafturilor cu cărți, scoțând unele, parcurgându-le, punându-le înapoi, lăsând altele să cadă, lăsând paginile să fluture înnebunit

(crâmpeie astea-s eu când eram mică îi urăsc tati o mami buze largi o dinți Bobby m-a împins o genunchiul meu mașină vreau sa merg cu mașina mergem s-o vedem pe mătușa Cecily mami vino repede am făcut pișu) în vântul memoriei; și încă iar și iar, ajungând în cele din urmă la un raft însemnat TOMMY, subtitlul BAL. Cărți aruncate deschise, străfulgerări de fapte trăite, adnotări marginale în toate hieroglifile emoției, mai complexe decât Piatra Rosetta.

Căutând. Găsind mai mult decât bănuise Sue însăși – dragoste pentru Tommy, gelozie, egoism, o nevoie de a-l subjugă voinței ei în problema invitării lui Carrie, dezgust față de Carrie însăși,

(ar putea avea mai multă grijă de sine arată chiar ca o BLESTEMATĂ DE BROASCA RÂIOASĂ)

ură față de Miss Desjardin, ură față de sine însăși.

Dar niciun strop de rea voință pentru Carrie ca persoană, niciun plan de-a o scoate în fata tuturor și a o desființa.

Senzația febrilă de-a fi violată în cele mai tainice coridoare ale ei începu să pălească. O simți pe Carrie retrăgându-se, slăbită, epuizată.

(de ce nu m-ai lăsat doar în pace)

(Carrie eu)

(momma ar fi fost vie am omorât-o pe momma o vreau o mă doare pieptul mă doare umărul o o o o vreau pe momma mea)

(Carrie eu)

Și nu găsea nicio cale de-a încheia acest gând, nu exista nimic să-l completeze. Sue fu covârșită dintr-o dată de groază, cu atât mai rea cu cât nu-i putea atribui niciun nume. Monstrul sângerând de pe asfaltul acela pătat de ulei păru deodată lipsit de sens și cumplit în suferința și agonie sa.

(o momma mi-e frică momma *MOMMA*)

Sue încercă să se smulgă, să-și desprindă mintea, să-i îngăduie lui Carrie măcar intimitatea propriei ei morți, și nu fu în stare. Simțea că moare ea însăși și nu vroia să-și vadă această avanpremieră al propriului ei sfârșit definitiv.

(came dă-mi DRUMUL)

(Momma

Momma

Momma

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo)

Țipătul mental atinse un crescendo incredibil, ca o vâlvătaie, și apoi se stinse brusc. O clipă Sue simți că parcă vede flacăra unei lumânări dispărând în josul unui tunel lung și negru cu iuțeală amețitoare.

(moare o dumnezeule o simt cum moare)

Iar apoi lumina nu mai fu, iar ultimul gând conștient fusese

(momma iartă-mă unde)

și se frânse și Sue rămase acordată numai pe frecvența inertă și idioată a terminațiilor nervilor fizici cărora aveau să le trebuiască ore întregi până să moară.

Se îndepărtă poticnită, ținându-și brațele în față ca o oarbă, spre marginea parării. Se împiedică de gârdulețul până la genunchi și căzu de-a rostogolul pe rambleu. Se ridică în picioare și ieși împleticindu-se pe câmp, care se umplea cu pungi albe și tainice de ceață la sol. Greierii scârțâiau nepăsători și o cucuvaie

(cucuvaia moare cineva)

tipă în uriașa încremenire a zorilor.

O luă la fugă, respirând din adâncul pieptului, fugind de Tommy, de focuri și explozii, de Carrie, dar mai cu seamă de oroarea finală – acel ultim gând luminat purtat rapid în jos prin tunelul negru al veșniciei, urmat de pârâitul vegetativ și nătâng al banalei electricități.

Imaginea remanentă începu să se șteargă fără tragere de inimă, lăsând o întunecime binecuvântată și răcoroasă în mintea ei care nu știa nimic. Încetini, se opri, și deveni conștientă că începuse să se întâmple ceva. Rămase în mijlocul câmpiei întinse și cețoase, așteptând să înțeleagă.

Răsuflarea rapidă scăzu, scăzu, se prinse deodată ca într-un ghimpe...

Și deodată se evacua într-un unic zbieret înșelat, urlător.

În timp ce simțea curgerea înceată a sângelui menstrual întunecat în josul coapselor.

PARTEA A TREIA – Ruinele

**SPITALUL DE CARITATE WESTOVER
CERTIFICAT DE CONSTATARE A DECESULUI**

Numele White Carietta N. de RM
(Fam.) (Pren.) (IniL)

Adresa Carlin Street 47
Chamberlain, Maine 02249

Salon urgență nu Ambulanță 16

Tratament administrat nu M.L.I. X

Data și ora decesului 28 mai 1979 - 2.00 a.m. (aprox)
DA NU

Cauza decesului Hemoragie, șoc, ocluzie coronariană
și/sau tromboză coronariană (posibilă)

Persoana care
a identificat
decedatul Susan D. Snell
Back Chamberlain Road 19
Chamberlain, Maine 02249

Gradul de rudenie nu

Cadavrul luat în primire de Statul Maine

Medic de gardă Harold Kwiklev, M.D.

Patolog 7M

Din comunicatul AP naționale, vineri, 5 iunie, 1979:

CHAMBERLAIN, MAINE (AP)

OFICIALITĂȚILE DE STAT DECLARĂ CĂ TOTALUL VICTIMELOR DIN CHAMBERLAIN SE RIDICĂ LA 409 MORȚI ȘI 49 ÎNREGISTRAȚI ÎNCĂ SUB TITLUL DE DISPĂRUȚI. INVESTIGAȚIILE PRIVITOARE LA CARIETTA WHITE ȘI AȘA-NUMITELE FENOMENE „TK” CONTINUĂ ÎN MIJLOCUL UNOR ZVONURI PERSISTENTE ÎN SENSUL CĂ AUTOPSIA EFECTUATĂ ASUPRA NUMITEI WHITE A DESCOPERIT ANUMITE FORMAȚIUNI NEOBIȘNUITE ÎN CEREBRUM ȘI CEREBEL. GUVERNATORUL STATULUI ÎN CAUZĂ A DESEMNAT UN COMITET SUPERIOR PENTRU A CERCETA ÎNTREAGA TRAGEDIE. TERMINAT.

FINAL 5 IUNIE 0303N AP

Din „The Lewiston Daily Sun”, duminică, 7 septembrie (pag. 3):

Moștenirea TK:

Pământ pârlolit, inimi pârlolite

NOAPTEA Balului din Chamberlain face acum parte din istorie. Învățații repetă de veacuri că timpul vindecă orice răni, dar suferința acestui orașel din vestul statului Maine s-ar putea să fie mortală. Străzile rezidențiale încă se mai află în Cartierul de Est al localității, străjuite de stejari falnici ce se înalță acolo de două sute de ani. Cochetele solnițe și vilele stil fermă de pe Morin Street și Brickyard Hill sunt încă intacte și îngrijite. Dar această pastorală a Noii Anglii se așterne

pe buza unui taler înnegrit și sfărâmat, și multe dintre ordonatele căsuțe au pe iarba din față inscripția DE VÂNZARE. Cele locuite încă sunt însemnate cu cununi de doliu pe ușa de la intrare. Furgonetele Allied galben-strălucitoare și stivuitoare portocalii *U-Haul* de felurite mărimi sunt în aceste zile o prezență comună pe străzile din Chamberlain.

Principala unitate industrială a orașului, Țesătoria Chamberlain, stă încă în picioare, neatinsă de focul care a pustiit mare parte din așezare în acele două zile din mai. Nu mai funcționează însă decât într-un singur schimb începând din 4 iunie și, conform cu declarațiile directorului unității William A. Chamblis, sunt foarte posibile și alte reduceri ale producției. „Avem comenzile,” a spus Chamblis, „dar nu poți ține o țesătorie în funcțiune fără oameni la pontaj. Nu-i avem. De la 15 august încoace am primit demisiile de la treizeci și patru de lucrători. Singurul lucru pe care-l mai putem găsi de făcut acum e să închidem boiangeria și să restrângem sfera activităților. Trebuie să-i lăsăm pe oameni să plece, dar problema se reduce la o chestiune de supraviețuire financiară.”

Roger Fearon trăiește în Chamberlain de douăzeci și doi de ani, din care optsprezece a fost în pâine. În acest interval a avansat, dintr-un calic de la etajul trei scoțând șaptezeci și trei de cenți pe oră, până la șef al boiangeriei; totuși, pare curios de neafectat la gândul că și-ar putea pierde slujba. „Aș pierde o leafă al naibii de bună,” a spus Fearon. „Nu-i o treabă pe care s-o iei ușor. Nevasta și cu mine am stat de vorbă. Putem vinde casa – face S 20.000 ușor – și chiar dacă probabil n-o

să scoatem nici jumate pe-atâta, probabil c-o să-i dăm bătaie și-o s-o punem la mezat. Nu face nimica. Chiar nu mai vrem să stăm în Chamberlain. Ziceți ce-ați zice, da' Chamberlain-u' nu ne mai convine.”

Fearon nu e singurul. Henry Kelly, proprietar al unei tutungerii și al chioșcurilor de răcoritoare numit Kelly Fruit până când Noaptea Balului i l-a șters de pe fața pământului, nu plănuiește să-l reconstruiască. „Copiii s-au dus,” ridică el din umeri. „Dacă deschid iar, ar fi prea multe fantome în prea multe colturi. O să iau banii de asigurare și mă retrag la St.Petersburg.”

Timp de-o săptămână după ce tornada din '54 și-a tăiat fâgaș de moarte și distrugere prin Worcester, văzduhul a fost plin de sunetul ciocanelor, de mirosul lemnului nou, și de o senzație de optimism și energie omenească. Nimic de acest fel nu se simte în Chamberlain toamna asta. Drumul principal a fost degajat de moloz, și cam la atât se reduce totul. Fețele care-ți ies în cale sunt pine de deznădejde opacă. Bărbații beau bere, fără a vorbi, în Barul lui Frank din colțul Străzii Sullivan, iar femeile schimbă istorisiri de jale și pierdere în curțile din dos.

Chamberlain a fost declarat zonă calamitată și s-au alocat bani pentru a ajuta orașul să se repună pe picioare și să se reclădească centrul administrativ.

Dar principala afacere din Chamberlain în ultimele patru luni au fost înmormântările.

Patru sute și patruzeci sunt acum recunoscuți ca morți, și încă optsprezece dispăruți. Iar șaizeci și șapte dintre morți erau elevi în anul patru la Ewen High

School, în pragul absolvirii. Poate ca asta, mai mult ca orice, a secătuit de viață orașul Chamberlain.

Au fost înmormântați în zilele de 1 și 2 iunie, în trei ceremonii de masă. La data de 3 iunie, în piața centrală a orașului s-a ținut o slujbă de pomenire. A fost cea mai emoționantă ceremonie căreia i-a fost martor subsemnatul. Participarea s-a ridicat la mii de oameni, și întreaga adunare a stat neclintită în timp ce orchestra școlii, împuținată de la cincizeci și șase de membri la nici patruzeci, a intonat și imnul școlii.

În săptămâna următoare a avut loc o sumbră ceremonie de absolvire, la Academia Motton din vecinătate, dar nu mai rămăseseră decât cincizeci și doi de elevi în anul patru să absolve școala. Reprezentantul absolvenților, Henry Stampel, a izbucnit în lacrimi la jumătatea discursului și n-a mai putut continua. Nicio petrecere de Noaptea Absolvirii nu a urmat ceremoniei; absolvenții și-a luat doar diplomele și s-au dus acasă.

Și totuși, în timp ce vara își urma cursul, dricurile continuau să treacă pe stradă pe măsură ce se găseau alte și alte cadavre. Unora dintre localnici li se părea că zi de zi coaja e smulsă iar, astfel ca rana să poată sângera mereu.

Dacă vă numărați printre nu puținii amatori de curiozități care au trecut prin Chamberlain în ultima săptămână, ați văzut un oraș ce suferă poate de cancer al spiritului în faza terminală. Câteva persoane, cu un aer pierdut, rătăcesc prin culoarele din A&P. Biserica Congregaționistă de pe Carlin Street a dispărut, rasă de foc, dar Biserica Catolică din cărămidă încă se mai înalță pe Elm Street, iar cocheta Biserică Metodistă din

capătul Străzii Principale, deși afumată de incendii, e neatinsă. Totuși, participarea nu mai e numeroasă. Bătrânii încă mai stau pe bănci în Piața Judecătoriei, însă tablele de șah și chiar conversația nu mai prezintă niciun interes.

Impresia predominantă e aceea a unui oraș ce așteaptă să moară.

Nu este de ajuns, în aceste zile, să spui că orașul Chamberlain nu va mai fi niciodată același. S-ar putea să fie mai aproape de adevăr afirmația că pur și simplu orașul Chamberlain nu va mai fi niciodată.

Extras dintr-o scrisoare datată nouă iunie, de la Directorul Henry Grayle către Peter Philpott, Inspector Șef Școlar:

...și prin urmare consider că nu mai pot continua în postul meu actual, intuind, cum v-am spus, că o asemenea tragedie ar fi putut să fie preîntâmpinată dacă aveam doar puțin mai mult spirit de prevedere. Aș dori să-mi acceptați demisia valabilă începând cu data de 1 iulie, dacă acest lucru e convenabil pentru dvs. și personalul dvs. ...

Extras dintr-o scrisoare datată unsprezece iunie, de la Rita Desjardin, instructor de educație fizică, pentru Directorul Henry Grayle:

...returnez contractul cu acest prilej. Simt că mai curând mi-aș pune capăt zilelor decât să mai predau vreodată. Noaptea, târziu, mă tot gândesc: dacă doar m-aș fi apropiat de fata aceea, dacă, dacă...

Înscris găsit pe terenul unde fusese amplasat bungaloul familiei White:

CARRIE WHITE ARDE ÎN IAD PENTRU PĂCATELE EI IISUS NICICÂND NU DĂ GREȘ

Din „Telekinezia: analiză și consecințe” (*Science Yearbook*), de Dean D.L. McGuffin:

În concluzie, aș vrea să subliniez faptul că riscul grav pe care și-l asumă autoritățile îngropând afacerea Carrie White sub preșul birocrăției – și mă refer în mod concret la așa-numita Comisie White. Dorința răspândită în rândul oamenilor politici de a privi TK-ul ca pe un fenomen rarisim pare foarte puternică, și câtă vreme un asemenea lucru poate fi înțeles, nu e și de acceptat. Posibilitatea recidivei, în sens genetic, este de 99 la sută. Acum e momentul să facem planuri pentru ceea ce ar putea fi...

Din *Dicționarul explicativ al terminologiei argotice: ghid pentru părinți*, de John R. Coombs (New York: The Lighthouse Press, 1985), pag. 73:

a sfâșia o Carrie: A cauza fie violență, fie distrugere; debandadă, confuzie; (2) a incendia (după Carrie White, 1963-1979)

Din *Umbra a explodat* (pag. 201):

În cuprinsul acestei cărți se face referire la o pagină dintr-un caiet de școală al elevei Carrie White unde figura scris repetat, ca pradă disperării, un vers al celebrului poet rock al anilor '60, Bob Dylan.

S-ar putea să nu greșim încheind volumul acesta cu câteva versuri dintr-un alt cântec al lui Bob Dylan, versuri ce ar putea sluji drept epitaf pentru Carrie: „/ *wish I could write you a melody so plain/ That*

would save you, dear lady, from going insane/ That would ease you and cool you and cease the pain/ Of your useless and pointless knowledge...

* „Aș vrea să-ți pot scrie o melodie atât de curată/ încât de nebulie, dragă doamnă, să fii salvată/ Liniștită, răcorită și încetând durerea toată/ A zadarnicei, și inutilei tale cunoașteri...”³ .

Din Numele meu este Susan Snell (pag. 98)

Aici se încheie mica mea carte. Sper să se vândă bine, astfel ca să mă pot duce undeva unde nu mă cunoaște nimeni. Vreau să cuget pe îndelete, să hotărâsc ce voi face de-acum și până în momentul când lumina mea va fi purtată în jos prin acel tunel lung în întuneric...

Din concluzia Comitetului de Stat pentru Investigații din Maine în legătură cu evenimentele nopții de 27/28 mai din Chamberlain, Măine:

...și astfel trebuie să conchidem că, în vreme ce autopsia efectuată asupra subiectului indică unele modificări celulare care *pot* indica prezența unei *oarecari* puteri paranormale, nu găsim niciun motiv de a crede că recidiva e probabilă sau chiar posibilă...

Extras dintr-o scrisoare datată 3 mai 1988, de la Amelia Jenks, Royal Knob, Tennessee, către Sandra Jenks, Macon, Georgia:

... iar nepoțica ta crește ca din apă, groaznic de mare pentru doar 2 ani. Are ochi albaștri ca tăticul ei și părul

³ Versuri din TOMBSTONE BLUES, de Bob Dylan.

meu blond dar probabil c-o să se închidă. Cu toate astea e groaznic de drăguță & câteodată cînd doarme mi se pare că seamănă cu momma noastră.

Alantăeri cînd se juca în colb lângă casă am tras cu ochiul și am văzut o chestie de nu se poate. Annie să juca cu frățiorii ei petricele doar că petricelele se mișca singure-singurele. Annie chicotea și se rîdea da mie mia fost puțină frică. Unele din petricelele ălea sărea drept în sus și în jos. Mia adus aminte de mămica, ti minte cînd a venit atuncea polițaii dupe Pete și lea zburat pistoalele din mână și mămica tot se rîdea. Și avea obiceiul să facă balansoarul să se legene ciar cînd nu stătea în el. Chiar că mia făcut f. rău să mă gîndesc la asta. Precis că sper că nu să se apuce să facă vrăji cum făcea mămica, ti minte? E acu trebuie să mă duc & să spăl așa că zii de la mine toate bune la Rich și ai grije să ne trimiți niște poze cînd poți. Da Anniea noastră tot groaznic de drăguță e & are niște oc strălucitori ca nește năsturași. Pui pariu că o sajungă ceva de samă într-o zi.

*Cu Drag,
Melia*